

ΕΛΛΟΠΤΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τεύχος 43^ο (20^ο) Περίοδος Β'
Μάρτιος - Απρίλιος 1999
Δρχ. 1.200 - Κύπρος: 3,0 Λίρες

ΕΛΛΟΠΙΑ

ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τεύχος 43ο (20ο), Περίοδος Β΄
ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1999

*

ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ
Ελλάδα 1.200 δρχ.
Κύπρος 3,0 Λίρες

Εκδότης - Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Μπινιχάκης Θεόδωρος
25ης Μαρτίου 1 & Αναστάσεως
155 61 Χολαργός, τηλ. 65.19.728

ISSN 1107 - 1923

Γλωσσική Επιμέλεια
Νικόλαος Κωνσταντόπουλος

Διεύθυνση Αλληλογραφίας
Ταχ. Θυρίδα 78035
173 10 Αγ. Δημήτριος
Τηλεομοίτυπο (Τ.Ο.Τ.) 6519728

«Ζεῦ ἄνα, Δωδωναίε Πελασγικέ...» (Ίλιάς II, 233)

ΕΛΛΟΠΙΑ= "αρχαία ονομασία της κοιλάδας των Ιωαννίνων, όπου κατοικούσαν οι Έλλοπες, Ελλοί ή Σελλοί, ιερείς του Δωδωναίου Δία.

Η Δωδώνη της Ελλοπίας ήταν η χώρα των Μολοσσών*, έδρα του αρχαιότερου ελληνικού μαντείου που προφήτευε ερμηνεύοντας το θρόισμα των φύλλων της βελανιδιάς. Έλλοψ, γιός του Ίωνος, εγγονός του Έλληνας".

*πατρίδα της Ολυμπιάδας, μητέρας του Μ. Αλεξάνδρου.

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

	6 τεύχη	12 τεύχη
ΕΛΛΑΔΑ*	6.000 δρχ.	12.000 δρχ.
ΚΥΠΡΟΣ	15 Λίρες	28 Λίρες
ΕΥΡΩΠΗ	9.000 δρχ.	18.000 δρχ.
ΛΟΙΠΕΣ ΧΩΡΕΣ	10.000 δρχ.	20.000 δρχ.
ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ-ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ	10.000 δρχ.	20.000 δρχ.
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ	10.000 δρχ.	20.000 δρχ.

* Φοιτητές, πολύτεκνοι, στρατιώτες, συνταξιούχοι,
3.000 δρχ. τα 6 τεύχη

ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Τις συνδρομές σας μπορείτε να τις στείλετε με ταχυδρομική επιταγή στη Διεύθυνση Αλληλογραφίας ή να τις καταθέσετε στον λογαριασμό της ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ 099-51510230 γράφοντας τ' όνομά σας στο έντυπο κατάθεσης.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ

Βιβλιοπωλεία Αθηνών:
"ΚΟΚΚΙΝΗ ΜΗΛΙΑ"

25ης Μαρτίου 1 & Αναστάσεως
155 61 ΧΟΛΑΡΓΟΣ, Τηλ. 6519728

Βιβλιοπωλεία Θεσσαλονίκης:

Βασίλειος Χρήστου
Εκδόσεις ΚΥΡΟΜΑΝΟΣ

Πρ. Κορομηλά 42 - Θεσ/νίκη, Τηλ. 282427

ΔΙΑΝΟΜΗ

- Στις παροικίες του Ελληνισμού
- Στην Κύπρο και στις επαρχιακές πόλεις
- Στους εφημεριδοπώλες της Αθήνας

Από το πρακτορείο Εφημερίδων Αθηναϊκού Τύπου Α.Ε.
Κολοκοτρώνη 8 - 105 61 ΑΘΗΝΑ

ΕΞΩΦΥΛΛΟ 43ου ΤΕΥΧΟΥΣ

Συλλογική σύλληψη της εκδοτικής ομάδος με τη συνεργασία ζωγράφου.

Σ' αυτό το τεύχος συνεργάστηκαν:

Σοφία Αντωνοπούλου
Γεώργιος Βοσκόπουλος
Ανθή Γεωργιάδου
Χριστόδουλος Γιαλλουρίδης
Δημήτρης Δημαλέξης
Παναγιώτης Διακουμάκος
Θωμάς Καλογρίτσας
Σταύρος Καρκαλέτσης
Κώστας Κατσάς
Νίκος Κωνσταντόπουλος
Roshat Laser
Ανδρέας Μακρίδης
Φώτης Μεταλληνός
Θεόδωρος Μπινιχάκης
Χαράλαμπος Νικολάου
Νίκος Ντάσιος
Γιάγκος Σιβτανίδης
Γιώργος Σκλαβούνος
Κώστας Χατζηαντωνίου
Κωνσταντίνος Χολέβας
Διονύσιος Ψιλόπουλος
Νίκος Ψυρούκης

- * Η επιμέλεια της ύλης γίνεται από Συντακτική Ομάδα.
- * Τα ενυπόγραφα κείμενα δεν εκφράζουν κατ' ανάγκην την άποψη του συνόλου της Συντακτικής Ομάδας.
- * Χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.
- * Μερικές μόνο από τις διαφημίσεις έχουν εμπορικό χαρακτήρα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ	3
ΕΛΛΟΧΕΥΟΝΤΑΣ & ΣΧΟΛΙΑΖΟΝΤΑΣ	5
ΘΕΣΕΙΣ & ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ	
Βαλκάνια: Ο Ελληνισμός παρακολουθεί αδρανής την αναδιάταξη των συνόρων (του Κ. Χολέβα)	8
Αμερικανική τρομοκρατία	9
Βουλγαρικός αλυτρωτισμός: Εν υπνώσει μα υπαρκτός (του Στ. Καρκαλέτση)	10
ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ	
Ας μιλήσουμε για ειρήνη (του Φ. Μεταλληνού)	11
Οι δολοφόνοι της "Νέας Τάξης". Οι μάσκες έπεσαν (του Στ. Καρκαλέτση)	13
Εν όψει του πολιτικού προβλήματος (του Κ. Χατζηπαντωνίου)	14
ΑΙΓΑΙΟ	
Η παράδοση του Αιγαίου (της Σ. Αντωνοπούλου)	17
ΔΙΕΘΝΗ	
Μπροστά στη νέα εποχή. Διάλογος στρατιωτικού και ιστορικού (των Φ. Μεταλληνού και Ν. Ψυρούκη)	19
ΑΦΙΕΡΩΜΑ: ΚΟΥΡΔΙΚΟ, Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ	
Διαστάσεις και παρενέργειες του κουρδικού προβλήματος (του Γ. Βοσκόπουλου)	26
Υπόθεση Οτσαλάν. Η Ελλάδα υπό τουρκική κηδεμονία (του Κ. Χατζηπαντωνίου)	33
Συνέντευξη του κ. Roshat Laser	36
Τουρκικό ρουα-ματ (του Χ. Γιαλλουρίδη)	38
Σκαλί σκαλί στη σκάλα του κακού (του Δ. Δημαλέξη)	40
Το τουρκικό ζήτημα και το κουρδικό πρόβλημα (του Γ. Σκλαβούνου)	42
Γυναίκα και βασανιστήρια στην Τουρκία του 2000	46
ΚΟΙΝΩΝΙΑ	
Το αδιέξοδο του εκσυγχρονισμού (του Ν. Ντάσιου)	49
Το δημογραφικό πρόβλημα και η εθνική άμυνα (α' μέρος) (του Χαρ. Νικολάου)	53
ΑΜΥΝΑ	
Ειρήνη: Αγαθό εν ανεπαρκεία... Άρα πολύτιμο (του Π. Διακουμάκου).....	57
ΚΥΠΡΟΣ	
Η αθανασία ζητεί πρόωρο θάνατο (της Α. Γεωργιάδου).....	63
Τα οκτώ κύματα του κυπριωτισμού (του Α. Μακρίδη)	67

Η Ζωή είναι Διαφορετική μετά από Αυτό.

Τζόκερ Το Μεγάλο Παιχνίδι

Κέρδη πέρα από κάθε φαντασία!

Επιπλέον το ΤΖΟΚΕΡ προσφέρει 8 διαφορετικούς τρόπους για να κερδίσετε, με κέρδη στις υπόλοιπες κατηγορίες μέχρι και 10 εκατομμύρια δραχμές ή και παραπάνω.

Απλά διαλέξτε 5 αριθμούς από τους 45 και 1 από τους 20. Κάντε τις σωστές προβλέψεις και θα δείτε τα όνειρά σας να γίνονται πραγματικότητα.

Αν έχετε μεγάλα όνειρα, έχουμε ένα μεγάλο παιχνίδι για σας.

Το ΤΖΟΚΕΡ, προσφέρει κέρδη που ξεπερνούν κάθε φαντασία.

Οι μεγάλοι μας τυχεροί αναμένεται να κερδίζουν μέχρι

425 εκατομμύρια ή και παραπάνω.

Ποιός θα περίμενε ποτέ ότι μόνο με 50 δρχ. θα μπορούσατε να αλλάξετε τη ζωή σας για πάντα; Απλά διαλέξτε 6 αριθμούς από τους 49. Προβλέψτε τους

6 αριθμούς που θα κληρωθούν και κερδίστε το μεγάλο κέρδος. Είναι τόσο απλό.

Το ΝΕΟ ΛΟΤΤΟ, το πιο φθηνό από όλα τα τυχερά παιχνίδια στην Ελλάδα, έχει περισσότερους κερδισμένους από κάθε άλλη φορά.

NEO
ΛΟΤΤΟ

Με 50 δραχμές αλλάζει η ζωή σου για πάντα!

NEO ΠΡΟΤΟ

11 τρόποι να κερδίσεις!

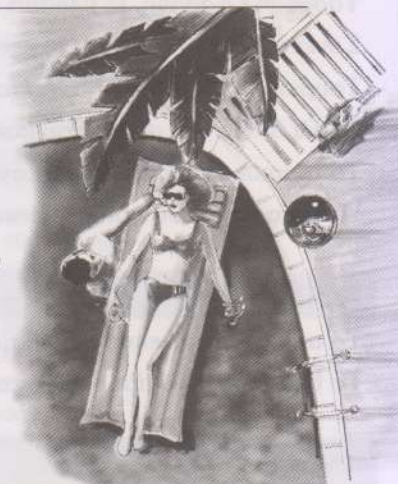
11 τρόπους να κερδίσετε μέχρι 100 εκατομμύρια ή και παραπάνω.

Σχηματίστε το δικό σας επταψήφιο αριθμό στο νέο ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ ΔΕΛΤΙΟ επιλέγοντας ένα νούμερο από το 0 - 9 σε κάθε στήλη του δελτίου.

Προβλέψτε 7 νούμερα με την ίδια σειρά που κληρώνονται και κερδίστε το μεγάλο ποσό.

Τώρα, με διπλάσιους σχεδόν νικητές από πριν, το ΝΕΟ ΠΡΟΤΟ σας δίνει διπλάσιο ενθουσιασμό και συγκίνηση.

Το όνομά του δεν είναι το μόνο πράγμα που άλλαξε. Το ΝΕΟ ΠΡΟΤΟ είναι το παιχνίδι που τώρα παίζεται πιο εύκολα και κερδίζεται πιο εύκολα. Στην πραγματικότητα, κάθε κλήρωση προσφέρει

**ΠΑΝΡΟΦΟΡΙΕΣ ΣΤΑ
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΟΠΑΠ**

ΟΠΑΠ

Η Ζωή είναι Διαφορετική μετά από Αυτό.

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο ερχομός του Αγίου Πάσχα συμπίπτει με τη σταύρωση των “μαύρων προβάτων” της Βαλκανικής, του σερβικού λαού, από τους εμπνευστές της νέας τάξης πραγμάτων. Η αμερικανική έμπνευση και εκτέλεση επίθεση στη Σερβία κατέδειξε τη στρατηγική γύμνια του ευρωπαϊκού μονεταριστικού οικοδομήματος, το οποίο, απαθές, απέφυγε να πάρει θέση στη Σύνοδο του Βερολίνου για το μέγα πρόβλημα των ιταμών αμερικανικών επιθέσεων κατά της Σερβίας.

Η έκφραση αμερικανικής τρομοκρατίας, χωρίς τη σύμφωνη γνώμη του μόνου αρμόδιου υπερεθνικού οργανισμού επίλυσης κρίσεων, του Ο.Η.Ε., αποτελεί σημάδι της νέας εποχής επιβολής νεο-ιμπεριαλιστικών πρακτικών και νεο-αποικιακής πρακτικής. Η παράκαμψη και περιθωριοποίηση του Συμβουλίου Ασφαλείας του Ο.Η.Ε., του μόνου επίσημα θεσμοθετημένου οργάνου, το οποίο δύναται να εξουσιοδοτήσει μία στρατιωτική επιχείρηση, σηματοδοτεί την αρχή επιβολής της διπλωματίας των κανονιοφόρων και του εξαναγκασμού. Η δήθεν αποφυγή “ανθρωπιστικής καταστροφής” στο Κόσσοβο αποτελεί το φερετζέ των ιεράκων της Ουάσινγκτον και στοχεύει στη δημιουργία εξαρτημένων προτεκτοράτων στα Βαλκάνια. Με σκοπό τη de facto βαλκανοποίηση της χερσονήσου.

Ο “διεθνής υπερ-τρομοκράτης” υπέταξε τον Ο.Η.Ε. και μετέτρεψε το Γενικό Γραμματέα του σε υπαλληλίσκο του State Department, επιβάλλοντας το μονοδιάστατο νατοϊκό δίκαιο μέσα από την παγκοσμιοποίηση των αμερικανικών συμφερόντων, αλλά και την επιβολή δύο μέτρων και σταθμών, προκειμένου να ερμηνεύονται κατά το δοκούν τα μεγαλόπνοα αμερικανικά συμφέροντα. Ο παγκόσμιος χωροφύλακας, πετώντας το νομιμοποιητικό μανδύα του Ο.Η.Ε., και μεταβάλλοντας το διεθνή πολιτική στίβο στο ναζιστικής έμπνευσης “ζωτικό χώρο αμερικανικών συμφερόντων” παραβιάζει κατάφωρα τον καταστατικό χάρτη του μεγαλύτερου υπερεθνικού forum ασφαλείας, τη Χάρτα των Παρισίων, θέτοντας τα ανίερα ιδεολογικά θεμέλια της νέας τάξης πραγμάτων.

Ο Η.Π.Α., ο παγκόσμιος σερίφης επιβολής της “νόρμας του αμοραλισμού” σε επίπεδο διεθνών σχέσεων και του ηθικού ευτελισμού σε επίπεδο πανανθρώπινων, οικουμενικών και ουμανιστικών αξιών, έχουν εισέλθει σε μία διαδρομή φασιστικοποίησης της εξωτερικής τους πολιτικής και υιοθέτησης σταλινικών μεθόδων επιβολής της.

Η κτηνώδης αμερικανική τρομοκρατία επιβάλλεται με την ένοχη σιωπή της “ευρωπαϊκής μαριονέτας”, η οποία απουσιάζει από τα τεκταινόμενα στο άμεσο περιβάλλον ασφαλείας της Ευρώπης, εκθέτοντας με αυτό τον τρόπο το ευρωπαϊκό ιδεώδες, θέτοντας υπό αμφισβήτηση το στόχο πολιτικής ενοποίησης του κατακερματισμένου ευρωπαϊκού γίγνεσθαι.

Απαθές μπροστά στην παγκοσμιοποιημένη αμερικανική τρομοκρατία, το διευθυντήριο των χρηματιστών της Ε.Ε. αδυνατεί να πείσει για τους πραγματικούς λόγους ομογενοποίησης των ευρωπαϊκών οικονομιών, οι οποίες διαφαίνεται ότι δεν αποτελούν το “άλογο” που θα σύρει το άρμα της ευρωπαϊκής πολιτικής ενοποίησης, αλλά το επίσημο forum διαχείρισης του ευρωπαϊκού και μη πλούτου, εις βάρος των ασθενέστερων παικτών του διεθνούς πολιτικού στίβου.

Η Σύνοδος του Βερολίνου απετέλεσε την αποθέωση της υποκρισίας και του κυνισμού της ευρωπαϊκής τρόικας, την κυνική έκφραση τρομολαγνίας μπροστά στο πολεμικό show των αμερικανών και μια έκφραση στρουθοκαμηλισμού των υποχείριων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Με την ιταμή επίθεση κατά της Σερβίας διαφαίνεται ότι η πολιτική ένωση της Ευρώπης αποτελεί τη μεγάλη ευρωπαϊκή ουτοπία, απάτη σε βάρος του ευρωπαϊκού ιδεώδους και των λαών της γηραιάς ηπείρου. Η Ε.Ε. αποτελεί έναν ανάπηρο οργανισμό, υποχείριο του

νεοϊμπεριαλισμού του αμερικανικού πενταγώνου, ένα αυστηρά οικονομικό λόμπι, χωρίς όραμα και ιδεολογική πλατφόρμα.

Στο εσωτερικό πεδίο, η διαχειριστική ελίτ του κυβερνώντος κόμματος, υποταγμένη σε σχέσεις προτεκτοράτου-μητρόπολης, απειλεί την κοινωνική συνοχή στο εσωτερικό και υπονομεύει τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας, τα οποία εξαργυρώνονται στο βωμό μονεταριστικών "μονόδρομων".

Τα 9 τρισεκατομμύρια αργύρια της μονοδιάστατης και αδιέξοδης πολιτικής της κυβέρνησης των έμφοβων θα αποκομίσουν οι ελάχιστοι προνομιούχοι της εγχώριας ολιγαρχίας με τις ευλογίες των δεκαπέντε "νάνων" της ευρωπαϊκής διπλωματίας. Όλα αυτά συντελούνται εν μέσω ενορχηστρωμένων εκβιαστικών πιέσεων κατά της Ελλάδας, την οποία απειλούν με ιταμές δημοσιεύσεις σε ανθελληνικά κέντρα, πάγωμα των εξοπλιστικών προμηθειών καθώς και με διαπόμπευση της χώρας ως δήθεν λίκνο τρομοκρατών από τους εμπνευστές της νεο-μερκαντιλιστικής διεθνούς τάξης.

Η υπόθεση Οτσαλάν, ηγέτη-σύμβολο του αγώνα ενός λαού για κατοχύρωση θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αποτελεί ράπισμα κατά του δυτικού φιλελεύθερου μοντέλου, το οποίο απογυμνώνεται ιδεολογικά και μεταβάλλεται σε κλωνοποιημένο δημιούργημα της Pax Americana. Συνένοχη στην ατιμία και η "μικρά" Ελλάς, της οποίας οι πολιτικοί ταγοί, εντολοδόχοι του υπερατλαντικού παράγοντα, συνέδραμαν, ως πιστά και αφοσιωμένα φερέφωνα, το διεθνή χωροφύλακα, στην επιβολή της νόρμας δύο μέτρων και δύο σταθμών, προκειμένου να εξευμενίσουν το ιδεολογικό απόστημά τους, τη φασιστική Τουρκία.

Το σημαινόμενο της παράδοσης Οτσαλάν στο τουρκικό στρατο-γραφειοκρατικό καθεστώς **υπογραμμίζει την απόκλιση συμφερόντων μεταξύ κράτους και λαού**, μία απόκλιση, η οποία επιχειρείται να συγκαλυφθεί από τον παραμορφωτικό, φασιστικής έμπνευσης, μανδύα του "συναισθηματισμού" και "υπερ-πατριωτισμού". Οι πολιτικές ευθύνες συγκεκριμένων πολιτικών προσώπων είναι καταλυτικές και απειλούν να διασπάσουν τη συνοχή του εσωτερικού πολιτικού συστήματος, σε μία μεταβατική περίοδο, όπου οι γεωπολιτικές ζυμώσεις ανακατανέμουν ρόλους στην ευρωπαϊκή περιφέρεια.

Ο ελληνικός λαός δεν υποχρεούται να φέρει το μίasma των ολίγων "Ισκαριωτών", οι οποίοι επιδιώκουν να αποποιηθούν τις ευθύνες τους με την αδιέξοδη, μονοδιάστατη λογική του "άσπρου-μαύρου", των "κανονιών ή βουτύρου". Οι ένοχοι πρέπει να θεωρούνται πολιτικά νεκροί και να τεθούν στα χρονοντούλαπα της "γκρίζας ιστορίας" του τόπου. Η ψυχική και εθνική ενότητα του ελληνισμού πρέπει να διαφυλαχθεί ως κόρη οφθαλμού από τις "ερινύες" εντός και εκτός των τειχών της χώρας.

Μόνο η αποφασιστικότητα και η ενότητα μπορούν να σφραγίσουν την κερκόπορτα του εθνικού οικοδομήματος και να εξοστρακίσουν δια παντός τους φιλόδοξους "Πιπινέληδες" του εκσυγχρονισμού. Η απάντηση του ελληνικού λαού οφείλει να είναι η σθεναρή αντίσταση κατά των μεθοδεύσεων των εξω-ελληνικών κέντρων και των ντόπιων συνοδοιπόρων τους, και η μεγιστοποίηση του πολιτικού κόστους των μη επωφελών για τα νόμιμα εθνικά συμφέροντα αποφάσεων.

Η χρηματιστηριακή άνοιξη δεν μπορεί να υποκαταστήσει το εθνικό όραμα και την πορεία για μια Ευρώπη των λαών και όχι της οικονομικής ολιγαρχίας. Η ισχύς του νόμου οφείλει να υπερισχύσει του νόμου της ισχύος. Στις παρούσες μέρες θρησκευτικής κατάνυξης **οφείλουμε ως λαός να ανασυνταχθούμε και να δώσουμε βροντερό μήνυμα στους όποιους ανίερους συνωμότες ότι η αδικία προκαλεί αντίσταση, συστράτευση, εγρήγορση και ενότητα.**

Είναι αυτή η ενότητα του ελληνικού λαού που οδήγησε και προφύλαξε διαχρονικά, στις δύσκολες στιγμές, τον ελληνικό εθνικό χώρο και τον ελληνισμό εκτός των τοιχών του και τον κατέστησε προπομπό των αγώνων για δικαιοσύνη. Στα διεθνή εν εξελίξει εκφυλιστικά φαινόμενα, η Ελλάδα επιβάλλεται να δώσει το στίγμα της ως πολιτιστική υπερδύναμη, ως λίκνο του δυτικού πολιτισμού.

Ο ακήρυκτος πόλεμος

Ο ψυχολογικός πόλεμος που ασκεί η Τουρκία κατά της χώρας μας συνεχίζεται με αμείωτη ένταση. Στο πολιτικό αλλά και στο στρατιωτικό επίπεδο, η Τουρκία ασκεί την τεχνική του «πολέμου των νεύρων». Πολιτικά στελέχη της γείτονος απειλούν σχεδόν καθημερινά την πατρίδα μας εκτοξεύοντας φραστικές απειλές. Στον στρατιωτικό τομέα, οι συνεχείς παραβιάσεις αλλά και παραβάσεις του εθνικού μας εναέριου χώρου αποσκοπούν στο να δημιουργήσουν ένα κλίμα εκφοβισμού αλλά και σπασίματος των νεύρων. Το τελευταίο δε έχει άμεση επίπτωση στην ψυχική υγεία και αντοχή των πιλότων μας, που καθημερινά καλούνται να αναχαιτίσουν τα βαρβαρικά σμήνη. Η επίδειξη ισχύος που επιδεικνύουν οι στρατοκράτες της Άγκυρας, αποσκοπεί και στον εκφοβισμό της ελληνικής κοινής γνώμης, η οποία τελεί υπό το καθεστώς συνεχούς τρομοκρατίας και ανησυχίας.

Η απόπειρα τρομοκράτησης της ελληνικής κοινής γνώμης ενισχύεται και από την προπαγάνδα εφησυχασμού που κάποιοι ασκούν από τα Μ.Μ.Ε., οι οποίοι ύπουλα και ανενόχλητα καταρρακώνουν το ηθικό του λαού, δημιουργώντας αισθήματα ηττοπάθειας, παρουσιάζοντας, ψευδώς βέβαια, την Τουρκία ως μια μεγάλη και ισχυρή δύναμη. Είναι σαφές ότι η Τουρκία προετοιμάζει και ψυχολογικά το έδαφος, πριν από τη στιγμή που θα επιχειρήσει να επιτεθεί κατά της Ελλάδος. Ο ψυχολογικός πόλεμος που ασκείται όλα αυτά τα χρόνια αποσκοπεί στο να εθίσει την παγκόσμια κοινή γνώμη, καθώς επίσης και τη δική της, στην ιδέα ενός πολέμου κατά της Ελλάδος, ούτως ώστε, όταν έρθει η στιγμή εκείνη, να θεωρηθεί ως φυσιολογικό ξέσπασμα. Παράλληλα, η Τουρκία επιχειρεί, επίσης, και να «μουδιάσει» τη συνείδηση των Ελλήνων. Μέσα δηλαδή από τον πόλεμο των νεύρων, ο οποίος στηρίζεται στην εναλλαγή συνεχών σκληρών προκλήσεων αλλά και περιόδων ύφεσης, η συνείδηση των Ελλήνων κινδυνεύει να ατονήσει, να εφησυχάσει, να κουραστεί, ώστε να αποδεχθεί τα τετελεσμένα που θα προσαπασθούν να επιβάλει η αντίπαλη πλευρά. Οι κυβερνήτες φαίνεται να έχουν πέσει θύματα αυτής της τουρκικής προπαγάνδας. Πώς αλλιώς μπορεί να εξηγηθεί ο φόβος που τους διακατέχει και η προσπάθειά τους να εξευμενίσουν με κάθε τρόπο το τουρκικό στρατο-γραφειοκρατικό τέρας;

Η ελληνική, βέβαια, συνείδηση δεν εφησυχάζει και δεν ταυτίζεται με αυτήν των κυβερνώντων και των κατεχόντων, και, όταν έρθει η ώρα, θα απαντήσει και θα απαυτήσει σκληρά.

Δ.Ψ.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

ΔΙΑΒΑΛΚΑΝΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Το Ινστιτούτο Διαβαλκανικών Σχέσεων (Ειδικού Συμβούλου του ECOSOC του Ο.Η.Ε. για τα Βαλκάνια), εν όψει των νατοϊκών βομβαρδισμών στην Γιουγκοσλαβία, ανακοινώνει τα παρακάτω:

α. Καταδικάζει τις επιθετικές ενέργειες του Ν.Α.Τ.Ο., σαν μέσο απειλής και εκβιασμού της Γιουγκοσλαβίας για την αποδοχή της συμφωνίας του Ραμπουγιέ, καθόσον είναι παράνομες και έρχονται σε πλήρη αντίθεση προς τον κατ. χάρτη του Ο.Η.Ε., την υπ' αριθμ. 3314 XXIX απόφαση της Γεν. Συνέλευσης του Ο.Η.Ε., την Τελική Πράξη του Ελσίνκι και το Διεθνές Εθιμικό και Συμβατικό Δίκαιο.

β. Θεωρεί τους προβαλλόμενους λόγους, περί δήθεν προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, της μη επέκτασης του πολέμου και της διασφάλισης της μελλοντικής ειρήνης, ως υποκριτικούς και προπαγαν-διστικούς του αληθινού στόχου των Η.Π.Α, που είναι ο πλήρης έλεγχος του στρατηγικού χώρου των Βαλκανίων, που βρίσκεται στο υπογάστριο της εν δυνάμει πάντα αντίπαλης Ρωσίας, η διασφάλιση της ελεύθερης διακίνησης των πετρελαίων του Καυκάσου, μέσω των χερσαίων και υδάτινων δρόμων (Δούναβης) προς τη Δύση, η δημιουργία "αναχώματος" κατά της επεκτατικής πολιτικής των φονταμεταλιστών του Ισλάμ και τέλος, η πτώση του ανεξέλεγκτου Μιλόσεβιτς, που όμως ενώ δεν νομιμοποιούν τις πολεμικές τους επιδρομές, επιβεβαιώνουν την εγκληματική αλαζονεία της υπερδύναμης για επιβολή.

γ. Διαμαρτύρεται έντονα ενώπιον της παγκοσμίου κοινής γνώμης και ζητά την κινητοποίησή της, για την άμεση διακοπή των πολεμικών συγκρούσεων, την καταδίκη του Ν.Α.Τ.Ο. για την παραβίαση της διεθνούς νομιμότητας και μάλιστα χωρίς την εξουσιοδότηση του Συμβουλίου Ασφαλείας, αλλά και του ίδιου του καταστατικού και των αρχών του, που οι σημερινές πολεμικές επιδρομές του το μετατρέπουν από αμυντικό σε επιθετικό οργανισμό

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Ο τοπικός σύλλογος των Χανίων Κρήτης, σε συνεργασία με τους υπόλοιπους ομίλους για τη Διάδοση-Διεθνοποίηση της Ελληνικής Γλώσσας Ελλάδος, Αυστραλίας και Κύπρου, έχουν την τιμή να σας προσκαλέσουν στο Δ' Παγκόσμιο Γλωσσικό Συνέδριο με θέμα: «Ελληνική γλώσσα και Πολιτισμός» που πρόκειται να πραγματοποιηθεί από 2 μέχρι 5 Σεπτεμβρίου 1999, στις εγκαταστάσεις του Συνεδριακού Κέντρου του Μεσογειακού Αγρονομικού Ινστιτούτου Χανίων (Μ.Α.Ι.Χ.). Το συνέδριο τελεί υπό την αιγίδα του Μακαριστάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Χριστόδουλου.

Στο συνέδριο συμμετέχουν γλωσσολόγοι, φιλόλογοι και επιστήμονες διαφόρων ειδικοτήτων, από την Ελλάδα και το εξωτερικό. Σκοπός των συλλόγων είναι η παρουσίαση των προτερημάτων της Ελληνικής ως διεθνούς γλώσσας και η διάδοσή της σε όλους τους λαούς της γης.

Ως επίσημη γλώσσα του συνεδρίου έχει οριστεί η Ελληνική.

Για την οργανωτική επιτροπή
Εμμανουήλ Αλιφιεράκης

και ταραξία του παγκόσμιου συστήματος ειρήνης και ασφάλειας του κόσμου.

δ. Εκφράζει την αγανάκτησή του για τη χρησιμοποίηση ένοπλης βίας για την επίλυση των διεθνών διαφορών, ενώ ο πόλεμος έχει τεθεί εκτός νόμου και δεν δίδει νόμιμο τίτλο απόκτησης οιασδήποτε δικαιώματος, την στιγμή μάλιστα που παραβιάζει τις πλέον θεμελιώδεις αρχές συγκρότησης της Διεθνούς Κοινότητας, που είναι ο σεβασμός της κυριαρχικής ισότητας και πολιτικής ανεξαρτησίας των κρατών, ο σεβασμός των συνόρων, η μη επέμβαση στα εσωτερικά των άλλων κρατών, η ανάπτυξη φιλικών σχέσεων μεταξύ των κρατών, και η επίλυση των διαφορών τους με ειρηνικά μέσα, σύμφωνα με τον Κατ. Χάρτη του Ο.Η.Ε.

ε. Αναγνωρίζει και διακηρύσσει την πρωταρχική υπευθυνότητα, του Συμβουλίου Ασφαλείας του Ο.Η.Ε. και στην περίπτωση αδυναμίας του να αποφασίσει, της Γενικής Συνέλευσης, για τα θέματα διασφάλισης της διεθνούς ειρήνης και ασφαλείας του κόσμου, την οποίαν οφείλει να σέβεται το Ν.Α.Τ.Ο. αλλά και κάθε άλλος περιφερειακός οργανισμός γιατί δεν δικαιούνται να αναλαμβάνουν δράση χωρίς την εξουσιοδότησή τους, διαφορετικά οδηγούμεθα στον ολισθηρό δρόμο διατάραξης της λειτουργίας και υποκατάστασης του ρόλου του Ο.Η.Ε. από αναρμόδιους οργανισμούς, που αργά ή γρήγορα θα οδηγήσει σε ένα τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, όπως ακριβώς έγινε με την αμφισβήτηση της ΚΤΕ και την άρνηση συμμόρφωσης προς τις αποφάσεις της, από τους φασίστες του Μουσολίνι και τους Ναζί του Χίτλερ.

στ. Εκτιμά και ελέγχει τον Γεν. Γραμματέα του Ο.Η.Ε., ότι με την ολιγωρία και τις παραλείψεις του να χρησιμοποιήσει τις εξουσίες και τις αρμοδιότητές του για την πρόληψη της επικείμενης επιδρομής, οδήγησε τα πράγματα στη σημερινή τραγική κατάσταση, γι' αυτό και τον καλεί να αναλάβει τις ευθύνες του, να συγκαλέσει σε άμεση συνεδρίαση το Συμβούλιο Ασφαλείας και να εισηγηθεί την καταδίκη του Ν.Α.Τ.Ο., την άμεση διακοπή των πολεμικών επιδρομών, την πρόσκληση των αντιτιθεμένων πλευρών σε μια νέα συνδιάσκεψη για την ειρηνική επίλυση των διαφορών τους, αλλιώς, σε περίπτωση αδυναμίας ή απροθυμίας των πέντε μονίμων μελών, να προχωρήσουν στην έκδοση μιας τέτοιας απόφασης, που θα αποκαθιστά τη διεθνή νομιμότητα, την άμεση παραπομπή του θέματος στην Γενική Συνέλευση του Ο.Η.Ε., για την έκδοση της σχετικής απόφασης.

ζ. Τέλος, επικαλείται και ζητά να γίνουν σεβαστές οι παρακαταθήκες του Αμερικανού αρχιδικαστή Ρομπέρτου Τζάκσον, προέδρου του Δικαστηρίου Εγκληματιών της Νυρεμβέργης, ο οποίος είπε ότι εκείνοι που εναντιώνονται στο Δίκαιο είναι μεγάλοι εγκληματίες, και του

προέδρου των Η.Π.Α., Χάρρυ Τρούμαν, ο οποίος στην τελετή υπογραφής του Κατ. Χάρτη του Ο.Η.Ε. το 1945 στο Σαν Φρανσίσκο, απευθυνόμενος στους αντιπροσώπους όλων των κρατών και σε χιλιάδες κόσμο είπε: «ο Χάρτης αυτός είναι ό,τι καλύτερο μπορέσαμε να επιτύχουμε. Πάνω στο Χάρτη αυτό μπορείτε να θεμελιώσετε ένα καλύτερο κόσμο. Φροντίστε να τον εφαρμόσετε αντικειμενικά και όχι για τα εθνικά σας συμφέροντα, γιατί τότε θα αποτύχετε και θα είστε προδότες των εκατομμυρίων θυμάτων του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, που θυσιάστηκαν για να ζούμε εμείς σήμερα με ασφάλεια και ελευθερία.»

Θαλής Μυλωνάς
Δικηγόρος-Διεθνολόγος

Ἐνοχος κι ὁ Ὀτσαλάν

Παρ' ότι τα γεγονότα στην Βαλκανική έχουν πάρει μία πορεία ίσως χωρίς αναστροφή, σέ καλύτερες ημέρες, ή υπόθεση της παραδόσεως τού ήγέτη της κουρδικής επανάστασεως στην Μικρά Ἀσία, Ἀμπντουλάχ Ὀτσαλάν, στους δημίους του ἀπό τὰ χέρια τῶν ἑλληνικῶν ἀρχῶν εἶναι ἕνα ζήτημα πού δέν ἔχει «κλείσει» γιά τήν ἑλληνική κοινή γνώμη καί περισσότερο γιά τούς Κούρδους ἀγωνιστές τῆς ἐλευθερίας.

Ἡ κυβέρνηση τῆς χώρας θέλοντας νά μεταβιβάσει μέρος τῶν εὐθυνῶν τῆς σέ τρίτους, διέταξε προκαταρκτική ἐξέταση μέ τό γνωστό πόρισμα τῶν τριῶν εἰσαγγελέων. Ἡ ἐν λόγω ἔρευνα τῶν δικαστικῶν καταλογίζει εὐθύνες σέ 18 πρόσωπα, μὴ κυβερνητικά, μεταξύ τῶν ὁποίων ὁ Ἀμπντουλάχ Ὀτσαλάν(!), ἡ κύρια Βούλα Δαμιανάκου, ἡ θυγατέρα τῆς, Ἑλένη Βασιλοπούλου, καί ὁ ἀρχιπλοίαρχος ἐ.ἀ. Ἀντώνης Ναζάκης.

Οἱ δικαστικοὶ λειτουργοί, ἀποκομμένοι ἀπό τό κοινωνικό γίνεσθαι, ἐρμηνεύουν τό γράμμα τῶν νόμων φορῶντας παραπίδες καί ἐξαγγέλου κατηγορίες σ' ἕναν κυνηγημένο ἀπό τούς ὑπηρετές τῆς νέας τάξεως πραγμάτων, σέ δύο γυναῖκες πού τού παραχώρησαν γιά λίγες ὥρες στέγη καί ἕναν ἐντιμο ἀξιωματικό ἐ.ἀ., πού προσπάθησε νά βοηθήσει κάποιον ἰκέτη ἀπό τήν λεπίδα τῶν Ρώσων μαφιόζων καί τῶν Τούρκου δυνάστη.

Ἐάν ἡ ἐξέλιξη τῆς ὑποθέσεως Ὀτσαλάν ἦταν φυσική, ἐάν δηλαδή τόν ἀποκρύπταμε γιά λίγες ἡμέρες καί μετὰ τήν ἐξασφάλιση ἀσύλου σέ κάποια χώρα τόν φυγαδεύαμε, οἱ σημερινοὶ «κατηγορούμενοι» θά τυγχάνανε συγχαρητηρίων ἀπό τούς κρατούντες γιά τήν βοήθειά τους. Ἡ ἀποκάλυψη, ὅμως, τῆς προδοσίας τῶν πολιτικῶν Ρουβάδων (ὅπως τούς ἔχει ἀποκαλέσει σέ ἄρθρο του στήν «ΕΛΛΟΠΙΑ» ὁ κ. Νεοκλῆς Σαρρῆς), τούς ὀδηγεῖ νά κάνουν ἀπέλλιδες προσπάθειες ἀπόρριψης τῶν εὐθυνῶν τους σέ ἄλλους ὑγιεῖς Ἑλληνες. Στήν προσπάθειά τῆς αὐτῆς ἡ πολιτική ἐξουσία προωθεῖ, γι' ἄλλη μία φορά στήν νεώτερη ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, τήν δημιουργία καί δικαστικῶν Ρουβάδων. Εὐχόμεστε καί ἐλπίζουμε νά μὴν τούς «περάσει».

Θ. Μ.

ΑΛΙΚΗ ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΗ-ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

ΚΥΠΡΟΥ 25, ΠΑΠΑΓΟΥ
ΔΕΧΕΤΑΙ ΜΕ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

ΤΗΛ.: 6512633 - 6518813

ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ ΤΗΣ Β. ΗΠΕΙΡΟΥ ΟΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΟ ΚΟΣΣΟΒΟ

Η ανησυχία του βορειοηπειρωτικού ελληνισμού λόγω των γεγονότων στη Γιουγκοσλαβία είναι μεγάλη.

Μετά τη ...συμφωνία της Μαδρίτης, τα Ίμια, τους S-300, το φιάσκο Οτσαλάν, η ελληνική κυβέρνηση καλείται να αναλάβει τις ευθύνες της απέναντι στην ιστορία. Η Σερβία βάλλεται από τη Δύση, ώστε να παραχωρήσει αυτονομία στο Κοσσυφοπέδιο. Την ίδια ώρα, εμείς οι βορειοηπειρώτες βρισκόμαστε σε εγρήγορση για τα γεγονότα που έρχονται. Με θάρρος και αποφασιστικότητα τις δύσκολες αυτές ώρες ζητάμε άμεσα:

1. Προστασία των περιουσιών μας στη Βόρειο Ήπειρο από πιθανή κάθοδο Αλβανών προσφύγων. Ο κίνδυνος για τη ζωή των Ελλήνων στη Βόρειο Ήπειρο είναι μεγάλος από πιθανές εχθρικές ενέργειες ληστο-συμμοριών.

2. Προστασία των ελληνικών επενδύσεων στην αλβανική επικράτεια.

3. Προστασία των συνόρων της Ελλάδος από ενδεχόμενη κάθοδο προσφύγων και λαθρομεταναστών.

Μπροστά στον κίνδυνο πλήρους αφανισμού του ελληνισμού της Βορείου Ηπείρου, θεωρούμε τουλάχιστον ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟ να μη θέτει η ελληνική κυβέρνηση σε διεθνείς διασκέψεις τα δικαιώματα της Βορείου Ηπείρου και του ελληνικού πληθυσμού που ζει στην Αλβανία.

Απαιτούμε να αποτραπεί ο ξεριζωμός του ελληνισμού από τις πατρογονικές εστίες. Η συρρίκνωση του ελληνισμού είναι επί θύρας και ίσως βρισκόμαστε στην αρχή της οριστικής ερήμωσης των χωριών μας.

Καλούμε την ελληνική κυβέρνηση να προσπείσει τη ζωή, την περιουσία, και την ασφάλεια των βορειοηπειρωτών. Επιτέλους, πρέπει να μην επαναληφθεί η τραγωδία και εγκατάλειψη του 1997!!! Δε θα δεχτούμε την χαριστική βολή στην καρδιά μας από την αδιαφορία της μόνας Ελλάδας.

Ζητάμε η ελληνική δύναμη Αλβανίας, που εδρεύει στα Τίρανα, να κατέβει στη Βόρειο Ήπειρο με τη συνοδεία διεθνών παρατηρητών και να προστατέψει τον ελληνισμό και τις περιουσίες μας.

Είναι αναγκαίο, είναι χρέος της Ελλάδος να το πράξει αυτό! Μόνο έτσι η Ελλάδα θα δείξει την αποφασιστικότητά της και ότι είναι δύναμη αποτροπής και ειρήνης.

Με δεδομένη την αναγνώριση του ελληνισμού της Βορείου Ηπείρου ως εθνικής μειονότητας στην Αλβανία, με διεθνείς συμβάσεις εδώ και 85 χρόνια από όλες τις δυτικές δυνάμεις, την Ελλάδα και την Αλβανία, απαιτούμε οποιαδήποτε αλλαγή του σημερινού STATUS QUO των εθνικών μειονοτήτων στα Βαλκάνια να συμπεριλαμβάνει και το βορειοηπειρωτικό ελληνισμό.

Η εγκατάλειψη του βορειοηπειρωτικού ελληνισμού στην τύχη του αυτές τις κρίσιμες στιγμές θα ισοδυναμεί με εθνική μειοδοσία. Οι ευθύνες της ελληνικής κυβέρνησης είναι μεγάλες και δεν υπάρχουν πια δικαιολογίες «ιδιωτικής πολιτικής υπερ-πατριωτών».

Εμείς, οι βορειοηπειρώτες, είμαστε έτοιμοι να προστατεύσουμε τα χωριά μας, τις περιουσίες μας και κυρίως την ιστορία, την τιμή και την αξιοπρέπειά μας.

Για το Δ.Σ. της Ε.Ν.Β.Η.
Χαράλαμπος Καραθάνος

Για το Δ.Σ. της Σ.Ε.ΒΗ.Σ.Ε.
Παναγιώτης Λέζος

ΨΗΦΙΣΜΑ

Του συνδέσμου Αγωνιστών Εθνικής Αντιστάσεως
ΕΟΕΑ-ΕΔΕΣ ΝΑΠ. ΖΕΡΒΑΣ

Εμείς οι αντάρτες αγωνιστές της Εθνικής Αντιστάσεως ΕΟΕΑ-ΕΔΕΣ ΝΑΠ. ΖΕΡΒΑΣ, συμπολεμιστές των Αμερικανών, των Σέρβων και λοιπών συμμάχων χωρών κατά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, εναντίον του ναζισμού και του φασισμού

Διακηρύσσουμε

Την αντίθεσή μας προς την πολεμική ενέργεια της Αμερικής και του Ν.Α.Τ.Ο. κατά της Σερβίας, επειδή:

1. Αντιβαίνει προς τον ιερό σκοπό των αγώνων μας της περιόδου εκείνης και προσβάλλει τις ψυχές εκατομμυρίων νεκρών, θυσιασθέντων υπέρ της ελευθερίας και της εδαφικής ακεραιότητας των αγωνισθέντων λαών.

2. Αντιστρατεύεται τη λογική της πολιτικής, υπηρετεί την αυθαιρεσία, καλλιεργεί τη μεροληψία και τροφοδοτεί την εκπορευόμενη από ωμή βία αδυσώπητη αδικία σε βάρος του αδυνάτου, όταν αυτός μερμηνά για την αυτοασφάλειά του.

3. Προκαλεί αναταραχή σε μια περιοχή εξόχως εκθετική στις αρπακτικές διαθέσεις στρατοκρατούμενων χωρών και κτυπά απειλητικά τα τύμπανα του πολέμου σε ειρηνικούς λαούς, σε βάρος των οποίων εκτυλίσσονται σχεδιασμοί διαλυτικοί της οντότητάς τους.

4. Επιτίθεται κατά της ορθοδοξίας κατά παράβαση των θει-

κών εννοιών του χριστιανισμού, του οποίου οι κανόνες καταπατούνται εν ονόματι της υποκρισίας και των συμφερόντων.

Θεωρούμε

Την επιθετική ενέργεια κατά της Σεβίας ως σοβαρό λάθος βλαπτικό και των συμφερόντων των Αλβανών Κοσσοβάρων, τα δεινά των οποίων σχεδιάστηκαν και εκτελέστηκαν από τους ίδιους που υπεραμύνονται θεατρικά σήμερα των δικαιωμάτων τους. Δικαιώματα περιφρονημένα για τους Έλληνες Κυπρίους, τους βορειοηπειρώτες και τους σφαγιαζόμενους Κούρδους, που με τόση ευκολία μεταβαπίζονται μονομερώς σε τρομοκράτες.

Εκφράζουμε

Το αίσθημα αγανακτήσεως των αγωνιστών της Εθνικής Αντιστάσεως, καταθέτουμε την απαράβατη θέλησή μας για την υπηρέτηση της ομοθυμίας του έθνους και την εκτέλεση των εντολών της πατρίδας και διατρανώνουμε την απόφασή μας να αντισταθούμε ΟΠΩΣ ΤΟΤΕ, εμείς, τα παιδιά μας, τα εγγόνια μας, έναντι των όποιων σχεδιασμών κατά της Ελλάδος μας.

Καλούμε

Τους συμμάχους της Ευρωπαϊκής Ενώσεως να πράξουν το χρέος τους έναντι της αλήθειας, και τον Πρόεδρο των Η.Π.Α. να ανακόψει το συντομότερο τον ακατάσχετο αντιαμερικανισμό που προκαλούν οι ενέργειές του σε βάρος ενός μεγάλου λαού, τον οποίο αγαπούμε.

Ο Πρόεδρος
Γ. Ν. Καρούσος

Ο Γεν. Γραμματέας
Δημήτριος Παππάς

ΒΑΛΚΑΝΙΑ: Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΑΔΡΑΝΗΣ ΤΗΝ ΑΝΑΔΙΑΤΑΞΗ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ

Τά σύνορα ξαναχαράσσονται στα Βαλκάνια και έμεις παρακολουθούμε βαθυστόχαστες αναλύσεις ψευδο-προοδευτικών, οι οποίοι δαιμονοποιούν κάθε ιδέα, κάθε προσπάθεια, κάθε πρόταση που ταράζει τα λιμνάζοντα ύδατα του ένδοτισμού και του υποχωρητισμού. Ο άλβανικός πυρετός απειλεί να εξαπλωθεί και πέραν του Κοσσυφοπεδίου και έμεις παρακολουθούμε άναυδοι «δημοκρατικότητες» προτάσεις «φωτισμένων» κονδυλοφόρων, οι οποίοι άρνούνται τό δικαίωμα έκφράσεως σέ όποιον έχει άποψη αντίθετη από τήν δική τους. Ο γηγενής έλληνισμός στήν Άλβανία και στά Σκόπια κινδυνεύει από ανεπανόρθωτη ζημία, και έδώ στήν Ελλάδα πανηγυρίζουμε μέ αυταρέσκεια ότι πλησιάζουμε στήν Ο.Ν.Ε. Η Μεγάλη Άλβανία και ή Μεγάλη Βουλγαρία διαγράφονται άπειλητικά στά βόρεια σύνορά μας, και έμεις χαμογελούμε βλέποντας τούς Έλληνες στρατιώτες να φυλάττουν τις προκατασκευασμένες τουαλέτες της ΝΑΤΟϊκής δυνάμεως. Η όποια, σημειωτέον, περνά άπ' τήν χώρα μας, για να βοηθήσει τήν ειρήνη στά Βαλκάνια υποστηρίζοντας τούς Άλβανούς άυτονομιστές, άυτούς που γεννήθηκαν ως ά κατηγορίας άυτονομιστές σέ σύγκριση μέ τούς Κούρδους, που άνήκουν στήν β' και γ' κατηγορία. Οι πάντες διεκδικούν ό,τι μπορούν και ό,τι άκόμη δέν μπορούν από τήν χώρα μας, και οι ήγέτες μας υπερηφανεύονται ότι άποτελούμε νησίδα σταθερότητας. Καλώς ήλθατε στήν βαλκανική πολιτική της Ελλάδος. Τι είπατε; Δέν τήν βλέπετε; Ούτε κι έμεις. Άπλως είναι άνύπαρκτη!

Έδώ και μερικά χρόνια, τό ιδεολόγημα των χειριζομένων τις βαλκανικές μας σχέσεις ήταν τό έξης: «Θά επιχειρήσουμε οικονομική διεϊσδυση και έτσι θά φέρουμε τις γειτονικές χώρες πλησιέστερα προς τις πολιτικές μας άπόψεις». Και ίδου τά άποτελέσματα! Στήν Άλβανία οι περισσότεροι Έλληνες επιχειρηματίες που πίστεψαν στο ιδεολόγημα είδαν τήν περιουσία τους να καταστρέφεται κατά τήν έμφύλια σύγκρουση της άνοιξεως του 1997. Στά Σκόπια άρχισαν οι επιχειρηματικές δοσοληψίες μέ χαμόγελα και στήν Άθήνα πολλοί πίστεψαν ότι λύθηκαν και τά σοβαρά διακρατικά θέματα. Ένας έξ αυτών που τό πίστεψε ή παρεσύρθη ήταν και ό κ. Πάγκαλος. Έπεσκέφθη τά Σκόπια και εισέπραξε θρασυτάτες

διεκδικήσεις περί μακεδονικής μειονότητας από ύπουργικά χείλη. Άλλος ύπουργός του γειτονικού μας κρατιδίου έπισκεπτόμενος τόν Καναδά άπειλησε ότι θά επανέλθει ή σημαία μέ τόν ήλιο της Βεργίνας. Προς δόξαν της Ένδιάμεσης Συμφωνίας του Σεπτεμβρίου του 1995, τήν όποια τηρεί μέ εϋλάβεια ή Ελλάδα, ένφ τήν καταπατούν οι ψευδεπίγραφοι «Μακεδόνες». Και στήν περίπτωση των έλληνοτουρκικών σχέσεων ήλθε ό μεγαλύτερος κόλαφος. Οι Τούρκοι επιχειρηματίες που συνομιλούσαν μέ Έλλαδίτες και Κυπρίους συναδέλφους τους ανεκάλυψαν ότι έμεις φταίμε για τό Κουρδικό, έπιβεβαίωσαν ότι γι' άυτούς πρώτα ύπάρχει τό έθνος και μετά τό όποιοδήποτε επιχειρηματικό συμφέρον, και διέκοψαν τόν διάλογο! Νά, λοιπόν, που για μία άκόμη φορά διαψεύσθηκε ή μαρξιστική ρήση ότι ή οικονομία καθορίζει τήν πολιτική. Οι πάντες και στήν Δυτική και στήν Άνατ. Εϋρώπη χρησιμοποιούν τήν οικονομική διπλωματία για να προωθήσουν έθνικές διεκδικήσεις και σκληρά έθνικά συμφέροντα. Μόνο στήν Ελλάδα τήν χρησιμοποιούμε για να υποχωρούμε και για να δίνουμε βήμα στίς ξένες προπαγάνδες. Και για να μην παρεξηγούμεθα: Η επιχειρηματική δραστηριοποίηση Έλλήνων στά Βαλκάνια και στήν Άνατ. Εϋρώπη είναι και επιθυμητή και έθνικώς άξιοποιήσιμη. Τό λάθος είναι να περιμένουμε ότι μέ μερικές έλληνικές επενδύσεις θά αλλάξουμε τήν έξωτερική πολιτική των κρατών της περιοχής. Άς τό πάρουμε άπόφαση! Σέ μία εποχή κατά τήν όποια οι πάντες διεκδικούν, είναι επικίνδυνο να είσαι ό μόνος που όχι άπλως δέν διεκδικείς τά νόμιμα, αλλά και υποχωρείς συνεχώς.

Στό Κοσσυφοπέδιο, παρά τά συζητούμενα σχέδια λύσεων, όλα δείχνουν ότι οδηγούμεθα προς άλλαγή του συνοριακού status quo, τό όποιο ισχύει στά Βαλκάνια από τό 1913. Οι Άλβανοί του U.C.K. (Απελευθερωτικού Στρατού του Κοσσυφοπεδίου) όμιλούν σαφώς περί άποσχίσεως και ανεξαρτησίας. Τά δυτικής προελεύσεως σχέδια δέν άποκλείουν κάτι τέτοιο, άπλως τό μεταθέτουν να άποφασισθεί διά δημοψηφίσματος μετά από 3 χρόνια. Στο παρασκήνιο, Σέρβοι και Άλβανοί συζητούν τό ένδεχόμενο διχοτόμησης της προβληματικής έπαρχίας. Οι Σέρβοι βλέπουν ότι δέν μπορούν έφ' όρου ζωής να έλέγχουν μία περιοχή μέ δημογραφική έκρηξη του άντιπάλου στοιχείου. Οι Άλβανοί συνειδητοποιούν ότι σέ μία ήδη κολοβωμένη χώρα δέν είναι δυνατόν να της επιβάλλεις να εγκαταλείψει τό Πατριαρχείο του Ίπεκίου τό μνημείο της μάχης κατά των Τούρκων (1389) και τις δεκάδες όρθοδόξων μοναστηριών. Η διχοτόμηση μοιάζει πρακτική λύση, άπλως άπαιτεί μετακινήσεις πληθυσμού και προσφυγοποίηση πολλών. Άλλά κάτι τέτοιο δέν έγινε ήδη στήν Κύπρο και στήν Βοσνία; Οι λύσεις Χόλμπρουκ εϋνοούν τις διχοτομήσεις. Τό ποσοστό της έδαφικής κατανομής άναζητείται. Ίσως 60%-40% υπέρ των Άλβανών. Ίσως και 70%-30%. Σημασία έχει ότι μέ όλα όσα λέγονται και δέν γίνονται και μέ όσα γίνονται και δέν λέγονται, τελικά βαίνομε προς μετατοπίσεις συνόρων. Έχουμε υπολογίσει τις πιθανές συνέπειες για τόν έλληνισμό; Άς καταγράψουμε μερικές:

1) Τό ρεύμα Άλβανών προσφύγων που θά ξερρι-

ΒΑΒΟΥΡΑΚΗΣ ΒΑΣΙΛΗΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

ΒΡΥΟΥΛΩΝ 73 & ΚΥΠΡΟΥ - ΝΙΚΑΙΑ
ΤΗΛ.: 4907286, ΤΗΛ. ΟΙΚΙΑΣ 4910354

Δέχεται μόνο με ραντεβού

ζωθεί από τό Κοσσυφοπέδιο δέν αποκλείεται νά κινήθει πρὸς τίς εὐφορες περιοχές καί πρὸς τὰ σχεδόν ἐγκαταλελειμμένα χωριά τῆς Βορείου Ἡπείρου. Ποιὸς θά συγκρατήσῃ αὐτὴ τὴν μαζικὴ μετακίνηση; Ποιὸς θά προστατέψῃ τοὺς ἐναπομείναντες Βορειοηπειρώτες ἀπὸ μιά τέτοια «εἰρηνικὴ» ἀπειλή; Γιὰ νὰ μὴν ὀδηγηθοῦμε σὲ μία νέα χαμένη πατρίδα, πρέπει τό συντομώτερο νὰ θέσουμε τό θέμα τῆς αὐτονομίας τῆς Β. Ἡπείρου ἐντὸς ἀλβανικῶν συνόρων. Ἔτσι μόνον θά δημιουργηθεῖ μία ζώνη ἀσφαλείας γιὰ τό ἑλληνικὸ στοιχεῖο ἀλλὰ καί μία ζώνη ἑλληνικῶν ἐπενδύσεων πρὸς ὄφελος ὅλων τῶν Ἀλβανῶν πολιτῶν τοῦ Νότου. Ἡ αὐτονομία μὲ μία σύγχρονη μορφή, πέστε τὴν «εὐρεία διοικητικὴ ἀποκέντρωση», μπορεῖ νὰ βασισθεῖ στό Πρωτόκολλο τῆς Κερκύρας τῆς 17-5-1914 καί ἀποτελεῖ στοιχειῶδες βῆμα αὐτοαμύνης τοῦ ἑλληνισμοῦ ἐναντι τῆς γενικότερης ἀποσταθεροποιήσεως στὴν περιοχή. Γενικότερα, ἡ ἑλληνικὴ διπλωματικὴ θέση θά πρέπει σήμερα νὰ εἶναι: «Δέν ὑποστηρίζουμε τίς ἀλλαγές συνόρων. Προτείνουμε τίς 3 αὐτονομίες: τῶν Ἑλλήνων ἐντὸς τῆς Ἀλβανίας, τῶν Ἀλβανῶν τοῦ Κοσσυφοπεδίου ἐντὸς τῆς Σερβίας καί Γιουγκοσλαβίας, καί τῶν Ἀλβανῶν στὴν δυτικὴ περιοχή τῶν Σκοπίων!!

2) Ἄς δοῦμε τώρα τὴν στάση τῆς ἀλβανικῆς κυβερνήσεως ἐναντι τῶν ἐξελίξεων αὐτῶν. Ἄν καί ἡ κυβέρνηση τοῦ Παντελῆ Μάϊκο ἐπηρεάζεται περισσότερο ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους τοῦ Νότου καί ὄχι ἀπὸ τὰ ἰσλαμιστικὰ στοιχεῖα πού ὑπέβασκαν στὴν αὐλὴ τοῦ Μπερίσα, ἐν τούτοις βλέπουμε ὅτι ἐπέλεξε νὰ παίξῃ τό χαρτί τοῦ ἀλτρωτισμοῦ, ἴσως γιὰ νὰ ἐκτονώσει τὰ ἐσωτερικὰ προβλήματα. Καλεῖ, λοιπόν, ὁ κ. Μάϊκο τοὺς Ἀλβανούς τῆς Σερβίας, τοῦ Μαυροβουνίου καί τῶν Σκοπίων σὲ ἔνοπλη - ἂν χρειασθεῖ - αὐτοάμυνα. Παράλληλα, στὸν ἀλβανικὸ Τύπο δημοσιεύονται ἀπειλές κατὰ τῆς Ἑλλάδος περὶ Ἀπελευθερωτικοῦ Στρατοῦ τῆς Τσαμουριάς (Θεσπρωτίας) εἰς πρότυπα τοῦ U.C.K. Καί τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1998, εἶδαμε τὴν Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν τῶν Τιράνων νὰ ἀνακοινῶναι τό νέο ἐθνικὸ δόγμα τῆς Ἀλβανίας, στό ὁποῖο περιλαμβάνεται ἡ διεκδίκηση μειονοτικῶν δικαιωμάτων γιὰ τοὺς Ἀλβανούς πού ζοῦν στὴν Ἑλλάδα!

3) Τό κράτος τῶν Σκοπίων βρίσκεται στό ἐπίκεντρο τῆς ἀναταραχῆς καί ἡ βιωσιμότητά του καθίσταται ὅλο καί περισσότερο προβληματικὴ. Θυμίζουμε τίς σχετικὲς ἐξελίξεις. Ἡ Σερβία ἀπειλεῖ τὰ Σκόπια μὲ πόλεμο, ἂν ἀπὸ τό ἔδαφός τους ἐκδηλωθοῦν ἐχθρικές ἐνέργειες τοῦ Ν.Α.Τ.Ο. κατὰ τοῦ Βελιγραδίου. Ἡ σερβικὴ μειονότητα τοῦ κρατιδίου διαδηλώνει ὑπὲρ τῆς μητρὸς πατρίδος, ἐνῶ τό Βελιγράδι θυμᾶται καί τίς ἐδαφικὲς διεκδικήσεις. Σκεφθεῖτε τό αἶσθημα ἀσφυξίας γιὰ τὸν σερβικὸ λαό, ἂν ἀποκοπεῖ ἀπὸ τὴ νότια δίοδο πρὸς τὴν θάλασσα, ἐνῶ καί στό παραλιακὸ Μαυροβούνιο ὑποθάλπονται ἐξωθεν τάσεις ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τὴν Ὁμοσπονδιακὴ Γιουγκοσλαβία. Τὴν ἴδια στιγμή, Ἀλβανοὶ καί Σλάβοι μαθητὲς συγκρούονται βιαίως στοὺς δρόμους καί στὰ λεωφορεῖα τῶν Σκοπίων, ἐνῶ ὁ σλαβικὸς πληθυσμὸς καί τό κυβερνῶν κόμμα ΒΜΡΟ στρέφονται πρὸς τὴν Βουλγαρία γιὰ προστασία. Ἡ Σόφια πούλησε εἰς τὰ Σκόπια σημαντικὸ ἀριθμὸ τεθωρακι-

σμένων καί πυροβόλων, ἐδραιώνοντας τό ρόλο τῆς ὡς προστατῆδος δυνάμεως καί ἐξασφάλισε τὴν διακοπὴ τῆς σκοπιανῆς προπαγάνδας περὶ «μακεδονικῆς μειονότητας» στὴν περιοχή Πιρίν (ἐκ τοῦ ὄρους Πυρὴν στὴ Ν.Α. Βουλγαρία). Τό ἐνδεχόμενον διαμελισμὸς τῆς FYROM μεταξὺ Ἀλβανίας καί Βουλγαρίας εἶναι ὁρατό καί ἡ Ἑλλάς πρέπει νὰ προβληματισθεῖ γιὰ τὴν περίπτωση βουλγαρικῶν ἐλέγχου στὴν κοιλιάδα τοῦ Ἄξιου, ἱστορικῶν ἄξονα εἰσβολῶν στὴν χώρα μας. Ὅσο δὲ γιὰ τὴν ἑλληνικὴ μειονότητα τῶν Σκοπίων; Ἄς περιμένει πρῶτα νὰ μποῦμε στὴν Ο.Ν.Ε.!

Κωνσταντῖνος Χολέβας

Αμερικανικὴ τρομοκρατία

Ἡ ἀμερικανικὴ πολιτικὴ κατὰ τὴ δεκαετία τοῦ 1990, ἀρχῆς γενομένης τῆς γιουγκοσλαβικῆς κρίσης, παρουσιάζει δείγματα υπεροψίας καί περιθωριοποίησης τῶν συμφερόντων τῶν τοπικῶν κοινωνιῶν.

Οἱ Η.Π.Α., ἡ πλέον ἰσχυρὴ στρατιωτικὴ χώρα, συμπεριφέρεται ἀλαζονικά, γεγονός που ἀναγκάζει ἀκόμα καί συμμάχους τῶν νὰ «ἀντιμετωπίζουν τὴν ἀμερικανικὴν πολιτικὴν καί τὰ ἰδεώδη τῆς ὡς φανερά ἐχθρική πρὸς τὰ δικά τους». Ἡ ἐν λόγω παρατήρηση τοῦ Samuel Huntington στο Foreign Affairs Μαρτίου-Απριλίου 1998 δε θα μπορούσε νὰ περιγράψῃ καλύτερα τίς ἀντιδράσεις πού δημιουργοῦν οἱ ἀμερικανικὲς ἐπιλογές στα Βαλκάνια καί γενικότερα στὴ ΝΑ Μεσόγειο. Στὴν Ἑλλάδα, μεγάλο μέρος τῆς ἐλληνικῆς κοινῆς γνώμης ἀντιλαμβάνεται πλέον τίς Η.Π.Α. ὡς τὸν κύριον ἠθικὸν αὐτουργὸν τοῦ τουρκικοῦ ἀναθεωρητισμοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀναπτύσσεται ἓνα ἐντονο, ἀλλὰ ὄχι ἀδικαιολόγητο, ἀντιἀμερικανικὸν ρεῦμα.

Οἱ Η.Π.Α. προωθοῦν τίς ἐπιλογές τους, χωρὶς νὰ λαμβάνουν ὑπόψη τοὺς συμμάχους τους καί ἀδυνατοῦν «νὰ μάθουν νὰ συμβιβάζονται», ὅταν τὰ συμφέροντά τους εἶναι μὴ συμβατὰ μὲ τὸ Διεθνὲς Δίκαιο, ὅπως αὐτὸ γίνεται ἀντιληπτὸ ἀπὸ πληθῶρα ἄλλων χωρῶν καί ὄχι μονοδιάστατα ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸν Πεντάγωνο.

Στὴν περίπτωσιν τῆς Ἑλλάδος, οἱ Η.Π.Α. «κατάφεραν» νὰ πείσουν καί τοὺς πλέον φανατικούς φίλους τῆς Οὐάσινγκτον ὅτι τὸ πέρασμά τους ἀπὸ τὴν «ουδετερότητα», ἡ ὁποία οὕτως ἢ ἄλλως ἰσοδυναμοῦσε μὲ στήριξιν τῆς ρεβιζιονιστικῆς Ἀγκυρας, στὴ φανερὴ ὑποστήριξιν τῶν τουρκικῶν θέσεων, ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀποκήρυξιν τῆς πολυδιαφημιζόμενης ἀμερικανο-ἐλληνικῆς

ΕΛΕΝΗ ΔΕΡΒΕΝΤΛΗ-ΛΕΒΕΙΔΙΩΤΗ
Χειρουργός - Οδοντίατρος

25ης Μαρτίου 11, Χαλάνδρι (δίπλα στο ΚΑΠΗ)
Δέχεται με ραντεβού τηλ.: 6856019

φιλίας.

Σταδιακά, η Ουάσινγκτον μεταρέπεται σε αντίπαλο των Αθηνών, θέτοντας "αλαζονικές, μονόπλευρες απαιτήσεις" (έτσι χαρακτηρίζει συνολικά την αμερικανική πολιτική ο ίδιος ο Χάντινγκτον).

Οι μέθοδοι που χρησιμοποιούν οι Η.Π.Α. για την προώθηση των γεωστρατηγικών συμφερόντων τους δεν ταιριάζουν σ' "έναν ηγέτη του ελεύθερου κόσμου". Όπως πολύ εύστοχα επισημαίνει ο Garry Wills σε ανάλυσή του στο Foreign Affairs: "προκειμένου να πετύχουν τους στόχους των, οι Η.Π.Α. αγνοούν το αμερικανικό κοινό και χρησιμοποιούν συγκαλυμμένη δράση, σαμποτάζ και απειλές ενάντια σε ανυπεράσπιστες χώρες. Αυτό δεν είναι ένδειξη αληθινής ηγεσίας. Για να ηγηθούν [της νέας τάξης πραγμάτων] στον 21ο αιώνα θα πρέπει να μάθουν να αποδέχονται τον κόσμο... να ακούν τις γνώμες των άλλων, να δρουν από κοινού με άλλα έθνη και να συνηθίσουν να πείθουν τους συμμάχους των παρά να τους εκβιάζουν".

Δε θα μπορούσε πραγματικά να περιγράψει κάποιος πιο γλαφυρά και ρεαλιστικά την αμερικανική πολιτική στο τέλος του 20ου αιώνα. Μία πολιτική η οποία, με τις επιλογές της, θέτει σε κίνδυνο την ασφάλεια και την ειρήνη σε εύθραυστες "ζώνες πολέμου", όπως τα Βαλκάνια και γενικότερα τη ΝΑ Μεσόγειο.

Η παντελής έλλειψη ηθικής από τις αμερικανικές επιλογές και αποδοχής από τις τοπικές κοινωνίες αποτελεί το μεγαλύτερο κίνδυνο για την ειρήνη στα Βαλκάνια. Χαρακτηριστική είναι η μαρτυρία του Βρετανού διαπραγματευτή David Owen, ο οποίος στην προσπάθεια εύρεσης κοινού τόπου συμφωνίας κατά τη γιουγκοσλαβική κρίση, υπεστήριξε ότι: "Οι Η.Π.Α. υπονόμειαν το έργο του" (βλ. D. Owen, The Balkan Odyssey).

Με αυτή τη λογική οι Η.Π.Α. αφενός δεν μπορούν να αποτελέσουν τον παγκόσμιο ηγέτη, αφετέρου δημιουργούν ένα έντονα αντι-αμερικανικό κλίμα, ενώ απομυθοποιούνται και αυτοπαραποιούνται από το ρόλο τους ως έντιμοι ρυθμιστές των δρώμενων στη νέα τάξη πραγμάτων, αυτοπροσδιοριζόμενοι ως "ο τραμπούκος του ελεύθερου κόσμου" (από το άρθρο του G. Wills στο Foreign Affairs).

Γιώργος Βοσκόπουλος

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΣ ΑΛΥΤΡΩΤΙΣΜΟΣ: Εν υπνώσει μα υπαρκτικός!!!

Στα ψιλά του αθηναϊκού τύπου, πέρασε μία εξέλιξη που σε άλλη χώρα θα ξεσήκωνε θύελλες αντιδράσεων. Η αναφορά αυτή έχει να κάνει με τη δημοσιοποίηση του έργου της Βουλγαρικής Ακαδημίας Επιστημών που φέρει το βαρύγδουπο τίτλο «το Βουλγαρικό Εθνικό Δόγμα» και υπότιτλο «η χώρα στον 21ο αιώνα». Η δουλειά αυτή αποτελεί καρπό συλλογικής προσπάθειας πολυμελούς συγγραφικού επιτελείου, που συναπαρτιζόταν από ακαδημαϊκούς καθώς και κορυφαίους επιστήμονες της γειτονικής χώρας. Αντιπροσωπεύει με άλλα λόγια την elite της βουλγαρικής πολιτικής σκέψης και διανόησης και αυτό ακριβώς θα έπρεπε να αποτελεί πρόσθετο λόγο

για ανησυχία και προβληματισμό στη δική μας πλευρά.

Μία γρήγορη ματιά στο «Βουλγαρικό Εθνικό Δόγμα» είναι αρκούντως αποκαλυπτική:

■ η χώρα παρουσιάζεται ως μια από τις παλαιότερες της Ευρώπης, χωρίς βέβαια τεκμηρίωση, αφού ιστορικά είναι αποδεκτό ότι οι Βούλγαροι κατέβηκαν στη Βαλκανική τον 6ο και 7ο αιώνα μ.Χ. Η προσπάθεια υποσκελισμού της Ελλάδας είναι απροκάλυπτη, αφού κατά τους Βούλγαρους ακαδημαϊκούς «... η ιστορία αποδεικνύει ότι η Βουλγαρία είναι ένα από τα αρχαιότερα ευρωπαϊκά κράτη. Οι χρυσοί θησαυροί που ήρθαν στο φως στη νεκρόπολη της Βάρνας τεκμηριώνουν την άποψη που θέλει την πατρίδα μας τόπο εμφάνισης του αρχαίου ευρωπαϊκού χρυσοού(;) πολιτισμού... Ο πολιτισμός μας αυτός είναι αρχαιότερος του Κρητομυκηναϊκού» (!!!)

■ Ο αναθεωρητισμός, μέσω διεκδικήσεων που αγγίζουν τα όρια του παραλόγου, δεν κρύβεται. Οι Βούλγαροι είναι σαφέστατοι: «Η Βουλγαρία καλείται να υποστηρίξει τα δικαιώματα των ομοεθνών της και να καταβάλλει αμείωτη μέριμνα για τη διατήρηση και ανάπτυξη της βουλγαρικής τους συνειδήσης. Σε απομείωση έχει υποβληθεί ο βουλγαρικός πληθυσμός... στη Μακεδονία και τη Θράκη που ανήκουν στην Ελλάδα». Εδώ η παραποίηση παραείναι χοντροκομμένη. Ή μάλλον κομμένη και ραμμένη στα μέτρα της Σόφιας. Οι 40-50.000 βουλγαρίζοντες της Ανατ. Μακεδονίας είναι γνωστό ότι αντηλλάγησαν και προτίμησαν (προπολεμικά) την εγκατάσταση στη Βουλγαρία. Ποιοι και πού λοιπόν είναι αυτοί που η βουλγαρική διανόηση υποστηρίζει πως «αφομοιώνονται»; Στις Σέρρες, τη Δράμα, πού; Ακριβώς το αντίθετο συνέβη. Οι Έλληνες του Δοξάτου, του Πετριτσίου, της Δράμας, είναι αυτοί που βίωσαν το βουλγαρικό μαχαίρι και την τρομοκρατία των κομιτατζήδων. Για να μην πάμε στο ρημαγμένο ελληνισμό της Φιλιππούπολης, της Μεσημβρίας, της Στενιήμαχου και τόσων άλλων αρχέγονων ελληνικών εστιών.

■ Ένα από τα πολλά κεφάλαια του πορίσματος των Βουλγάρων «σοφών», που βρίθει ανακριβειών, σημειώνει «το σοβινισμό που επέδειξαν οι γείτονές μας στη διάρκεια των πολέμων. Αυτοί άρπαξαν εδάφη ανέκαθεν βουλγαρικά, με βουλγαρικό πληθυσμό... Η Ελλάδα τη Μακεδονία του Αιγαίου και τη Δυτ. Θράκη» (!!!) Τον ελληνικό βορρά συγκαταλέγει στα «βουλγαρικά τμήματα που μαζί με τους πληθυσμούς τους παραμένουν υπόδουλα συνεπεία των προσαρτήσεων μετά τους πολέμους» (!!!) Αντί, δηλαδή, οι επί δεκαετίες βασανιστές του μακεδονικού ελληνισμού να ζητούν συγγνώμη για τα εγκλήματα που διέπραξαν (σας θυμίζει τίποτα το 1941-44, κύριοι της βουλγαρικής Ακαδημίας Επιστημών; Μήπως θυμάστε τι κάνατε μαζί με τα χιτλερικά στρατεύματα κατοχής;), αντί, έστω, να σιωπούν, ζητούν και τα ρέστα!!!

Τα παραπάνω μπορεί να φαντάζουν γραφικά και να μην απασχολούν την σε αφασία ευρισκόμενη διπλωματία μας. Ίσως, επειδή η Βουλγαρία για την ώρα είναι βυθισμένη στα οικονομικά και κοινωνικά της αδιέξοδα. Τι θα γίνει, όμως, τις δεκαετίες που έρχονται; Ένα σενάριο για μελλοντική Βουλγαρία εχθρική και τα βόρεια (και εκτεταμένα) σύνορά μας επισφαλή, την δε Τουρκία στα ανατολικά μας πάντα να караδοκεί, φαντάζει πραγματικά εφιαλτικό...

Σταύρος Γ. Καρκαλέτσος

ΑΣ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ ΓΙΑ ΕΙΡΗΝΗ

του Φωτίου Μεταλληνού *

Με τα ερείπια στη Σερβία καπνίζοντα, θα συνέλθει σε λίγες ημέρες η νατοϊκή σύνοδος στην Ουάσινγκτον, να εορτάσει την πενήνταετία από της ιδρύσεως και ευρωπαϊκής παρουσίας του. Με δικαιολογημένες αναφορές στη 45ετή «ένοπλη» αμυντική παρουσία, που την ανέδειξε πρακτικά σε μείζονα ευρωπαϊκή δύναμη, ακόμη και στον πολλά υποσχόμενο "Συνεταιρισμό για την Ειρήνη", που σηματοδοτεί τις ειρηνικές προσπάθειες στο μείζονα ευρω-ατλαντικό χώρο. Η Ελλάδα θα χαιρετήσει και αυτή τα νατοϊκά κεκτημένα μέσα από τους καπνούς της βαλκανικής αβεβαιότητας.

Δε θα αμφισβητήσουμε την αμερικανική και νατοϊκή προσφορά στην υπόθεση της ευρωπαϊκής ειρήνης. Αλλά ούτε και θα κλείσουμε τα μάτια μας μπροστά στην αβεβαιότητα από μια

άκρως ρισκοκίνδυνη διαχείριση της βαλκανικής και καθόλου ευρωπαϊκής ειρήνης, βασισμένης στην απολιτική δογματική της δύναμης, που φέρεται να αγνοεί τη φωνή της κοινής λογικής, και να διακυβεύει άμεσα την ακριβοπληρωμένη σε αίμα ευρωπαϊκή ειρήνη.

Αμφιβάλλουμε σοβαρά για την καθαρότητα των προθέσεων και υποκρυπτόμενων στρατηγικών σκοπών στην ευρύτερη Βαλκανική. Ανησυχούμε για τον πραγματικό τελικό σκοπό του πολέμου κατά της Σερβίας, που ξεπερνώντας τα όρια του πολιτικού «σωφρονισμού», απειλεί με γενικότερη αποσταθεροποίηση τον πολύπαθο βαλκανικό χώρο. Ποτέ το Ν.Α.Τ.Ο., στα 45 χρόνια διπολισμού, δεν έχασε το μέτρο της σύνεσης, ποτέ δεν παραβίασε τα όριά του, ούτε και στην περίπτωση της Κούβας, αλλά τήρησε με προσοχή τον κανόνα. Αντίθετα, στην σημερινή εποχή των ανοιχτών πεδίων δράσης, εννοεί να τα παίζει όλα για όλα, σε μια προσπάθεια να πείσει ότι η ευρωπαϊκή ασφάλεια μπορεί να περάσει αλώβητη μέσα από παράτολμες πολεμικές μεθοδεύσεις, στο πλαίσιο πάντα των νατοϊκών πρωτοβουλιών.

Ευρώπη και Αμερική, πέραν των θεωρητικών τους διακηρύξεων, ελάχιστα μας είχαν προϋδεάσει για τις εξαιρετικές όσο και επιλεκτικές ευαισθησίες τους στο θέμα των μειονοτικών δικαιωμάτων, όπως στην περίπτωση του Κοσσοβού. Εξ αυτού και η αγωνία μας, για τους μη διαφαινόμενους πολιτικούς σκοπούς, που ε-

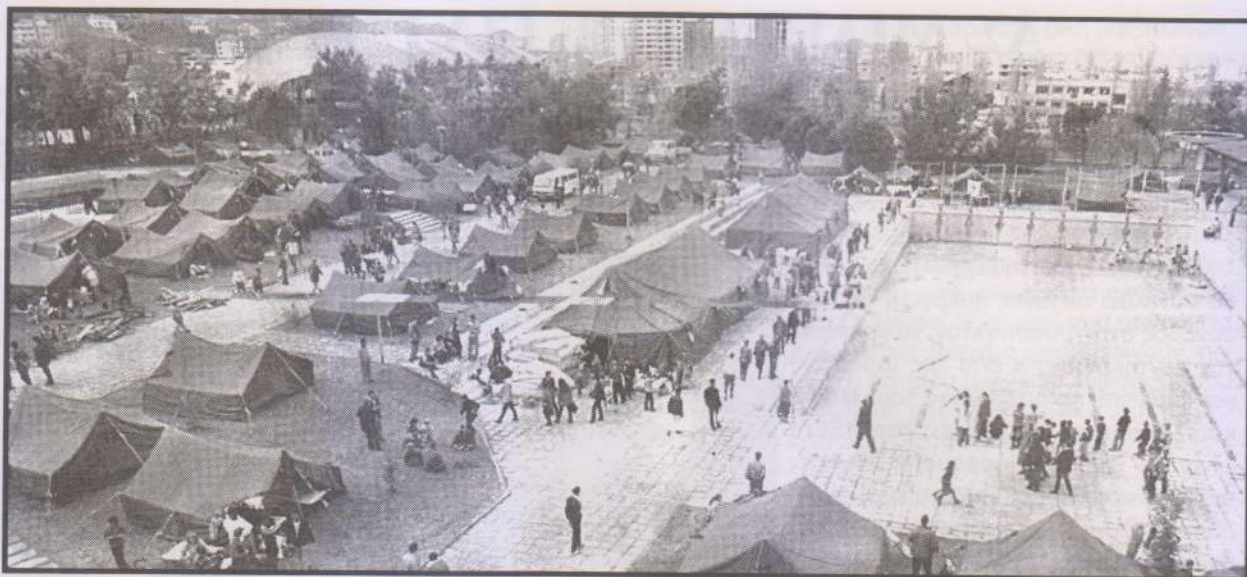
Το ΝΑΤΟ και ο "πλανητάρχης" αγνοούν υποκριτικά τις προσπάθειες του Σέρβου προέδρου Σ. Μιλόσεβιτς και του ηγέτη των αλβανοφώνων του Κοσσυφοπεδίου Ι. Ρουγκόβα για ειρηνική λύση

πενδύονται στην υπόθεση των Κοσσοβάρων. Και για να γίνουμε σαφέστεροι, η αμερικανική υιοθέτηση του απελευθερωτικού στρατιωτικού κινήματος των Κοσσοβάρων μας παραπέμπει σε παλαιές μεθοδεύσεις στη «γκρίζα περιοχή» της Κεντρικής Αμερικής. Το ίδιο και η όλη τουρκική εμπλοκή με την ιδιότητα του μουσουλμάνου αδελφού. Το τελικό ερώτημα παραμένει μία τυχόν μεθόδευση ανακατάταξης των κρατικών συνόρων στη Βαλκανική, που θα σημαίνει την εκκόλαψη από το «αυγό του φιδιού».

Για τούτο στεκόμαστε αμήχανοι μπροστά στη σιγουριά των Σταυροφόρων τιμηρών, που στο πρόσωπο του ηρωικού σερβικού λαού τραυματίζουν το πνεύμα της πανευρωπαϊκής συναίνεσης και τελικά την υπόθεση της ειρήνης. Χωρίς να παραγνωρίζουμε την πειθώ της δύναμης στις πολιτικές διεργασίες, μας είναι αδύνατο να κατανοήσουμε τη λογική μιας νεόκοπης δογματικής του τύπου «πόλεμος για την ειρήνη». Ακόμη, η ακατανόητη εμμονή στην ιδέα μιας επικρεμάμενης ελληνοτουρκικής σύγκρουσης προδίδει την εμπιστοσύνη μας στον ειρηνοποιό ρόλο των Η.Π.Α. και του Ν.Α.Τ.Ο.

Η Ελλάδα, ως νατοϊκός και ευρωπαϊκός εταίρος, δεν είναι πολιτικά αμέτοχη των οποίων μεθοδεύσεων πάνω στο βαλκανικό πρόβλημα, δικαιούται, όμως, να έχει άποψη για τη φωτιά που καίει στην αυλή μας. Εάν οι όποιες αναφορές σε «ελληνοτουρκική εμπλοκή» και ανακίνηση μουσουλμανικού μειονοτικού στη Θράκη στοχεύουν απλά στον πολιτικό μας σωφρονισμό, τόσο

* Αντιστράτηγος ε.α.

Καταυλισμοί ετοιμάζονται στην Αλβανία και τα Σκόπια για να δεχθούν τις δεκάδες χιλιάδες προσφύγων που προκάλεσαν οι βομβαρδισμοί του ΝΑΤΟ

το χειρότερο. Η Ελλάδα, με πλήρη συναίσθηση των εταιρικών υποχρεώσεων και των ζωτικών της εθνικών συμφερόντων, εμμένει προς την πλευρά της λογικής. Από το άλλο μέρος, θα ήταν παράλογο να τα «βροντήξουμε» ακόμα μια φορά, για να δείξουμε την αντίθεσή μας στο επαπειλούμενο βαλκανικό έγκλημα, υπάρχουνε πάντα τα τραπέζια. Ο λαός από την πλευρά του έχει το ρόλο του στο πλαίσιο της παγκόσμιας κοινής γνώμης.

Η Ρωσία, και πάλι ύψωσε καθαρή φωνή ενάντια στον «παραλογισμό» των νατοϊκών μεθοδεύσεων. Απουσιάζει αυτή τη φορά η πολιτική εγγύηση του Συμβουλίου Ασφαλείας. Το Ν.Α.Τ.Ο., με πλήρη επίγνωση του πολιτικού του ελλείμματος εμμένει σε μια ανεξάρτητη μεθόδευση δυναμικών λύσεων.

«Θα διαλύσουμε, θα ταπεινώσουμε, θα συντρίψουμε, θα καταστρέψουμε». Η αλαζονεία της δύναμης μας παγώνει και μας εναντιώνει. Διερωτώμεθα, ως λαός, αν συμπράττουμε στην υπόθεση της ειρήνης ή απλά χορεύουμε το χορό της αρκούδας, με την αλυσίδα και τον πολιτικό χαλκά στο ρουθούνι μας.

Η Ουάσινγκτον και οι Βρυξέλλες θα κληθούν μέσα στις προσεχείς μέρες, να πείσουν ολόκληρο τον ευρωπαϊκό κόσμο για την ορθότητα της μετα-διπολιτικής πορείας μας. Ότι η Ευρώπη σημαίνει πρώτιστα και Ρωσία - ένα μείζονα πολιτικό εταίρο, του οποίου η φωνή θα πρέπει να μετράει, αν πράγματι στοχεύουμε στην πανευρωπαϊκή συνοχή. Να πείσουν για την πολιτική αναβάθμιση του Ν.Α.Τ.Ο. και τη συμβατότητά του με το Σ.Α. την Ε.Ε. και τους μείζονες ευρωπαϊκούς οργανισμούς, που υποστηρίζουν τις κοινές προσπάθειες για την ειρήνη. Να πείσουν ακόμη, ότι η διεύρυνση της Ε.Ε. και του ΝΑΤΟ συντελείται προς όφελος της πανευρωπαϊκής ειρήνης και όχι στο πλαίσιο μιας καιροσκοπικής προώθησης του νατοϊκού μετώπου στα όρια μιας νέας «περιβολής» της Ρωσικής Ομοσπονδίας. Και, τέλος, ότι η κοινή μας πορεία είναι ξεκάθαρη

από συγκρούσεις και ανακατατάξεις σκοπιμοτήτων. Σε διαφορετική περίπτωση, η Σύνοδος της Ουάσινγκτον θα είναι το σημείο καμψής.

Η Ευρωπαϊκή πλευρά ελάχιστα πείθει για ένα ξεχωριστό πολιτικό και αμυντικό λόγο της, το επιβεβαιώνει η αμηχανία μπροστά στις βαλκανικές εξελίξεις και η ατομία της συνθήκης για την Ε.Ε. Σε πολιτικό επίπεδο αφήνει ανοιχτά όλα τα περιθώρια διαφοροποιήσεων σε ομάδες πολιτικών συμφερόντων, ενώ το κεφάλαιο της ασφάλειας εναποτίθεται εξ ολοκλήρου στο Ν.Α.Τ.Ο. Παρά τους ευσεβείς πόθους μιας ευρωπαϊκής Κ.Ε.Π.Π.Α., ο πρακτικός προβληματισμός της Ε.Ε. είναι η «ευρωπαϊκή» πολιτική και αμυντική δοσολογία μέσα στο νατοϊκό οργανισμό.

Το κύριο πρόβλημα της Ελλάδας είναι η συνετή διαχείριση των εντάσεων για την αποφυγή περιπετειών στη Βαλκανική. Σε ό,τι αφορά ιδιαίτερα την εμπλοκή της Τουρκίας στο βαλκανικό πρόβλημα και τις όποιες φημολογίες, η θέση μας παραμένει ξεκάθαρη. Απορρίπτουμε κατηγορηματικά τον ύποπτο παραλογισμό μιας αμοιβαία ανώφελης σύγκρουσης με την Τουρκία. Απαλλαγμένοι από το πλέγμα του «προαιώνιου εχθρού», αισθανόμαστε έτοιμοι να ενσκήψουμε στα κοινά μας συμφέροντα και να αξιοποιήσουμε όσα μας ενώνουν, μέσα από το κοινό αίσθημα του δικαιώματος στην ειρήνη. Με τον Τούρκο γνωρίζομαστε καλά, σε πόλεμο και σε ειρήνη. Η ιστορία του Μικρασιατικού σε σχέση με τους ευρωπαϊκούς ρόλους μας περιέχει και για τους δύο λαούς ση-μαντικά διδάγματα, που θα είναι λάθος να αγνοήσουμε. Χωρίς πρόθεση εξευμενισμού, αλλά με αυτοσεβασμό και σύνεση προσβλέπουμε ως λαός σε ένα κοινό και ειλικρινή προβληματισμό, για μια στέρεη ειρηνική συμπόρευση, που δε θα βασίζεται στην αφαιμάσσουσα ισορροπία των εξοπλισμών ούτε θα απειλείται από ύποπτες σκοπιμότητες. Η ειρήνη, περισσότερο από τον πόλεμο, χρειάζεται μεγαλοψυχία και θάρρος. ■

ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΤΗΣ "ΝΕΑΣ ΤΑΞΗΣ"

Οι μάσκες έπεσαν...

του Σταύρου Καρκαλέτση *

Όσα τραγικά βιώνουμε τις τελευταίες εβδομάδες, με θύμα αυτή τη στιγμή το σερβικό λαό (όσοι δεν τον βομβαρδίζουν, απλώς ... παρακολουθούν) πιστοποιούν παραμέτρους πικρές, που καιρό τώρα διαφαίνονται και, δυστυχώς, εξυφαίνονταν. Τα ερωτήματα προβάλλουν αμείλικτα και κηλιβδώνουν ανεξίτηλα τους αυτοαποκαλούμενους «προασπιστές της ελευθερίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων», αφού αυτοί έχουν πετάξει από πάνω τους τα φθονοκατασκευασμένα προσώπια που έως τώρα χρησιμοποιούσαν ως άλλοθι.

Οι καιροί αλλάζουν... Το ιστορικό γίνεσθαι, όμως, ανακυκλώνεται με συνέπεια θαυμαστή. Δεν είναι πια ο Αδόλφος, αλλά ο άξιος διάδοχός τους κρυπτοφασίστας Κλίντον. Δεν πρόκειται για το Βερολίνο αλλά για τη «νέα γη» που, δυστυχώς για τους υπόλοιπους λαούς, ανακάλυψε κάποτε ο Κολόμβος. Ακόμη και τα θύματα του χιτλερισμού ταυτίζονται, είναι τα ίδια, και τα τωρινά του θρασύδειλου ενοίκου του Λευκού (;) Οίκου: Η Γιουγκοσλαβία σήμερα, η Ελλάδα αύριο...

Η επιδρομή των Αμερικανών και των θλιβερών ακολούθων τους, των ηγετίσκων της Ευρώπης του πουθενά, είναι παράνομη. Πρόκειται για προμελετημένη εγκληματική ενέργεια, η οποία αφήνει αναπάντητο το πλέον καίριο: Ποιος σας διόρισε δικαστές και κριτές, ποιος σας παρέδωσε την εξουσία να τιμωρείτε κατά το δοκούν όποιον εσείς επιλεκτικά θέλετε, κύριοι του Ν.Α.Τ.Ο. και της Ουάσινγκτον; Με ποιο δικαίωμα επεμβαίνετε σε μία χώρα που δρα -επιθετικά έστω- στο εσωτερικό της, χωρίς απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας του Ο.Η.Ε. τη στιγμή που κάποιοι άλλοι εισβάλλουν σε ξένη και ανεξάρτητη χώρα, την κατέχουν επί 25 χρόνια, έχουν εκδιώξει 200.000 Έλληνες και είναι υπόδικοι, με σωρεία ψηφισμάτων του Συμβουλίου Ασφαλείας καταδικαστικών γι' αυτούς; Η υποκρισία τους, όσο και να την εξωραΐζουν, τους κάνει ακόμη πιο θλιβερούς! Όμως, τον Υπουργό Άμυνας της Γερμανίας, που μην ξέροντας τι να απαντήσει σε Ελληνίδα δημοσιογράφο που τον ρώτησε ευθέως γιατί στο Κουρδιστάν δεν αναλαμβάνει η «Συμμαχία» δράση, όπως πράττει στη Γιουγκοσλαβία, ψέλλισε κάτι περίαδυναμίας του Ν.Α.Τ.Ο. να είναι πανταχού παρόν και ειδικά σε πιο ... απομακρυσμένες περιοχές!!!

ΑΛΗΘΕΙΑ, κ.κ. επίγονοι του Χίτλερ και του Γκέμπελς (και άξιοι συνεχιστές τους):

ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΜΑΚΡΥΣΜΕΝΗ Η ΤΟΥΡΚΙΑ; Γι' αυτό δεν επεμβαίνετε και εκεί; Περίεργο. Γιατί το ΙΡΑΚ και το ΚΟΥΒΕΪΤ είναι λίγο πιο μακριά από την Τουρκία και την Κύπρο. Και το ΒΙΕΤΝΑΜ ακόμη περισσότερο. Πήγατε όμως, βομβαρδίσατε, κάψατε, δολοφονήσατε.

* Ιστορικός - Συγγραφέας

Μην υποτιμάτε, λοιπόν, τη νοημοσύνη μας, εδώ δεν είναι Κόλπος και Ιράκ, είναι Βαλκάνια και όχι παίξε γέλασε, ρωτήστε και τη Βέρμαχτ, κύριε Υπουργέ Άμυνας της Γερμανίας, όλο και κάποιο θείο θα είχατε που να δεινοπάθησε 50 χρόνια πριν στα βουνά της Ελλάδας και της Σερβίας.

Τα δεινά για το σερβικό λαό και όλους τους γειτονικούς δε θα λήξουν με το τέλος των βομβαρδισμών. Ο αγώνας δρόμου Η.Π.Α.-Γερμανίας για χειραγώγηση και έλεγχο ενός μελλοντικά κατακερματισμένου βαλκανικού χώρου, θα ενταθεί. Η νέα πρακτική των παγκόσμιων σερίφηδων, καταρρακώνει ό,τι έχει απομείνει από αυτό που καλείται διεθνές δίκαιο και νομιμότητα. Οι Αμερικανοί έχουν αυτοακηρυχθεί σε «παγκόσμιους κριτές», θεωρώντας δεδομένο το, έωλο φυσικά, δικαίωμα να είναι αυτοί και το Ν.Α.Τ.Ο. το όργανο επιβολής του δικαίου, επιλεκτικά και όπου αυτοί επιθυμούν. Και εδώ έγκειται η πηγή κάθε μελλοντικής συμφοράς, που αύριο μπορεί να έχει να κάνει και με εμάς: Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΗΓΕΜΟΝΙΣΜΟΣ ΔΙΑΝΥΕΙ ΤΟ ΧΕΙΡΙΣΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΗΣ ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΣ ΤΟΥ. Γι' αυτό ακριβώς και είναι επικίνδυνος όσο ποτέ. Έχοντας δώσει το χρίσμα και τις ευλογίες του στους "χωροφύλακες", Ισραήλ και Τουρκία, έχοντας επιλέξει τα δύο αυτά κράτη για τρομοκράτες των λαών της Ανατ. Μεσογείου. Οι επιλογές αυτές των Η.Π.Α. είναι σαφείς και καθάριες όσο ποτέ στο παρελθόν: Με το Ισραήλ φόβητρο του αραβικού κόσμου και την Τουρκία να κρατά τον κουρδικό λαό γονατιστό και την Ελλάδα και την Κύπρο άμεσους δέκτες των τουρανικών της συνδρόμων.

Ο επιθετικός παροξυσμός των Δυτικών, εξαντλούμενος αποκλειστικά στη Γιουγκοσλαβία, αποτελεί καθοριστική καμπή και στροφή χωρίς επιστροφή. Προδιαγράφει τα νέα πλαίσια στα οποία θα κινείται η Αμερική και οι υποτελείς της, τα οποία στερούνται ορίων. Δεν υπάρχει πλέον κανένας Ο.Η.Ε., έστω αυτός ο διακοσμητικός οργανισμός του παρελθόντος. Δεν υπάρχει πλέον ούτε Ευρωπαϊκή Ένωση, μόνο μαριονέτες, ανίκανες ν' αρθρώσουν λόγο στις επιταγές του Ατλαντισμού.

Ελπίδα στο γκρίζο αυτό τοπίο, ηλιαχτίδα φωτός μέσα στο καταχείμωνο του εικοστού αιώνα, άστρο που τρεμοσβήνει σε ουρανούς σκεπασμένους με μηχανές θανάτου, είναι η θέληση αντίστασης των λαών. Η δύναμη της οποίας περνά σήμερα μέσα από την αντίσταση του σερβικού λαού. Οι αντοχές του, δεδομένες για εμάς, η δικιά μας εγρήγορση και επαγρύπνηση και, κυρίως, η δική μας αντίσταση για αποτροπή όσων σε βάρος μας συντελούνται (Κύπρος) ή σχεδιάζονται (Αιγαίο-Θράκη) θα καταστήσουν το αύριο, το αύριο το δικό μας και των παιδιών μας, ελπιδοφόρο. Ή υποθηκευμένο...

ΕΝ ΟΦΕΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

του Κώστα Χατζηαντωνίου *

Τόν Ιούλιο του 1974, η δικτατορία των συνταγ-ματάρχων, υπό τό βάρος της προδοσίας της Κύπρου, κατέρρευε και, μέσα από τις φλόγες που έζωναν τή μαρτυρική μεγαλόνησο, άναγεννάτο ή ελληνική δημοκρατία. Ό λαός μας έδωσε, χωρίς ύπερβολή, μιάν έν λευκῶ έξουσιοδότηση στις «νέες» πολιτικές δυνάμεις που έμφανίστηκαν τότε, και όλοι σχεδόν, μέ τήν έλπίδα για ένα καλύτερο μέλλον, έντάσ-σονταν στις σφύζουσες από πάθος και δράματα (τότε) πολιτικές νεολαίες.

Εικοσιπέντε χρόνια άργότερα, παριστάμεθα μάρτυρες της πλήρους κατάρρευσης αυτού που όνο-μάστηκε «μεταπολίτευση». Τό επίπεδο αξιών και έπάρκειας της πολιτικής ήγερσίας του τόπου έμφα-νίζεται στό χαμηλότερο σημείο της νεώτερης ιστο-ρίας. Η μετριοκρατία, ή διαφθορά, ό νεποτισμός και ή καταθλιπτική όμοφωνία στην υπεράσπιση του τέλματος επικρατούν πλήρως στό δημόσιο βίο. Η «γραμμή» του Νταβός στά έθνικά μας ζητήματα όδηγει σε άλλεπάλληλες ύποχωρήσεις που μάς οδηγούν έν τέλει στό κενό.

Η άλυσίδα των ταπεινώσεων (Ίμια, Μαδρίτη, S-300, Ότσαλάν) έπισφραγίζει τό άυτονόητο: Η πο-λιτική, οικονομική και πολιτιστική ήγερσία του τό-που έχει άποδεχθεί τό ρόλο μιās ελάχιστης έπαρ-χίας της Εύρώπης, που συναινεί στωικά στην κα-τάπτωση που μιιά άόριστη μοίρα μάς έπέβαλε. Οί πιό κυνικοί δέν έχουν δισταγμό να άποδεχθούν και τή δορυφοροποίησή μας από τήν Τουρκία, προ-κειμένου να συνεχίσουν άπερίσπαστοι τήν έκμε-τάλλευση των «τιμαρίων» που μέσα στην μεταπο-λιτευτική κατάπτωση απέκτησαν.

Άν οί χειρισμοί της κυβερνήσεως Σημίτη ήσαν τό σύνολο του προβλήματος, ή λύση θά ήταν εύχε-ρης και προβλεπτή: Οί έπόμενες εκλογές θά μάς απαλλάξουν από τή θλιβερή παρουσία του.

Δυστυχώς, τό πρόβλημα είναι πολύ σοβαρότερο. Άφορά τό σύνολο του ένεργου πολιτικού κόσμου, άρχης γενομένης από τις γνωστές σκιές της «Νέας Δημοκρατίας» και του κληρονομικῶ δικαίω άρχη-γού της. Άφορά έπίδοξους σωτήρες που θέλουν να μάς σώσουν αλλά δέν μάς λένε πώς, κρατώντας έπτα-σφράγιστο μυστικό τις ιδέες, τις άρχές, τις αξίες των - άν ύποτεθεί πώς υπάρχουν.

Σέ αυτό τό κλίμα της μεταπολιτευτικής κατά-πτωσης και του «ένδόξου τίποτε», οί πατριωτικές δυνάμεις του τόπου καλούνται να αναλάβουν τήν έσχατη δυνατότητα προστασίας της πατρίδας και

της δημοκρατίας. Οί δυνάμεις της Ίστορίας και της κοινωνίας καλούνται να εκδιώξουν τήν κωμι-κοτραγική παρέα (συμ-μωρία τήν χαρακτήρισε προσφυώς ό Κ. Ζουράρις) που παριστάνει τούς «έκσυγχρονιστές», κλείνοντας, συγχρόνως, τό δρόμο στους μικρεμπόρους των έθνικων ιδανικων, που ουσιαστικῶς στηρίζουν πράξεις εκχώρησης έθνικης κυριαρχίας ή άντιπολιτεύονται εκ του άσφαλου.

Η ύπόθεση Ότσαλάν, σε πολιτικό επίπεδο άπο-καλύπτει σαφώς πλέον ότι οί κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις του τόπου έχουν άποδεχθεί πλήρως τήν μετατροπή της ελληνικής δημοκρατίας σε χώρα περιορισμένης κυριαρχίας. Η άποκήρυξη της «τρο-μοκρατίας» και ό περιορισμός των πολιτικων μας δικαιωμάτων αύριο, ως ύπόπτων και φίλων τρομο-κρατικων πράξεων, είναι τό έπόμενο βήμα προς τό όποιο ώθείται ήδη ή Άθήνα. Η άπάντηση πρέπει να είναι μαζική, δυναμική και, κυρίως, πολιτική. Είναι όσο ποτέ έπείγον ή διαμόρφωση ενός πλαι-σίου στρατηγικής για τήν έθνική μας άνεξαρτησία.

Η στρατηγική αυτή πρέπει, έπιτέλους, να εκ-φρασθεί πολιτικά, διαφοροποιητικά και όχι μέ τις συνήθειες θεωρίες που κινούνται μεταξύ στρατιω-τικων άναλύσεων και διπλωματικων ύποδείξεων. Τό νέο έθνικό πλαίσιο πρέπει να λαμβάνει ύπόψιν τά ιστορικά αλλά και τά σημερινά δεδομένα, πα-γκόσμια και περιφερειακά, ώστε να άπαντά στις πρωτοφανείς προκλήσεις.

Πρέπει να άποτιναχθεί, έπιτέλους, τό ψεύδος που διακρίνει άπόλυτα τήν έθνική υπερηφάνεια από τήν εύρωπαϊκή προοπτική της χώρας. Σαφώς και δέ σημαίνει άπομονωτισμό και περιπέτειες ή πολιτική έθνικης άνεξαρτησίας και ή κατοχύρωση της έθνικης μας κυριαρχίας και της έδαφικης μας άκεραιότητας. Η κυβέρνηση Σημίτη και οί γνωστές όρντινάντσες της (Θεοδωράκης-Κύρκος-Μητσο-τάκης) γκρεμίζουν τήν έθνική ιδέα, αυτός είναι ό στόχος τους. Δέν πρόκειται, λοιπόν, για μιιά άπλη σύγκρουση «εύρωπαϊστων-έθνικιστων» αλλά για τή μάχη ενός όλόκληρου λαού, προκειμένου να διαφυλάξει τήν ιστορική του ταυτότητα από ένα πλέγμα οικονομικων συμφερόντων, για τό όποιο ισχύει τό αξίωμα «τό κεφάλαιο δέν έχει πατρίδα».

Αυτό τό πλέγμα έξουσίας, θλιβερή άπόφωση της καταρρέουσας μεταπολίτευσης, πρέπει να συντρι-βεί, πριν οί ζημιές να είναι μη άντιμετωπίσιμες. Οί άθθεντικές αξίες του εύρωπαϊκού πολιτισμού (τό άσυλο π.χ. ή τό δικαίωμα άυτοδιάθεσης των έθνων) καθώς και ή άστική-ούμανιστική παράδο-ση, άπορρίπτουν τά κατά συρροήν ψεύδη των δήθεν

* Ιστορικός - Συγγραφέας

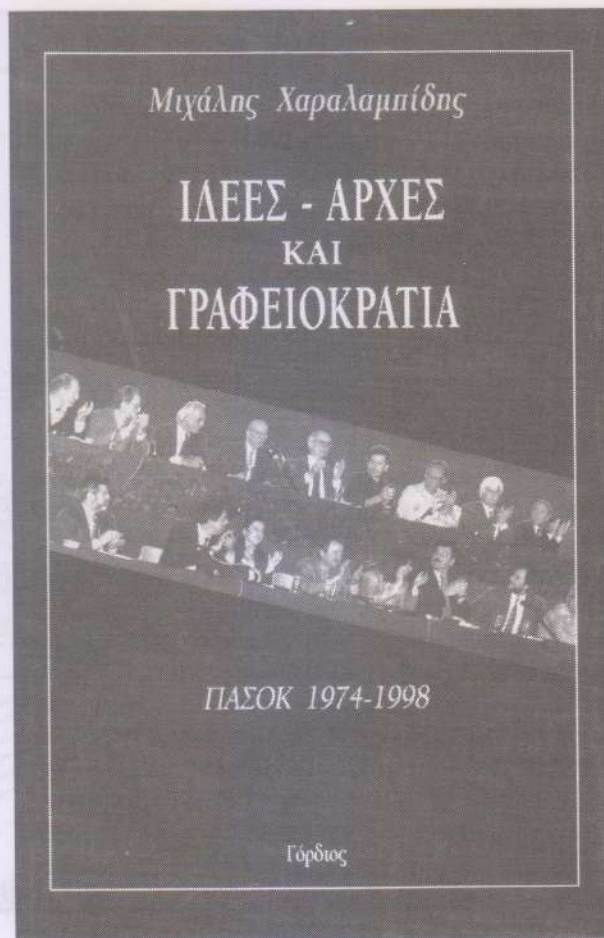
ευρωπαϊστών. Η εθνική στρατηγική είναι αναγκαία συνθήκη για την ευρωπαϊκή πορεία μας, πορεία που δεν εξαντλείται, φυσικά, στο χρηματιστήριο και στο χαμόγελο του κ. Παπαντωνίου. Η ευρωπαϊκή πορεία δεν είναι ικανή συνθήκη για την υπεράσπιση της εθνικής μας ακεραιότητας και αξιοπρέπειας. Αυτή η αντίθεση πρέπει να γίνει κατανοητή απ' όλους.

Και τούτο ακριβώς θα αποκαλύψει την αλήθεια της πολιτικής μας κρίσεως. Η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση ασφαλώς είναι εθνικός στρατηγικός χώρος και μάλιστα μπορεί - σε αντίθεση με τις άτλαντικές έμμονές μας - να μας χαρίσει συγκριτικό πλεονέκτημα ως προς την έκτός Ευρώπης εύρισκόμενη Τουρκία. Πάντοτε η Τουρκία, από το 1922 και έντευθεν, έτρεμε στην ιδέα να εύρεθεί σε αντίθετο με την Ελλάδα παγκόσμιο στρατόπεδο. Δεδομένης λοιπόν της ρωσικής κατάρρευσης, οι μόνες στρατηγικές ελπίδες μας ίσως εύρισκονται στη μελλοντική «σύγκρουση» Η.Π.Α. - Ευρώπης.

Ποιάν Ευρώπη, όμως, θέλουμε έμεις; Έμεις επιμένουμε στην Ευρώπη των πατρίδων. Η προσήλωση στους ποσοτικούς - αριθμητικούς δείκτες είναι μία σκόπιμη παραπλάνηση. Η συμμετοχή μας στη διεθνή κοινότητα και στη σύγχρονη ζωή δεν κρίνεται από οικονομικούς - χρηματιστικούς συντελεστές, που με πάθος μεγεθύνουμε, αλλά από την απάντηση σε βασικά έρωτήματα ποιότητας βίου, συνείδησης και έντιμότητας. Η μυθολογία της προόδου και της ανάπτυξης συσκότισε τη διαλεκτική μας παρακμή. Ο καταναλωτισμός, ο ατομικισμός και η ιδιοτέλεια αποδεικνύουν την έλλειψη διάθεσης για πραγματική ζωή, για αληθινό διάλογο με το ατομικό και συλλογικό μας Είναι. Η άπολογητική των κυβερνητικών χειρισμών στην πρόσφατη περιπέτεια Ότσαλάν αποδεικνύουν στο βάθος τους μία μη αναστρέψιμη κοινωνική διαφθορά. Η άλληλεγγύη και η κοινωνικότητα δεν χαρακτηρίζουν πιά την έλληνική ζωή. Η επιβίωση της κυβερνήσεως Σημίτη είναι απόδειξη σταθερής πορείας έκπτωσης, απώλειας της ιστορικής μας συνείδησης, αποσάρθρωσης των κοινωνικών μας θεμελίων.

Η χρηματιστηριακή δημοκρατία - που κάποτε θα ανατιναχθεί με φοβερές αλλά δίκαιες συνέπειες - αξιολογεί τον βίο του ανθρώπου με τρόπο ζωώδη, αυτιστικό και αριθμητικό. Δεν υπάρχει τίποτε, παρά μόνο ένα παρόν λυμάτων και άυλου πλούτου. Μία φανταστική ικανοποίηση που όλοι δικαιούνται στο μικροαστικό σαλόνι τους. Ο διπλανός είναι έχθρός, ανταγωνιστής ή συνέταιρος. Τό κενό μάχεται να καταπιεί κάθε μνήμη, κάθε συνείδηση. Σ' αυτή την κατακρήμνιση, ή «Αριστερά», όπως την όρισε ο δυτικός ορθολογισμός, δίκαια κρατά το τιμόνι που της έμπιστευθηκε ή άρχουσα τάξη.

Στους αντίποδες αυτής της Ευρώπης - που διόλου τυχαία παραμένει δέσμια του άτλαντισμού και του αμερικανικού τρόπου ζωής, αυτού δηλαδή

που αποτελεί τη χυδαιότερη ύλιστική έκδοση της ιστορίας - υπάρχει ή Ευρώπη της Ιστορίας, της Κοινωνίας, των Έθνικών Ίδεών.

Η ευρωπαϊκή αυτή στρατηγική που θα έμφανιστεί ισχυρότερη την επάυριον της ένταξεως στην Ο.Ν.Ε. - ούδεις όμιλει γι' αυτό τό άβεβαιο αύριο, όταν ή κρίση θα αποκτήσει πολύ πιό επικίνδυνα χαρακτηριστικά - απαιτεί νέες και σαφείς πολιτικές προτάσεις. Προτάσεις που θα ύπενθυμίζουν την άλλη Ευρώπη, όχι της *Τερας Συμμαχίας* που νεκραναστήθηκε στις μέρες μας αλλά της *Αρχής των Έθνοτήτων* και του δικαιώματος των έθνών στην αυτοδιάθεση.

Η αντιμετώπιση των έξωτερικών κινδύνων απαιτεί πριν απ' όλα έσωτερική αναδιοργάνωση. Η πλήρης διάλυση του έλληνικού κρατικού μηχανισμού και ή αποδυνάμωση του στρατιωτικού μας αξιόμαχου - επίχειρα άμφοτέρα της μεταπολιτευτικής έκπτωσης - είναι τό πρώτιστο ζήτημα. Άπέναντι σε αυτό πρέπει να τοποθετηθούν όσοι διεκδικούν την έμπιστοσύνη του έλληνικού λαού. Άς αφήσουν, λοιπόν, την άλιεία στα θολά ύδατα της αποστασιοποίησης και της «άντιπολίτευσης» και άς δεσμευθούν όλοι, ένδοκομματικοί και μη, για ένα εθνικό σχέδιο αποκατάστασης του κύρους, της δύναμης, της υγείας της χώρας. Οί αυτοσχεδιασμοί είκοσιπέντε χρόνων, ο λαϊκισμός και ή

μικροαστική ευδαιμονία οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια στην εθνική καταστροφή. Δέ θα έχει κανένα νόημα ή τιμωρία των ενόχων, όταν θα έχει απωλεσθεί εθνικό έδαφος - κατοικημένο, διότι με την υπόθεση των Ίμιων έχει ήδη απωλεσθεί ακατοίκητο (βραχονησίδες) εθνικό έδαφος στο Αιγαίο. Οί υπεύθυνοι, πού μās οδηγούν στο νέο Μόναχο, όπου ο «Τσάμπερλεν» Σημίτης θα «έξασφαλίσει» την ειρήνη, πρέπει τό ταχύτερο δυνατόν νά απομονωθούν. Καί όσοι διεκδικούν την πολιτική ηγεσία του έθνους όφείλουν:

- Νά λάβουν σαφή θέση για τό διεθνώς κατοχυρωμένο (συνθήκες Λωζάνης, Γενεύης) καθεστώς του Αιγαίου καί για τό δικαίωμα επέκτασης της αιγιαλιτίδας ζώνης στά 12 μίλια, μέ αίσημα εϋθύνης, αφού ή μή άσκηση δικαιώματος μετά από μερικά χρόνια θα ίσοδυναμεί μέ έκπτωση δικαιώματος. Ή απάντηση στόν τουρκικό σωβινισμό καί τόν άμερικανο-νατοϊκό κυνισμό μπορεί νά δοθεί μόνο μέ την άλήθεια καί την προπαρασκευή.

- Νά λάβουν σαφή θέση για τόν άγώνα του κυπριακού έλληνισμού καί για τή διατήρηση της ένιαίας κυριαρχίας της κυπριακής δημοκρατίας. Διότι ή διολίσθηση της συζήτησης στην συνομοσπονδία (περάσαμε πλέον καί τή διζωνική ομοσπονδία!) καί ή αναγνώριση του τουρκο-κυπριακού ψευδοκράτους μέ την έλπίδα της συναίνεσης της Άγκυρας στην πορεία ένταξης της Κύπρου στην Εϋρωπαϊκή Ένωση, θα αποδειχθεί ή έσχατη πλάνη.

Διότι πάλι θα μπλοκάρουν την ένταξη της Κύπρου έχοντας, όμως, κερδίσει την πολυπόθητη αναγνώριση.

- Νά λάβουν σαφή θέση για τόν άφελ-ληνισμό της Βορείου Ήπειρου πού συντελείται σήμερα. Καμία παρέμβαση ανάπτυξης της Β. Ήπειρου δέν έχει γίνει, ενώ οί ιστορικές μεταβολές στό Κοσσυφοπέδιο περνούν χωρίς νά διατυπώνεται ό έλάχιστος ύπαινιγμός εκ μέρους των Άθηνών. Πρίν από λίγα χρόνια, ή έλληνική κυβέρνηση συνέδεε εϋθέως τό ζήτημα του καθεστώτος του Κοσσυφοπεδίου μέ τό καθεστώς της Β. Ήπειρου. Ή κατ' αναλογία αυτόνομηση θα ήταν, ίσως, υπερβολική προσδοκία μας νά απαιτηθεί από τόν θίασο Σημίτη αλλά, ούτε για τά μάτια, μία υπόμνηση ότι στή Βαλκανική ύπάρχει μία έλληνική μειονότητα στην Άλβανία, μέ διεθνώς κατοχυρωμένα (πρωτόκολλο Κερκύρας) πλήν άγνοούμενα δικαιώματα;

Δέν έχουμε αϋταπάτες. Τά έρωτήματα θα μείνουν αναπάντητα. Κάποιοι βουλευτές των κατεστημένων καί ύπευθύνων για τήν κατάντια μας κομμάτων, καλοπροαίρετοι, θα συνεχίσουν νά όμιλούν για τήν υπεράσπιση της πατρίδας κι όμως, θα κοσμούν καί πάλι τά ψηφοδέλτιά τους.

Βρισκόμαστε στίς παραμονές κρίσιμων γεγονότων. Στο έλεος της Ούάσινγκτον καί της Άγκυρας οί φοβισμένοι ένοικοι του τριγώνου Μαξίμου - Αναγνωστοπούλου - Ζαλοκώστα μās προετοιμάζουν για τήν ήττα καί θα άποδώσουν τήν εϋθύνη στόν κ. Ναξάκη καί στην κ. Δαμιανάκου.

Όπως τό 1897 έριξαν τήν εϋθύνη στην «Έθνική Έταιρεία» (πού είχε μέλη λαμπρούς στοχαστές καί αξιωματικούς), λές καί έφταιγαν όσοι έπεσήμαναν τήν άνάγκη άνασυγκρότησης της χώρας καί όχι ό έσμός των κοτζαμπάσηδων καί των κομματαρχών πού λυμαινονταν τή χώρα. Ό κόσμος της ύποτέλειας καί της καλοπέραςης δέν θα άντέξει στόν αιώνα πού έρχεται. Ή κατά συρροήν μειοδοσία καί ή άνικανότητα στή διαχείριση στοιχειωδών διοικητικών λειτουργιών του κράτους φέρνουν πίο κοντά τή νέα ήμέρα. Μακριά από τό κομματικό σύστημα της μεταπολίτευσης, μέ την έλπίδα νά μην πεθάνει όπως γεννήθηκε (μέ μία έθνική συμφορά), ή απάντηση στους έθνικούς κινδύνους πρέπει νά είναι πολιτική. Δέν θα είναι, όμως, μία εκ των άνω εμφάνιση κάποιου σωτήρος, πού θα γεμίσει τήν Ελλάδα πολύχρωμα λαμπιόνια καί περίτεχνα γιγκλιδώματα. Ή πολιτική απάντηση θα έρθει από τό λαό, μέ τό λαό, για τό λαό. Αϋτή είναι σήμερα ή εϋθύνη αλλά συνάμα καί ή τιμή για τίς ζωντανές πατριωτικές, δημοκρατικές καί κοινωνικές δυνάμεις του τόπου. Ειδάλλως, όπως θα έλεγε ό Ίων Δραγούμης: «Άς σαπίσουμε εκεί πού είμαστε!»

Η ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

της Σοφίας Ν. Αντωνοπούλου *

Από το 1974, οπότε η Τουρκία αμφισβήτησε ανοικτά το status quo του Αιγαίου, μέχρι σήμερα, οι ελληνικές κυβερνήσεις έχουν διολισθηθεί σ' ένα κατήφορο συνεχών υποχωρήσεων απέναντι στις επεκτατικές βλέψεις της Τουρκίας στο Αιγαίο, βλέψεις τις οποίες απροκάλυπτα ενθαρρύνουν οι Η.Π.Α. και το Ν.Α.Τ.Ο. (βλ. Σ. Ν. Αντωνοπούλου, "Το επαίσχυντο χρονικό του τουρκικού επεκτατισμού στο Αιγαίο", Οικονομικός Ταχυδρόμος, 22/6/1995). Αλλά οι πλέον επικίνδυνες εξελίξεις σημειώθηκαν τα τελευταία χρόνια και ανοίγουν «τους ασκούς του Αιόλου» για την οριστική ανατροπή του status quo του Αρχιπελάγους. Οι εξελίξεις αυτές είναι η τελική αποδοχή από την ελληνική κυβέρνηση της νέας δομής του Ν.Α.Τ.Ο. στο Αιγαίο το Δεκέμβριο του 1977 και οι συνεχιζόμενες διαπραγματεύσεις για τα μέτρα οικοδόμησης εμπιστοσύνης. Το πλέον ανησυχητικό όλων είναι ότι οι συνέπειες αυτών των εξελίξεων αποσιωπώνται, με αποτέλεσμα ο ελληνικός λαός να μην έχει επίγνωση, να μη συνειδητοποιεί τα τεκταινόμενα. Έτσι μόνον εξηγείται το γεγονός ότι, ενώ η υπόθεση Οτσαλάν προκάλεσε καθολική αγανάκτηση και επιθυμία αντίστασης (συναυλία καλλιτεχνών κ.λπ.), οι καταστροφικές για το Αιγαίο εξελίξεις δεν προκάλεσαν ή δεν προκαλούν ανάλογες αντιδράσεις.

Στο πλαίσιο της νέας δομής του Ν.Α.Τ.Ο. για το Αιγαίο πρόκειται να λειτουργήσει σύντομα το υποστρατηγείο της Λάρισας. Όπως έχει επισημάνει με διακηρύξεις του ο "όμιλος ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΛΒΟΣ για τα εθνικά θέματα, την παιδεία και τον πολιτισμό", του οποίου η υπογράφουσα τυγχάνει πρόεδρος, η νέα αυτή δομή συνίσταται στη διαμόρφωση ενιαίου αμυντικού χώρου Ελλάδος - Τουρκίας στο Αιγαίο, δεν προσδιορίζει όρια επιχειρησιακής ευθύνης και εγκαθιστά νατοϊκή επικυριαρχία στο Αρχιπέλαγος. Στο πλαίσιο της δομής αυτής, η Ελλάδα δεν έχει πλέον τη θαλάσσια και εναέρια επιχειρησιακή ευθύνη του Αιγαίου. Η ευθύνη αυτή αναλαμβάνεται από νατοϊκή διοίκηση, η οποία δεν εδρεύει σε ελληνικό έδαφος και δε διοικείται από Έλληνες αξιωματικούς. Η νατοϊκή διοίκηση με έδρα τη Νεάπολη (Αμερικανός διοικητής για την αεροπορία και Ιταλός διοικητής για το ναυτικό) θα αναθέτει την επιχειρησιακή ευθύνη του Αιγαίου κατά περίπτωση και κατά βούληση στην Ελλάδα ή την Τουρκία. Η ρύθμιση αυτή συνεπάγεται στρατιωτική συγκυριαρχία Ελλάδος - Τουρκίας στο Αιγαίο υπό νατοϊκή επιδιαιτησία ή επικυριαρχία και ανοίγει «τους ασκούς του Αιόλου» για την κατάλυση της εθνικής μας κυριαρχίας επί της νησιωτικής Ελλάδος. Η κυβέρνηση μετά τον αντίκτυπο που προκάλεσε η σχετική με το θέμα διακήρυξη του Ομίλου ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΛΒΟΣ, την οποία υπέγραψαν 200 βουλευτές, καθηγητές πανεπιστημίων, ακαδημαϊκοί, ανώτατοι στρατιωτικοί, κ.λπ. (Νοέμβριος 1977), πρόβαλε το σαθρό επιχείρημα ότι, αν το στρατηγείο της Νεάπολης αναθέσει σε κάποια περίπτωση τον επιχειρησιακό έλεγχο του Αιγαίου στην Τουρκία, η ελληνική κυβέρνηση θα προ-

βάλει βέτο. Όπως, όμως, σωστά παρατηρήθηκε τότε, πρώτον, το βέτο δεν μπορεί να ασκείται κατά κανόνα αλλά μόνον κατ' εξαίρεση. Δεύτερον και κυριότερο, δεν μπορεί κανείς να προβάλει βέτο στην εφαρμογή μιας συμφωνίας την οποία έχει υπογράψει.

Η άλλη επίσης επικίνδυνη στην προοπτική της εξέλιξη είναι οι ελληνοτουρκικές - νατοϊκές διαπραγματεύσεις που διεξάγονται για τα περιβόητα μέτρα οικοδόμησης εμπιστοσύνης στο Αιγαίο. Προτείνεται συγκεκριμένα από τον Γ.Γ. του Ν.Α.Τ.Ο. Χ. Σολάνα, η ένταξη των δύο χωρών, Ελλάδος - Τουρκίας, στο σύστημα Α.Σ.Σ. (Air Command and Control System - Σύστημα Εναέριας Διοίκησης και Ελέγχου), ρύθμιση η οποία θα υπονομεύσει την αρμοδιότητα του FIR Αθηνών για τις στρατιωτικές πτήσεις στο Αιγαίο και θα αποτελέσει το θεμέλιο για την αλλαγή των ρυθμίσεων που έχουν καθορισθεί από τον ICAO για το Αιγαίο από τη δεκαετία του '50. Όπως με τη νέα δομή του Ν.Α.Τ.Ο. στη νοτιοανατολική του πτέρυγα, αφαιρείται η στρατιωτική επιχειρησιακή ευθύνη του Αιγαίου από την Ελλάδα και αυτή αναλαμβάνεται από τον Αμερικανό στρατιωτικό διοικητή με έδρα την Νεάπολη, έτσι και το σύστημα Α.Σ.Σ. αφαιρεί από την Ελλάδα την ευθύνη του ελέγχου των στρατιωτικών πτήσεων στο Αιγαίο και τη μεταθέτει στο Κέντρο Αεροπορικών Επιχειρήσεων (CAOC) του Ν.Α.Τ.Ο., το οποίο υπάγεται και αυτό στον Αμερικανό διοικητή της Νεάπολης. Το σύστημα αυτό υπονομεύει το status quo του Αιγαίου και για έναν επιπλέον λόγο: ο έλεγχος των στρατιωτικών πτήσεων στο Αιγαίο θα γίνεται πλέον από το Ν.Α.Τ.Ο., το οποίο δεν αναγνωρίζει, όπως είναι γνωστό, τα 10 ν.μ. του εθνικού μας εναέριου χώρου. (βλ. Διακήρυξη του Ομίλου ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΛΒΟΣ στον ημερησίο Τύπο 12/5/98).

Παράλληλα, οι Η.Π.Α. και το Ν.Α.Τ.Ο. προκαλούν βάναυσα την Ελλάδα, όταν υποστηρίζουν ότι ο εθνικός εναέριος χώρος της πρέπει να περιορίζεται στα 6 ν.μ., τη στιγμή που η Ελλάς, μόνη από τις χώρες της Μεσογείου, δεν έχει επεκτείνει τα χωρικά της ύδατα και τον εθνικό εναέριο χώρο της στα 12 ν.μ., όπως έχει κάθε δικαίωμα από το Διεθνές Δίκαιο της Θάλασσας.

Οφείλουμε εδώ να επισημάνουμε ότι ολόκληρο το Αιγαίο μετατρέπεται με τη νέα δομή στη νοτιοανατολική πτέρυγα του Ν.Α.Τ.Ο. και με τα ψευδεπίγραφα μέτρα οικοδόμησης εμπιστοσύνης που προωθούν τώρα οι Η.Π.Α. και το Ν.Α.Τ.Ο., ολόκληρο το Αιγαίο, στεριά, αέρας και θάλασσα, μετατρέπεται σε "γκρίζα ζώνη", δηλαδή σε χώρο χωρίς εθνική κυριαρχία και χωρίς εθνική ταυτότητα. Ποιοι μοιράζονται το Αιγαίο; Ασφαλώς, η Τουρκία παίρνει το "μεριδίό" της. Αλλά οι μεγάλοι επικυρίαρχοι σ' αυτήν την υπόθεση είναι οι Η.Π.Α. και το Ν.Α.Τ.Ο.

Το γιατί η Τουρκία παλεύει με όλα τα μέσα να αποσπάσει το Αιγαίο, είναι προφανές και δεν χρειάζεται καμία ανάλυση. Γιατί όμως οι Η.Π.Α. και το Ν.Α.Τ.Ο.; Γιατί οι Η.Π.Α. και το Ν.Α.Τ.Ο. ενθαρρύνουν με κάθε μέσο τον τουρκικό επεκτατισμό σε βάρος της χώρας μας; Μπαίνουν άραγε οι Η.Π.Α. και το Ν.Α.Τ.Ο. στην υπηρεσία του τουρκικού επεκτατισμού ή μήπως ο τουρκικός

* Επ. Καθηγήτρια στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο

επεκτατισμός μπαίνει στην υπηρεσία των Η.Π.Α. και του Ν.Α.Τ.Ο.; Συμβαίνει, προφανώς, το δεύτερο. Το γιατί οι Η.Π.Α. και το Ν.Α.Τ.Ο. θέλουν να αφαιρέσουν την κυριαρχία του Αιγαίου από την Ελλάδα και να καταστήσουν το Αιγαίο δικό τους χώρο απόλυτης κυριαρχίας, όπου θα αλωνίζουν σε συνεργασία με την Τουρκία, είναι απλό στην ανάλυσή του.

Πρώτον, το Αιγαίο είναι η θάλασσα και το νησιωτικό σύμπλεγμα με τη μεγαλύτερη γεωστρατηγική σημασία στον κόσμο. Το Αιγαίο συνορεύει με τη Μέση Ανατολή. Βρίσκεται στο υπογάστριο της Ρωσίας, αποτελεί τη διέξοδό της μέσω της Προποντιδής στις θάλασσες. Το Αιγαίο βρίσκεται στο υπογάστριο των Βαλκανίων, παραδοσιακή πυριτιδαποθήκη της Ευρώπης. Το Αιγαίο περιβρέχει τα προς Ανατολάς σύνορα της Ευρώπης και συνδέει αυτήν την ήπειρο από αρχαιοτάτων χρόνων με την Ασία και την Αφρική. Αποτελεί τη γέφυρα τριών ηπείρων. Το Αιγαίο περιβρέχει μέσω των προεκτάσεών του, του Κρητικού και του Λιβυκού πελάγους, τη Βόρειο Αφρική, κοιτίδα των Αράβων. Αν λάβει κανείς υπόψη του τα παραπάνω και αν ρίξει μια ματιά στο χάρτη της υδρογείου, αντιλαμβάνεται αμέσως ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερης γεωστρατηγικής σημασίας θάλασσα στον πλανήτη. Η ακροτελευτία προς Ανατολάς απόληξη του νησιωτικού συμπλέγματος του Αιγαίου είναι η Μεγαλόνησος της Κύπρου. Αν λάβει κανείς υπόψη του όλα αυτά, αντιλαμβάνεται αμέσως ότι η Κύπρος είναι ίσως το μεγαλύτερης γεωστρατηγικής σημασίας νησί του πλανήτη.

Αλλά το Αιγαίο είναι εξαιρετικά σημαντικό για το τρίγωνο Ουάσιγγκτον, Βρυξέλλες (έδρα του Ν.Α.Τ.Ο. και της Ευρωπαϊκής Ένωσης), Άγκυρας, για έναν επιπλέον λόγο. Έχει πετρέλαια. Την έκταση της αξίας των κοιτασμάτων πετρελαίου στο Αιγαίο δεν την γνωρίζουμε εμείς σήμερα. Τη γνωρίζουν ασφαλώς οι πολυεθνικές του πετρελαίου, η Texaco, η BP, η Shell κ.λπ.

Ο μοχλός, βεβαίως, για να αποσπάσουν οι Η.Π.Α. και το Ν.Α.Τ.Ο. το Αιγαίο από την Ελλάδα είναι η Τουρκία και οι μεθοδεύσεις που γίνονται στο πλαίσιο του Ν.Α.Τ.Ο. (νέα δομή στη νοτιοανατολική πτέρυγα του Ν.Α.Τ.Ο. και μέτρα οικοδόμησης εμπιστοσύνης, στα οποία αναφερθήκαμε). Οι μεθοδεύσεις του

Ν.Α.Τ.Ο. είναι ο λιγότερο εμφανής μοχλός. Στο όνομα τάχα στρατιωτικών ρυθμίσεων στο Αιγαίο, για να γίνει τάχα πιο ευέλικτη η συμμαχία, ρυθμίσεις οι οποίες γίνονται με τη σύμφωνη γνώμη της ελληνικής κυβέρνησης και είναι οι πλέον επικίνδυνες, γιατί είναι οι πλέον αθόρυβες.

Και ας έρθουμε τώρα στην Τουρκία. Η Τουρκία είναι αυτή που κάνει το μεγάλο θόρυβο και, επιπλέον, χρησιμοποιείται και ως μοχλός εκβιασμού και εκφοβισμού της Ελλάδος. Ως παράδειγμα φέρνω τα ποικιλοτρόπως εξαπολυόμενα από την Ουάσιγγκτον και την Άγκυρα σενάρια περί "ελληνοτουρκικού πολέμου", "θερμού επεισοδίου" στο Αιγαίο ή την Κύπρο κ.λπ., τα ο-

ποία οι πάντες έχουν αντιληφθεί ότι πρόκειται για μορφή άσκησης εκφοβισμού και εκβιασμού, προκειμένου να παραδώσουμε την Κύπρο και το Αιγαίο αμαχητί, χωρίς δηλαδή να ανοίξει τουρκική μύτη. Επιπλέον, είναι σαφές ότι η Τουρκία βρίσκεται σε πλήρη αδυναμία να διεξαγάγει έναν πόλεμο εναντίον της Ελλάδος, για τον απλούστατο λόγο ότι το ολοκληρωτικό καθεστώς που κυβερνά τη γείτονα χώρα κάθεται πάνω σ' ένα έτοιμο να εκραγεί καζάνι, καθώς βάλλεται από το ένοπλο κουρδικό απελευθερωτικό κίνημα, από τους ισλαμιστές, από το κίνημα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων αλλά και από το σύνολο του τουρκικού λαού, τον οποίο καταδικάζει σε εξαθλίωση και αποπειράται να θρέψει την πείνα του με τύμπανα πολέμου. Επιπλέον, το καθεστώς στην Τουρκία υποθάλπει το φασιστικό τουρκικό παρακράτος αλλά και την πάσης φύσεως οικονομική διαφθορά και το οικονομικό έγκλημα (λαθρεμπόριο ναρκωτικών, όπλων, ξέπλυμα μαύρου χρήματος, κ.λπ.). Πόλεμος εναντίον της Ελλάδος θα σήμαινε ότι το φασιστικό καθεστώς της Τουρκίας ανοίγει «τους ασκούς του Αϊόλου», για να εκραγεί στον αέρα.

Το τραγικό, λοιπόν, σήμερα είναι ότι παραδίδουμε στον τουρκικό επεκτατισμό το Αιγαίο αμαχητί υπό το κράτος και μόνον των τουρκικών απειλών και υπό το κράτος των πιέσεων των μεγάλων "συμμάχων". Όπως έχει τελευταία κατ' επανάληψη επισημανθεί με αφορμή την υπόθεση Οτσαλάν, έχουμε εξελιχθεί σ' ένα κράτος μειωμένης εθνικής κυριαρχίας. Έχουμε εξελιχθεί σ' ένα κράτος-προτεκτοράτο των Η.Π.Α. και του Ν.Α.Τ.Ο. Για την κατάσταση αυτή ευθύνονται και τα δύο μεγάλα κόμματα, τα οποία έχουν εξελιχθεί σε φορείς ιδεολογίας της εξάρτησης και της υποτέλειας.

Το μεγάλο ζητούμενο σήμερα είναι να αφυπνισθεί ο ελληνικός λαός και να απαιτήσει να έλθει η επαίσχυντη συμφωνία της νέας δομής του Ν.Α.Τ.Ο. για το Αιγαίο στην ελληνική Βουλή και να ακυρωθεί. Τέτοια δικαιοδοσία έχει απολύτως η ελληνική Βουλή κατά το σύνταγμα. Να απαιτήσει, επιπλέον, να μην προχωρήσει η κυβέρνηση σε συμφωνία για τα μέτρα οικοδόμησης εμπιστοσύνης στο Αιγαίο. Οφείλει σήμερα κάθε Έλληνας πολίτης να ενεργοποιηθεί, με αίσθημα ευθύνης, με αρετή και τόλμη. "Οι καιροί ου μενετοί".

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗ ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ

Διάλογος Στρατιωτικού και Ίστορικού

(Β' Μέρος)

του Φ. Μεταλληνού *

Τό εϋτυχές γεγονός από την πρώτη επαφή με τον καταξιωμένο συνομιλητή μου ήταν η εξανέμιση των όποιων επιφυλάξεων, για μία πιθανή περιπέτεια στα άδιέξοδα του στείρου γνωστικισμού. (της αντίληψης που άναγει την πίστη σε μία σείρα γνώση). Ήταν ακόμη η έκπληρωση των προσδοκιών μου, που έγγυαται ή θαρραλέα διαλεκτική σκέψη του και ό ειλικρινής προβληματισμός μπροστά στη μοίρα του ανθρώπου.

Ό επόμενος αιώνας δέ θά μπορούσε νά μάς άποφέρει κάτι διαφορετικό από τά άποκυήματα αυτού του αιώνα. Για τούτο είναι άναγκαίος ένας άπολογισμός των πεπραγμένων του 20ου αιώνα. Μέ τις όδύνες των παγκοσμίων πολέμων και τόν εϋτελισμό της ανθρώπινης ζωής στά φονικά πεδία, τούς ξεριζωμούς και τίς οργανωμένες γενοκτονίες, τούς (μετά τό Β' ΠΠ) ύπέρ διακοσίου τοπικούς πολέμους και ένοπλες συγκρούσεις, τή βίωση της άπειλης ένός πυρηνικού όλέθρου. Και όλα αυτά κάτω από τήν προμετωπίδα παντοίων ιδεαλιστικών σχημάτων, που σε τελευταία άνάλυση κατέτειναν σε μία γενική οικονομική κυριαρχία, μέσα από τούς ίδιους κανόνες γεωστρατηγικής σύλληψης και μέ τήν χρήση της στρατιωτικής δύναμης ή και ήπιότερων μεθόδων. Τελικός σκοπός, ό έλεγχος των πλουτοπαραγωγικών πηγών και των κρίσιμων όδεύσεων μεταφοράς άγαθών και ένέργειας. Η τελική ύπόσχεση στόν άνθρωπο, ψωμί και έλευθερία.

Και θά άξιζε πραγματικά μία ιδιαίτερη άναφορά στην πολύμορφη-πρωτεύική έννοια της κατεστημένης έλευθερίας και δημοκρατίας, στά μέτρα του κρατοϋντος συστήματος και των επιδικαζόμενων γεωστρατηγικών ρόλων. Πρόκειται για είδος έλευθερίας, που διεκδικεί ακόμη και τό χώρο των πανανθρώπινων φυσικών έλευθεριών, της σκέψης, της κρίσης και των προσωπικών έπιλογών.

Για τούτο πιστεύω, πώς αν άξιζει κάτι από ένα τέτοιο προβληματισμό, είναι ή άναζήτηση μιάς πειστικής άπάντησης στό έρώτημα πόσο εϋόϊωνο είναι τό μέλλον του ανθρώπου μέσα στη «νέα παγκόσμια τάξη». Πόσον ειλικρινείς και άποτελεσματικές είναι οι προσπάθειες για ειρήνευση και πόσον έφικτή ή άπάλειψη των πολέμων. Πόσο έπιβεβλημένη ή συμμετοχή μιάς εϋρυθμής λειτουργίας του οικονομικού συστήματος. Πόσο επικίνδυνη είναι ή «παρεμβολή» στό μηχανισμό της «νέας παγκόσμιας τάξης» και τά έπαμφοτερίζοντα πολιτικά παιχνίδια. Πόσον

ουτοπιστική ή ιδέα του «άδέσμευτου» στό μέσο των μεγάλων συγκρούσεων γύρω από τούς κρίσιμους γεωστρατηγικούς χώρους. Και πάντα τό μέτρο κρίσεως ή έθνική ισχύς της κάθε χώρας.

Πρόκειται για κριτήρια που έρμηνεύουν άριστα τήν ιστορική μοίρα των μικρών κρατών¹ και που μάς άφορούν, που ύποδεικνύουν τά όρια σύνεσης στην άσκηση της έθνικής πολιτικής. Για τούτο πιστεύω πώς επιβάλλεται μία εις βάθος θεώρηση της δομής και λειτουργίας του μηχανισμού της «νέας παγκόσμιας τάξης».

Ειδικότερα, οι Έλληνες επιβάλλεται νά ξεκαθαρίσουμε έγκαιρώς τούς έθνικούς μας σκοπούς, μέ άμεσο στόχο τή σταθερότητα και ειρήνευση στην άμεση περιοχή μας. Τήν περιστολή της άντιπαλότητας μέ τήν Τουρκία, μέσα σε πνεύμα συνδιαλλαγής και οικουμενικής συναντίληψης του μείζονος βαλκανικού κόσμου.

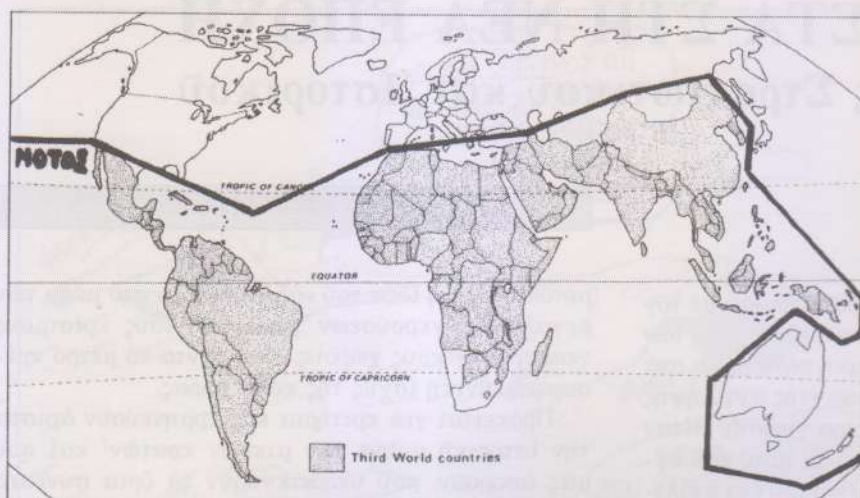
Ένόψει των επιδικασθέντων εκατέρωθεν ρόλων και μέσα σε μία Εϋρώπη δομημένη πάνω στα άμαρτωλά θεμέλια της παλαιάς και νέας άποικιοκρατίας, το έγχείρημα είναι έξαιρετικά δύσκολο. Από τή μία ή Τουρκία, «έγκλωβισμένη» στό ρόλο του βασικού εταίρου των Η.Π.Α. στα γεωπολιτικά της σχέδια στη Μ. Άνατολή και τήν Κ. Άσία, άκροβατεί στό μεταξύ του ισλαμικού και εϋρωπαϊκού κόσμου και παραμένει μία ύποανάπτυκτη στρατοκρατική χώρα, που βιώνει τό σύνδρομο του κατακτητή, στό επίκεντρο πάντα του Άνατολικού Ζητήματος, που μπαινεί στη νεώτερη φάση του.

Άπό τήν άλλη, ή χώρα μας, μέ έμφανεις τούς έλαχιστοποιημένους έθνικούς της σκοπούς, στα όρια της έδαφικής άκεραιότητας, της βιωσιμότητας του μείζονος έλληνισμού και της πλήρους εϋρωπαϊκής ένταξης. Χωρίς καμμία έγγύηση των συνόρων της, σηκώνει τό οικονομικό άγχος ένός διογκωμένου άμυντικού μηχανισμού, τό μέν συντρέχουσα τίς ειρηνευτικές προσπάθειες, τό δέ άντιμετωπίζουσα τίς έξωθεν άπειλές, μέσα στα στενά όρια των πολιτικών και άμυντικών της έπιλογών, βιώνουσα μία οϊωνεί «στρατικοδίαιτη» ειρήνη, - ίδου οι ρόλοι μέ τήν Τουρκία.

Η σημερινή πανευρωπαϊκή πραγματικότητα είναι μία κατάσταση θερμοκηπίου μή πολέμου, μέ τίς έσωτερικές συγκρούσεις ύπό καταστολή και τή σοβούσα άπειλή του Νότου.² Τό βασικό έρώτημα της Εϋρώπης είναι ή κατάκτηση μιάς πραγματικής ειρήνης, ένόψει των έσωτερικών και έξωτερικών δυνάμεων άνατροπής.

Μέ τά προπατορικά άμαρτήματα έπι σκηνης, τό

* Στρατηγός έ.ά.

νέο-αποικιακό ιδεαλισμό, την έμπορία των πολέμων και τη διάδοση των πυρηνικών, είναι αδύνατο να ξαναχτίσουμε τον ευρωπαϊκό κόσμο άπαρχης. Για τούτο επιβάλλεται να αποδεχτούμε κάποιες βασικές αλήθειες της σημερινής πραγματικότητας.

- Τό πρώτον, ότι η ευρωπαϊκή ειρήνη δέν είναι κατάσταση αυτονόητη, αλλά τό αποτέλεσμα συλλογικών προσπαθειών έπιβολής ίσοροπιών, μέ τή χρήση στρατιωτικών μέσων και άλλων οικονομικών ή και πολιτικών μεθόδων καταστολής.

- Τό δεύτερο, ότι η εύρυθμη λειτουργία της οικονομίας των βιομηχανικών χωρών - και της Εύρώπης - βασίζεται στην κανονική διακίνηση (άρα και έλεγχο των πηγών) της ενέργειας.

- Και ή τρίτη πραγματικότητα, ότι ή ιστορική μοίρα των λαών προσδιορίζεται μέσα από τή διαπάλη των αντιτιθέμενων συμφερόντων.

Μέ αυτά τά δεδομένα θά μπορούσαμε να επιχειρήσουμε τή διαλεκτική αξιολόγηση της πανευρωπαϊκής ασφάλειας και ειρήνης. Νά συλλάβουμε τή ουσία της νέας παγκόσμιας τάξης, τή σημερινή μορφή του Άνατολικού Ζητήματος, τόν άδιαφιλονίκητο ρόλο της Ρωσικής Συνομοσπονδίας στό ευρωπαϊκό και παγκόσμιο σκηνικό, έχοντας κατά νου τό μείζονα παράγοντα της Κίνας. Όχι μέ τήν κριτική διάθεση ενός τρίτου, αλλά μέ συνυπευθυνότητα και ειλικρίνεια, άποδεχόμενοι τίς εύθυνες και άναγκαιότητες σέ μία συλλογική πορεία εύεργετικής συνδιαλλαγής. Χωρίς τά ουτοπιστικά όράματα των μηδενικών άφοπλισμών, (είμαστε για καλά έξαρτημένοι), ούτε μιάς παγκόσμιας ειρήνης σέ βάση δικαίου. Τά άποικιοκρατικά κριτήρια χάραξης των νέων συνόρων κατέστησαν τήν έννοια του δικαίου όλως σχετική και κάθε προσπάθεια έπαναχάραξης θά είναι πηγή νέων συγκρούσεων και ώδυνών.

Άναζητώντας τή «γεωδετική» αφετηρία της νέας παγκόσμιας τάξης, πού χαρακτηρίζεται από μια αμφίβολη ένδο-εύρωπαϊκή άρμονία (ειρήνη) και μία δυσαρμονία μέ τό Νότο (καταστολή), θά τήν τοποθετούσα στό 49% ειρήνη και 51% μή πόλεμο.

Μέ άφετηρία τίς παραδοχές αυτές, θά θεωρήσουμε τή συλλογική ευρωπαϊκή πορεία μας, όπως αυτή δια-

γράφεται μέσα από ποικίλους εύρω-ατλαντικούς θεσμούς, - για να αναφέρω τήν Έ. Ένωση και τό Ν.Α.Τ.Ο., τόν Ο.Α.Σ.Ε. και τόν προηγμένο θεσμό του Εύρω-Ατλαντικού Συμβουλίου Σύμπραξης, - θεσμοί πού συγκλίνουν σέ μία γενική προσπάθεια πολιτικής συνδιαλλαγής για τήν έμπέδωση της Εύρωπαϊκής ειρήνης.

Και για να έκτιμήσουμε τήν αξιολογία της προσδοκώμενης πανευρωπαϊκής ειρήνης και ασφάλειας είμαστε ύποχρεωμένοι να αναλύσουμε τό είδος αυτής της πολιτικής συνδια-

λλαγής, σέ συνδυασμό μέ τή φύση των ένδο-εύρωπαϊκών αντιθέσεων, όπου ή έλεγχόμενη λειτουργία τους τό περισσότερο πού μπορεί να μάς άποφέρει είναι μία ήρακλείτεια άρμονία των αντιθέσεων³, κοντολογίς, ή ειρηνική συνύπαρξη των άνταγωνιστικών ομάδων του εύρωπαϊκού χώρου.

Η πρώτη αντίθεση είναι μεταξύ των νεο-αποικιακών δυνάμεων Εύρώπης και Άμερικής, στόν έλεγχο της πετρελαϊκής ενέργειας στη Μ. Άνατολή, Καυκασία και Κ. Άσία, και των κρίσιμων βιομηχανικών μετάλλων και πρώτων ύλων, πού παράγονται στις άφρικανικές χώρες, κοντολογίς, ό έλεγχος της βιομηχανικής παραγωγής και των άγορών. Πρόκειται για μία διαρκή αντίθεση, πού εξελίσσεται σύμφωνα μέ τούς κανόνες άνταγωνισμού και πού έπεκτείνεται στις νέες άγορές της Κ. Εύρώπης και Βαλκανικής, πού τείνει να καλύψει τό προελαύνον «μέτωπο» Έ. Ένωσης - Ν.Α.Τ.Ο. μέχρι τά οικονομικά κράσπεδα της Ρωσικής Συνομοσπονδίας.

Άπότοκος της έσωτερικής εύρω-άτλαντικής αντίθεσης, ή έλλειψη άνεξάρτητου εύρωπαϊκού πολιτικού λόγου, - κάτι πού επιχειρείται μέσα από τήν άτελέσφορη προσπάθεια δημιουργίας μιάς «Κοινής Εύρωπαϊκής Πολιτικής και Πολιτικής Άσφάλειας» (Κ.Ε.Π.Π.Α.) στό πλαίσιο της Έ. Ένωσης.

Η δεύτερη ένδο-εύρωπαϊκή αντίθεση είναι αυτή μέ τή Ρωσία. Πρόκειται έδω για τή μακροβιότερη αντίθεση πού βίωσε ή Εύρώπη 1) μέ τήν όξεία φάση του «διπολισμού» και κάτω από τά ιδεολογικά στέγαστρα του κομμουνιστικού και του έλεύθερου κόσμου, και 2) μέ τή σημερινή ήπιότερη φάση της, και μέσα στό πλαίσιο της Σύμπραξης για τήν Ειρήνη, πού συνίσταται στην προώθηση του νέου μετώπου Έ. Ένωσης - Ν.Α.Τ.Ο.⁴ πρós τούς ζωτικούς χώρους των ρωσικών συμφερόντων. Πρόκειται για μία ύπαρκτη αντίθεση, πού εξελίσσεται κάτω από τό ιδεολογικό στέγαστρο της ολοκλήρωσης του πανευρωπαϊκού χώρου ειρήνης και σταθερότητας, άπέναντι σέ μία Ρωσία βιώνουσα τό σύνδρομο ενός ψυχολογικού άπομονωτισμού και ένδοτισμού, μέσα στην άκρα οικονομική δυσπραγία και τίς πολιτικές άναταράξεις μιάς ιδεαλιστικής και κοινωνικής έπανατοπο-

θέτησης.

Δέν παύει ή Ρωσία νά συνεργάζεται γιά τήν επέδωση τής ειρήνης ούτε νά προβάλλει ένα καθαρό (καί εύρωκεντρικό) πολιτικό λόγο άπέναντι στις δυναμικές άμερικανικές μεθόδους έπιβολής τής ειρήνης.

Δύσκολα θά μπορούσαμε νά ύποκαταστήσουμε τις εύρω-άμερικανικές μεθόδους έπιβολής ίσορροπιών, όπως, επίσης, καί νά διασκεδάσουμε τούς ρωσικούς φόβους άπέναντι σε μία Εύρώπη καί Άμερική κατατρώγουσες τό ζωτικό οικονομικό της χώρο, μέ τήν άποστέρηση τών άγορών της, τήν έκμετάλλευση τών νέων κοιτασμάτων πετρελαίου στην Κ. Άσία καί τήν άνάληψη τού ένεργειακού έλέγχου, μέ ύποψήφιο στρατηγικό ρυθμιστή τήν Τουρκία.

Τό πραγματικό έρώτημα είναι άν ή Δύση άνοίγει τις πύλες της στη Ρωσία ή άπλως ή Άμερική καρπούται τά έπιγεγόμενα εύρωπαϊκά ώφελήματα από τό Σχέδιο Μάρσαλ.

Στό σημείο αυτό, θά ήταν όλως ένδιαφέρουσα μία άναδρομή στην άμερικανική καί ρωσική γεωστρατηγική δογματική, πάνω στην όποία οικοδομήθηκε ό σύγχρονος κόσμος. Άκόμη, ή άξιολόγηση τού Σχεδίου Μάρσαλ, - της πλέον ρεαλιστικής έκφρασης τού «γκλομπαλιστικού» δόγματος Τρούμαν⁵, πού έμπεριέχει τή στρατηγική της περιβολής (containment), γιά νά γίνει πλέον κατανοητή ή καθολική άμερικανική παρουσία στην Εύρώπη καί τή Μ. Άνατολή. Όπου, ιδιαίτερα στη Μ. Άνατολή, οι Η.Π.Α. όριοθετούν τά ζωτικά τους ένδιαφέροντα, τό πρώτον μέ τό δόγμα Άϊζενχάουερ⁶, - μία πλέον δυναμική έκδοση τού δόγματος Τρούμαν, μέ τό όποιο ή Άμερική παίρνει όριστικά τό προβάδισμα έναντι τής Εύρώπης καί Σοβ. Ένωσης στό χώρο της Μ. Άνατολής. Καί τό δεύτερον, μέ τό δόγμα Κάρτερ⁷, στην προσπάθεια δυναμικής άνάσχεσης τής σοβιετικής εισβολής στό Άφγανιστάν (Δεκ. 1979), πού έσήμαινε μία επικίνδυνη προσέγγιση στη ζωτική περιοχή τού Περσικού Κόλπου. Οι άλλοι χώροι σύγκρουσης τής άμερικανικής καί σοβιετικής γεωστρατηγικής δογματικής ήταν ή Άπω Άνατολή, ή Άμερική καί οι λοιπές χώρες τού Τρίτου Κόσμου.

Η τρίτη αντίθεση είναι αυτή τού εύρωπαϊκού κόσμου μέ τόν άραβικό κόσμο της Μ. Άνατολής, όπου ή Εύρώπη καθορίζει τή μοίρα του μέ γνώμονα τόν έλεγχο καί τήν έκμετάλλευση τών πηγών ένεργείας του. Ό χώρος της Μ. Άνατολής φέρεται όριστικά έντεταγμένος μέσα στό πανευρωπαϊκό «οικοσύστημα» οικονομίας καί ασφάλειας,⁸ έξ ου καί οι εύαισθησίες τών Η.Π.Α. καί τής Εύρώπης, γιά τήν έξασφάλιση τών όλως εύπαθών ίσορροπιών στό χώρο αυτό, μέ τελική επίδιωξη 1) τήν άποκλειστική διαχείριση τών ύπαρχόντων καί νέων κοιτασμάτων πετρελαίου καί άερίου καί 2) τήν πλήρη έξάρτηση τής ασφάλειας τών χωρών της περιοχής από τήν άμυντική παρουσία τών Η.Π.Α. καί τής Εύρώπης.

Πρόκειται έδω γιά τήν όξύτερη αντίθεση πού συνιστά τό μέτωπο «Βορρά-Νότου»⁹ (ή χριστιανικού καί ισλαμικού κόσμου, ή λευκής καί έγχρωμης φυλής) καί έχει βαθιά τις ρίζες της στη μελανή έποχή

της εύρωπαϊκής άποικιοκρατίας. Όπου ή πολιτισμένη Εύρώπη λεηλάτησε καί εκμεταλλεύτηκε τόν πλούτο καί τις πηγές ένεργείας τού Τρίτου Κόσμου, έπενέβη βάνουσα στην πολιτισμική, πολιτική, δημογραφική καί οικονομική του έξέλιξη, άνέτρεψε τις ίσορροπίες μιας αútάρκους παραγωγής μέ τήν έπιβολή τών μονοκαλλιεργειών καί τήν τιμαριοποίηση τών γαιών, καταδικάζοντας τις χώρες τού Νότου σε όριστική έξάρτηση από τις εύρωπαϊκές βιομηχανίες καί προπαντός σε έσχατη ένδεια, - ένας πραγματικός βιασμός τής φύσης καί τού άνθρώπινου είδους.

Τό παλιρροϊκό άποτέλεσμα, ή μαζική μετανάστευση πρós τις χώρες τού άνεπτυγμένου Βορρά, ή γενική άποστροφή πρós τή δυτική πολιτική «κουλτούρα» καί ή τρομοκρατία τού ριζοσπαστικού Ίσλάμ μέ όλα τά δυνατά μέσα, μη άποκλειομένης καί τής πυρηνικής τρομοκρατίας μέ τά σύγχρονα μέσα έκτόξευσης.

Τό πρόβλημα τού Νότου βρίσκεται επί σκηνής, ή ρωσική καί κινεζική παρουσία έπίκειται, οι δομές της «νέας παγκόσμιας τάξης» θά δοκιμασθούν έν τή γενέσει τους.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

1. Τό «μικρό-μεγάλο» νοείται στά μέτρα τής έθνικής ισχύος: Οικονομία, άμυνα, διπλωματία, παιδεία, έθνική βούληση κ.λπ.
2. Στην έννοια Νότος περιλαμβάνονται όλα τά πάλαι ποτέ άποικιακά κράτη, εκ τών όποιων ιδιαίτερα μάς άφορούν ομάδες 1) τών ριζοσπαστικών ισλαμικών χωρών: Ίράν, Ίράκ, χώρες MAGREB τής Βόρ. Άφρικής, 2) Ό άραβικός κόσμος στό σύνολό του.
3. Η άρμονία μέσα από τήν άνέναη πάλη τών αντίθέσεων.
4. Η διεύρυνση τού Ν.Α.Τ.Ο. έπιφυλάσσει τό δικαίωμα μεταφοράς της άμυντικής του άσπίδας (καί πυρηνικής) στις έντασσόμενες χώρες, κάτι πού προκάλεσε τις όξύτερες ρωσικές άντιδράσεις.
5. «Πιστεύω ότι ή πολιτική τών Η.Π.Α. πρέπει νά είναι ή ύποστήριξη τών έλευθέρων λαών, πού άνθίστανται στις άπόπειρες ύποδούλωσής τους, πού γίνονται είτε από ένοπλες μειοψηφίες είτε από έξωτερική πίεση». 12-3-47, Χ. Τρούμαν.
6. Τό δόγμα Άϊζενχάουερ ύπέσχετο στρατιωτική καί οικονομική βοήθεια σε κάθε χώρα της Μ. Άνατολής, προκειμένου αυτή νά άντισταθεί στην κομμουνιστική έπίθεση, Ίαν. 1957.
7. «Κάθε προσπάθεια από έξωτερική δύναμη νά άποκτήσει τόν έλεγχο της περιοχής τού Περσικού Κόλπου, θά θεωρηθεί σαν έπίθεση (έφοδος) κατά τών ζωτικών συμφερόντων τών Η.Π.Α., καί κάθε έπίθεση θά άποκρούεται μέ κάθε άναγκαίο μέσο, περιλαμβανομένης τής στρατιωτικής δύναμης», Πρόεδρος Κάρτερ, 1979.
8. «Εύρωπαϊκό Οικοσύστημα Άσφαλείας», Πολ. Θέματα, 25 Σεπ. '98, τού ίδιου.
9. "A Geography of the Third World" by J.P. Dickenson, C.G. Klarke, W.T.S. Goyld, R.M. Prothero, D.J. Siddle, C.T. Smith, E.M. Thomas-Hope, A.G. Hodgkiss, Methuen & Co Ltd.

Ἀπάντηση τοῦ Ν. Ψυρούκη πρὸς τὸν στρατηγὸ Φ. Μεταλληνό

Πιστεύω ὅτι καὶ ἐσεῖς θὰ συμφωνεῖτε πὼς ὁ ἐρχομὸς τοῦ 21ου αἰώνα, στὴν πραγματικότητα δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει καμμιά ἰδιαίτερη σημασία, πέρα ἀπὸ τὸ ὅτι, γιὰ μᾶς τοὺς εὐρωπαίους χριστιανούς, σημαίνει μιὰ νέα χιλιετηρίδα (φυσικά ὄχι γιὰ τοὺς μωαμεθανούς, ὄχι γιὰ τοὺς βουδιστές, ὄχι γιὰ τοὺς κουμφοκιανούς καὶ ἄλλους). Καὶ ἀπὸ παράδοση, ἀπὸ τὸ Μεσαίωνα, ἀπὸ τὸ 1000 μ.Χ., οἱ χριστιανοὶ συνέδε-

αν κάθε νέα «χιλιετηρίδα» μὲ μαγικές ιδιότητες (γιὰ τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου κ.λπ., ὅπως πιστεύουν καὶ οἱ χιλιαστές). (Μὲ τὸ ζήτημα ἀσχολήθηκαν καὶ ἀσχολοῦνται πολλοί, ὅπως ὁ D. Bell, R. Heilbroner κ.ἄ.). Τὸ οὐσιαστικό, κατὰ τὴ γνώμη μου, ὅπως καὶ ἐσεῖς θέτετε τὸ ζήτημα, εἶναι κατὰ πόσον μποροῦμε νὰ διερευνήσουμε τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητας καὶ, συνεπῶς, καὶ τοῦ ἔθνους μας.

Εἶναι ἓνα ἐρώτημα ἀπολύτως αἰτιολογημένο καὶ ὀρθό. Καὶ τὸ ἔθεσε ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τότε πού ἀνακάλυψε τὸ τρισδιάστατο τοῦ χρόνου (παρελθόν, παρόν, μέλλον) καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τότε πού Ὁ Ἡράκλειτος ἔθεσε τίς βάσεις τῆς σύγχρονης ἐπιστημονικῆς σκέψης. Μέσα σέ δύο λέξεις ἐκλείσει ὅλη τὴν μεγάλη ἀλήθεια τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς: «*Τὰ πάντα ρεῖ*» καὶ «*Ἔρις, πατήρα πάντων*». Χωρὶς τὴν πάλη τῶν ἀντιθέτων, δὲν ὑπάρχει κίνηση καὶ ἡ κίνηση ἐννοεῖται ὡς διαρκῆς ἀλλαγὴ, ἐξέλιξη τοῦ σύμπαντος κόσμου ἄρα καὶ τῆς ἀνθρωπότητας. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἕως καὶ σήμερα ἀκόμα, μπορεῖ συνειδητὰ νὰ δρᾷ, μὰ ποτὲ δὲν κατόρθωσε νὰ γνωρίζει τίς συνέπειες τῶν πράξεών του. Τὸ μέλλον προσπαθοῦσε νὰ τὸ γνωρίσει μέσα ἀπὸ τὰ μαντεῖα (ἀλλὰ καὶ σήμερα ἀπὸ τοὺς ἀστρολόγους, καφετζοῦδες κ.ἄ.). Μόλις τὸν 20ο αἰώνα, ἡ ἔρευνα τοῦ μέλλοντος, ἔστω τοῦ ἄμεσου μέλλοντος, ἔγινε ἀντικείμενο τῆς ἐπιστήμης.

Ἄν θελήσουμε νὰ φωτίσουμε ἐπιστημονικά τὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου, τότε σίγουρα διαπιστώνουμε ὅτι εἶναι ὁ καρπὸς τῆς ἀέναυς πάλης του γιὰ τὴν ἐλευθερία του. Ὁ Κ. Μάρξ, πού ὅσοι δὲν τὸν κατανοοῦν ἢ τὸν ἀπορρίπτουν τὸν θεωροῦν ἓναν ἐκχυδαϊστὴ ὑλιστὴ, ὑπογράμμισε πὼς «*ἡ οὐσία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἐλευθερία του καὶ ὅτι ἡ ἔλλειψη τῆς ἐλευθερίας ἀποτελεῖ κίνδυνο-θάνατο γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο*» (Κ. Μάρξ: Συζητήσεις γιὰ τὴν ἐλευθερία τοῦ Τύπου - 1842). Ἐδῶ, ἀκριβῶς, θὰ πρέ-

πει κανεὶς ν' ἀναζητήσει καὶ τὰ αἷτια τῆς μόνιμης πάλης τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ βγεῖ ἀπὸ τὴν ἀνελευθερία καὶ νὰ περάσει στὸ βασίλειο τῆς ἐλευθερίας. Εἶναι μιὰ πάλη, ἓνας ἀγῶνας, γιὰ νὰ ξεφύγει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς ἀβεβαιότητος γιὰ τὴν τύχη του. Ἀποτελεῖ καθημερινὴ ἀνάγκη του νὰ γνωρίζει τὸ δικό του αὐριο. Θὰ εἶναι περισσότερο κοντὰ στὴν ἐλευθερία του; Καὶ ὅταν μιλάμε γιὰ ἐλευθερία

πρέπει καὶ νὰ τὴ συγκριμενοποιοῦμε. Πρόκειται, στὴν οὐσία τῆς, γιὰ κίνηση, γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς ποσότητος σέ ποιότητα. Ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἐλεύθερος ὅταν μπορεῖ νὰ δημιουργεῖ, ὅταν ἔχει διασφαλισμένη τὴ ζωὴ του (στέγη, τροφή, μόρφωση, ὑγεία, γνώση τῶν ἀναγκῶν του καὶ συναίσθηση τῆς ἐλεύθερης δράσης του,

μὲ ἀπόλυτο σεβασμὸ στὸ ἀνεπανάληπτο τῆς ἐθνικῆς του ὄντοτητας καὶ προσωπικότητάς του). Ἔτσι πηγάζει ἡ ψυχολογικὴ καὶ συνειδησιακὴ στάση του ἀπέναντι στὸ μέλλον του. Θέλει νὰ γνωρίζει τὴν ποιότητα τῆς ἐλευθερίας του γιὰ τὴν ἐπομένη. Θὰ εἶναι περισσότερο ἢ λιγότερο ἐλεύθερος, θὰ εἶναι ἐλεύθερος ἢ δεσμώτης καὶ ἀνδράποδο; Γιατί ἡ πάλη γιὰ τὴν ἐλευθερία εἶναι κίνηση ἀντιθέτων τάσεων, τῆς ἐλευθερωτικῆς καὶ τῆς εἰλωτικῆς (σ' ὅλη τὴν περιπλοκότητά τους). Ὅλο τὸ θησαυροφυλάκιο τοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἔργα, ὑλικά καὶ πνευματικά, πού ἀνήκουν στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐλευθερία του. Ὅλα τὰ ἐγκλήματα, τὰ τερατουργήματα πού διαπράχθηκαν καὶ γίνονται μέσα στὴν ἱστορία ἀνήκουν στὸ βόθρο τῶν δυναστών-ὑπανθρώπων. Αὐτὴ εἶναι ἡ πορεία τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητας, πού τὴ δημιουργεῖ ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος.

Ἡ διερεύνηση τοῦ μέλλοντος γίνεται κυρίως σέ δύο ἐπίπεδα: α) στὸ θεωρητικὸ ἐπίπεδο καὶ β) στὸ πρακτικὸ ἐπίπεδο, δηλαδή στὴν προσπάθεια παρέμβασης στὸ παρόν γιὰ ἓνα καλύτερο μέλλον ἢ γιὰ ν' ἀποτραποῦν τὰ χειρότερα στὸ αὐριο. Στὴν τελευταία αὐτὴ περίπτωση βρισκόμαστε σέ στάδιο κρίσης-παρακμῆς. Γι' αὐτὸ σ' ἓνα τέτοιο στάδιο ἀναδύεται ἓνα τρίτο ἐπίπεδο, ἐκεῖνο τοῦ ἰδεατοῦ, ὅπου γίνεται προσπάθεια γιὰ τὴν ἐμφάνιση νέων ὁραμάτων ἢ γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ροῦ τῆς ἱστορίας στὸ μέλλον πρὸς ἓνα καλύτερο κόσμο μὲ περισσότερη ἐλευθερία ἢ γιὰ τὴν καθυσύχαση τῶν ἀνησυχιῶν καὶ τῆς ὀργῆς τῶν καταπιεσμένων μὲ ψευδοὑποσχέσεις γιὰ καλύ-

*«...ἡ οὐσία τοῦ ἀνθρώπου
εἶναι ἡ ἐλευθερία του καὶ ὅτι ἡ
ἐλλειψη τῆς ἐλευθερίας ἀπο-
τελεῖ κίνδυνο-θάνατο γιὰ τὸν
ἴδιο τὸν ἄνθρωπο...»*

τερες ημέρες κλπ. Παράδειγμα, τό δηθεν ὄραμα τοῦ γκλοπαλισμοῦ (παγκοσμιοποίησης), βασιμένο στον ἀμείλιτο ἀνταγωνισμό ἀνάμεσα σέ ἔθνη καί ἀνθρώπους, τό δηθεν ὄραμα τῆς λεγόμενης Ἐνωμένης Εὐρώπης, τῆς Ο.Ν.Ε., τό ὅπιο τῆς θεᾶς τύχης τῶν εὐκολων κερδῶν τοῦ χρηματιστηρίου καί τῶν τυχερῶν παιχνιδιῶν, τό ὄραμα τοῦ δηθεν βασιλείου τοῦ σέξ καί τοῦ ψεύτικου παραδείσου τῶν ναρκωτικῶν. Ὅραματα, ὅλα βγαλμένα ἀπό τή δεξαμενή τῶν λειμμάτων τῆς κοινωνικῆς σήψης.

Ἄλλά ἡ σύγχρονη πραγματικότητα δέν εἶναι φαντασίωση, εἶναι ὑπαρκτή καί σκληρή. Στους νεώτερους ιστορικούς χρόνους (ἐποχή τοῦ ἀποικιοκρατικοῦ καπιταλισμοῦ), ἡ ἀνθρωπότητα μπορεῖ νά ξεπέρασε τό φεουδαλικό Μεσαίωνα καί οἱ ἀστικοδημοκρατικές καί ἐθνικοαπελευθερωτικές ἐπαναστάσεις νά ἔφεραν στήν ἐπιφάνεια διαχρονικές ἀξίες, ὅπως τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας, τῆς ἀδελφότητας τῶν λαῶν. Μά κάθε ἀξία μπορεῖ νά πραγματώνεται μονάχα σέ παγκόσμια κλίμακα. Οἱ ἐπαναστάσεις τοῦ 17ου, 18ου, 19ου αἰῶνα τό μόνο πού ἐμπέδωσαν ἦταν τό παγκόσμιο ἀποικιοκρατικό καπιταλιστικό σύστημα. Ὅχι ὁμως καί τίς ἀξίες καί τά ἰδανικά τῶν ἐπαναστατημένων, μιά καί ποτέ δέν ἔγιναν πράξη παγκόσμια. Γι' αὐτό καί δέν ἴσχυσαν οὔτε καί ἐκεῖ πού οἱ ἐπαναστάσεις πέτυχαν. Αὐτή εἶναι μιά μεγάλη ιστορική ἀλήθεια. Δημιουργήθηκε ἡ παγκόσμια ἀλληλεξάρτηση καί ἀλληλοσυσχέτιση. Μά οἱ παγκόσμιες ἀξίες, καί πρώτιστα τῆς ἐλευθερίας, γιά νά ἰσχύσουν πρέπει νά ἐφαρμόζονται παντοῦ. Ἡ ἀποικιοκρατική Εὐρώπη, ὡς ἀστικοδημοκρατική-φιλελεύθερη κοινωνία, ἦταν στά χαρτιά φιλελεύθερη, ἀκόμα καί γιά τούς ἴδιους τούς Εὐρωπαίους, ἀφοῦ καταπίεζαν τήν πλειοψηφία τῆς ἀνθρωπότητας!

Ἦλθε ὁ 20ος αἰώνας καί ἀπό τό λυκαυγές του ἀκόμα σημαδεύτηκε ἀπό τά μεγάλα ἐθνικο-απελευθερωτικά κινήματα στήν Ἀνατολή. Καί οἱ ἡ-γέτες τῶν καταπιεστικῶν-ἀποικιοκρατικῶν ἐθνῶν ἀρχισαν νά οὐρλιάζουν: «Ἄλλοιμονο, ἀν χάσουμε τίς ἀποικίες μας, χαθήκαμε κι ἐμεῖς. Ὁ ἱμπεριαλισμός εἶναι ζήτημα στομάχου (Γιόζεφ Τσάμπερλεν, 1836-1914), ἰδεολόγος τοῦ ἀγγλικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ). Προέκυψε ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος γιά τό ξαναμοίρασμα τῶν ἀποικιῶν καί πρόβαλαν πιά ὡς ἐπίκεντρο τοῦ παγκοσμίου καπιταλισμοῦ οἱ Η.Π.Α. Ἀκολούθησε ἡ Ρωσική Ἐπανάσταση τοῦ 1917, ἀρχισαν νά ραγίζουν τά προστατευτικά κελύφη τῶν «ἐθνικῶν-ἀποικιοκρατικῶν» ὀλιγαρχιῶν, ἐνῶ οἱ ἀντι-ἀποικιακοί ἀγῶνες ἀκολουθοῦσαν τό δρόμο τῆς ἀντι-ἱμπεριαλιστικῆς ἐπανάστασης. Ἡ ὕστατη προσπάθεια γιά νά ἀντιμετωπιστεῖ τό μεγάλο αὐτό γεγονός, ἡ φασιστικοποίηση τῶν κρατῶν τῆς ἀποικιοκρατικῆς μητρόπολης καί ὁ δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος. Οἱ καταπιεστές ἀλληλοσφάχτηκαν γιά τά ἀποικιοκρατικά ὑπερκέρδη. Καί ἡ εἰρηνία τῆς ἱστορίας εἶναι πῶς τό νέο «στάτους κβό», τό γνωστό καί ὡς PAX

ΝΙΚΟΣ ΨΥΡΟΥΚΗΣ

Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η 4^Η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΙΓΑΙΟΝ

AMERICANA, ἀνοιξε παραπέρα τούς «ἀσκούς τοῦ Αἰόλου» γιά τό παρηκμασμένο σύστημα. Γιατί αὐτό τό νέο ΣΤΑΤΟΥΣ ΚΒΟ στή θέση τῶν παλιῶν ἀποικιοκρατικῶν αὐτοκρατοριῶν, γιά νά δαμάσει τά ἀντι-ἱμπεριαλιστικά ἐπαναστατικά κινήματα, ὀδηγήθηκε στό νεοαποικισμό καί στίς κοσμοπολίτικες συσσωματώσεις τῆς γκλοπαλιστικῆς ὀλιγαρχίας τοῦ κεφαλαίου. Ἡ μεταπολεμική νέα τάξη πραγμάτων, ἡ PAX AMERICANA, βασίστηκε σέ δύο πόδια: σ' ἐκεῖνο τῶν Η.Π.Α. καί σ' ἐκεῖνο τῆς Ε.Σ.Σ.Δ. Ἀλλά γκρεμίστηκε, γιατί ἡ κατάρρευση τοῦ λεγόμενου «ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ» δέν ἀντεξε στά βάρη τῆς ἐπιβολῆς τοῦ νεοαποικισμοῦ (δέν πρέπει νά μάς διαφεύγει ὅτι τό μεταπολεμικό ΣΤΑΤΟΥΣ ΚΒΟ ἀποτελοῦσε τή συνεργασία, μά καί τόν σκληρό ἀνταγωνισμό ἀνάμεσα στους δύο πῖο πάνω κίωνές του). Καί ὁ δεύτερος κίωνας; Ἐγινε ὁ «Πλανητάρχης», ὅπως αὐτοδιαφημίζεται μέ τή βοήθεια διαφόρων κολαούζων του; Ἀσφαλῶς ὄχι! Ἡ πραγματικότητα αὐτό λέει. Τά φαινόμενα μποροῦν νά ἀπατοῦν. Ἄν εἶναι ὁ «Πλανητάρχης», γιατί τότε προσπαθεῖ νά συγκροτήσει μιά νέα PAX AMERICANA; (βλέπε The Third American Empire, New York Times, 2/1/1996).

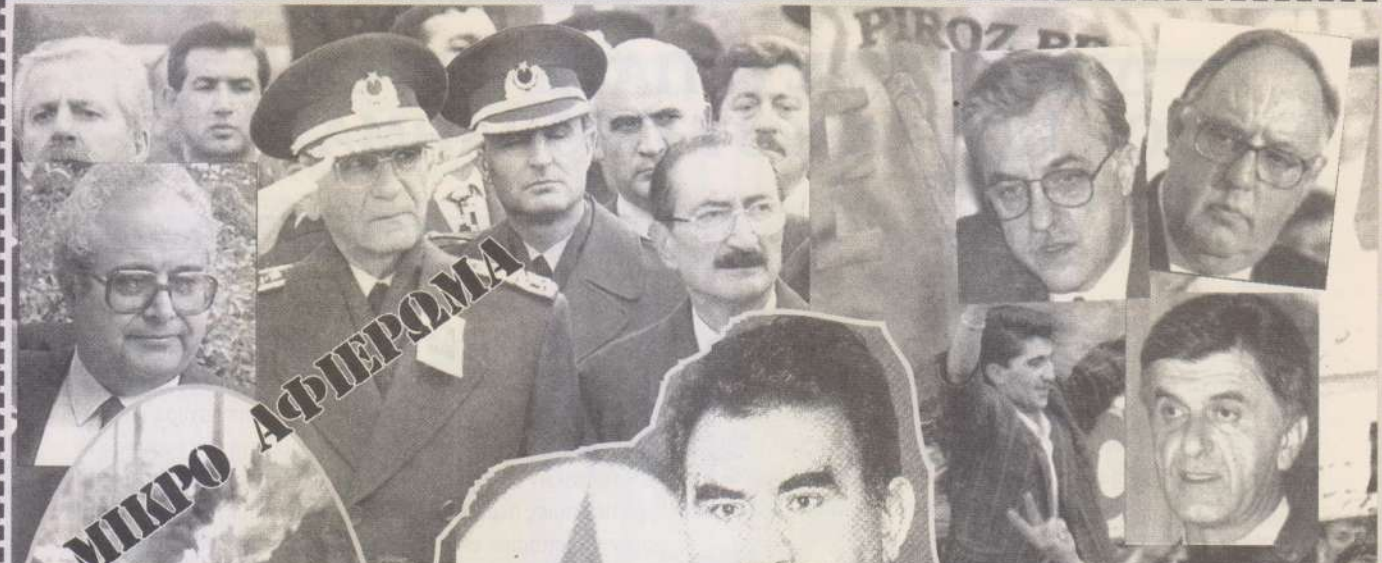
Γιά νά κατανοήσουμε τό θελλῶδη δεύτερο μισό τοῦ 20ου αἰῶνα θά πρέπει νά πάρουμε ὑπόψη μας ὀρισμένους παράγοντες: α) τήν ἀλματώδη ἀνάπτυξη

των ἐπιστημῶν καὶ τὸν τρόπο ἐφαρμογῆς τῶν ἐπιστημονικῶν ἐπιτευγμάτων, β) ὁ τρόπος αὐτός, στὸν καπιταλισμό, εἶναι καπιταλιστικός (καπιταλιστικὴ τεχνολογία) καὶ παίρνει ἐφιαλτικές διαστάσεις, γιατί εἶναι τρόπος καταστροφῆς καὶ τῆς φύσης καὶ τῆς κοινωνίας, γ) ἡ διάδοση τοῦ καπιταλιστικοῦ τρόπου ζωῆς στὶς τέως ἀποικίες, στὸν παλιὸ ἀποικιοκρατούμενο χῶρο, με ἀποτέλεσμα τῆς δυνατότητας τῆς πλατιάς ἀναπαραγωγῆς καὶ στὶς χῶρες αὐτές στὸ δευτερογενὴ τομέα (βιομηχανία), γεγονός πού δημιούργησε ἀνομία στὸν παλιὸ ἀποικιοκρατικό-καπιταλιστικὸ διεθνή καταμερισμὸ τῆς ἐργασίας, δ) ἡ διαρκῆς αὐξηση τοῦ παγίου κεφαλαίου (σύγχρονα μέσα παραγωγῆς) ὅλο καὶ περισσότερο μειώνει τὸ μέσο ποσοστὸ τοῦ κέρδους καὶ, συνεπῶς, τὸ σύστημα ἀνευρίσκει θεραπεία στὸ μέγιστο κέρδος, τὸ ὁποῖο δὲν ἀρκεῖται μονάχα στὰ ἀποικιοκρατικά ὑπερκέρδη, ἀλλὰ κυνηγᾷ, με κάθε μέσο, κυρίως παρασιτικό καὶ τυχο-διωκτικό, αὐτὸ τὸ μέγιστο κέρδος (παρασιτικὴ κατανάλωση, πόλεμοι κυρίως, καιροσκοπικὲς ἀπάτες στὰ χρηματιστήρια, λαθρεμπόριο ὀπλων καὶ ναρκωτικῶν καὶ πολλὰ ἄλλα τεχνάσματα ἔξω καὶ ἐνάντια στὴ δημιουργία), ε) τὴν ἐπιβολὴ τοῦ καπιταλιστικοῦ τρόπου ζωῆς στὶς τέως ἀποικίες (στὸ «Νότο», ὅπως λένε) πού ὑποχρεωτικά ἔφερε καὶ τὴν πληθυσμιακὴ ἐκρηξή σ' αὐτές (ὅ,τι ἔγινε στὴ Μητρόπολη τὸ 180-190 αἰῶνα). (Τὸ 1945, ἡ ἀνθρωπότητα ἀριθμοῦσε 2,5 δισεκατομμύρια ψυχές, σήμερα πάνω ἀπὸ 6,5 δισ. καὶ τὸ 2020 ὑπολογίζεται ὅτι θὰ ξεπεράσει τὰ 9 δισ.), στ) διαδραματίστηκαν σοβαρότατες ἀλλαγές στὴν κοινωνικὴ σύνθεση τοῦ πληθυσμοῦ (σήμερα μόλις τὸ 14% τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ τῆς καπιταλιστικῆς μητροπόλεως ἀσχολεῖται στὸ δευτερογενὴ τομέα καὶ στὴ γεωργία κάτω τοῦ 4%, ἐνῶ δημιουργήθηκαν στρατιές ὑπαλλήλων στὶς ὑπηρεσίες, ἀνέργων με τὴν ἔννοια πού ἔδινε ὁ Εὐριπίδης, δηλαδή ἀνθρώπων οὐδόλως ἢ χωρὶς ὄφελος ἀπασχολούμενων. Τὴν ἴδια στιγμή, στὸ Νότο, ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια ἀνθρώποι μετατρέπονται σὲ πληβίους, δηλαδή σὲ ἄτομα χωρὶς καμμιά ἀπολύτως ἐνασχόληση, πού συγκεντρώνονται κυρίως σὲ γιγαντουπόλεις καὶ πεινοῦν καὶ πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν ἀρρώστια - οὔτε τὸ 20% τοῦ ἐνεργοῦ πληθυσμοῦ στὶς τέως ἀποικίες δὲν εἶναι ἐνταγμένο στὴν οἰκονομικὴ-κοινωνικὴ ζωὴ. Καὶ ἡ κατάστασις αὐτὴ, χάρις στοὺς πῖο πάνω παράγοντες, χειροτερεύει ὅλο καὶ περισσότερο, ζ) τὰ ἔθνη κράτη ἔπαψαν νὰ ὑπάρχουν ἢ πῖο σωστά ἔπαψαν νὰ ἔχουν ὅποιαδήποτε θετικὴ σχέση με τὸ ἔθνος τους (χάρις στὸν κοσμοπολίτικο γκλοπαλισμὸ) καὶ μέσα στὸν ἀνελέητο ἀνταγωνισμό καὶ στὴν καταπίεσις ἔθνους ἀπὸ ἔθνος γιὰ μιὰ θέσις κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο, πολλὰ εἶναι ἐκεῖνα πού διατρέχουν ἄμεσο κίνδυνο ἀφανισμοῦ (ἀνάμεσα τοὺς καὶ τὸ δικὸ μας). Τὸ παγκόσμιον κοινωνικο-οικονομικὸ σύστημα, με τὴ διαφημιζόμενη «παγκοσμιοποίηση» ἔρχεται ἰδεολογικὰ νὰ καλύψει τὸ γεγονός ὅτι βρίσκεται σὲ κατάστασις ἐντροπίας,

χάους, ὅπου βασιλεύουν ἡ σύγχυσις, ἡ ἀταξία, ἡ ἀποδιοργάνωσις (τὸ μάχαλο) καὶ ἡ ἀποδόμησις τῆς κοινωνίας. Ὁ ἡγέτης τῶν Ζαπατίστας τοῦ Μεξικοῦ, ὁ Μάρκο, μιλάει πιά γιὰ ἓνα νέο παγκόσμιον πόλεμον πού ἤδη ἄρχισε με τὴν ἐνοπλὴ τρομοκρατία τῶν γκλοπαλιστῶν (πρόκειται γιὰ μιὰ πρωτότυπὴ ἀνάλυσις καὶ ἐπαναστατικὴ σκέψις πού σπανίζουν στὶς ἡμέρες μας. (βλ. LE MONDE DIPLOMATIQUE, Αὐγούστος 1997)

Ὁ παγκόσμιος σερίφης (ἔτσι ὀνομάζουν τὸν «Πλανητάρχην» οἱ ἴδιοι οἱ βορειοαμερικάνοι στοχαστές), μέσα στὸ χάος τῆς παρακμῆς καὶ τῆς σήψης τοῦ συστήματος, περιφέρεται ὡς μαινόμενος ταῦρος παντοῦ καὶ με τὴν τρομοκρατικὴ δραστηριότητά του προσπαθεῖ νὰ ἐπιβάλλει τὰ συμφέροντα τῶν γκλοπαλιστῶν-ἀπάτριδων, δηλαδή γιὰ τὴν πραγμάτωσις τοῦ μέγιστου κέρδους. Κι ὅμως, ἤδη οἱ δημόσιες δαπάνες τῶν Η.Π.Α. διπλασιάστηκαν (ἀπὸ 1 τρισ. δολλάρια σὲ 2 τρισ.), τὸ ἔξωτερικό χρέος μεγαθύνεται ἐπικίνδυνα, τὸ ἐμπορικὸ ἰσοζύγιον εἶναι παθητικό καὶ γίνεται ὅλο καὶ πῖο ἐλλειμματικό, (οἱ Η.Π.Α. ξοδεύουν 14 περισσότερο ἀπ' ὅ,τι εἶναι τὸ Α.Ε.Π. τους), ἡ ἔξοδος κεφαλαίων ἀπὸ τίς Η.Π.Α. μεγαλώνει (τὸ 1998 ἐξῆλθαν 30 δισ. δολλάρια), οἱ νέες θέσεις ἐργασίας εἶναι πολὺ λιγότερες ἀπ' ὅ,τι χρειάζεται, γιὰ νὰ μὴν αὐξάνει ἡ ἀνεργία, τὸ χρηματιστήριον τῆς Οὐώλ Στρήτ «ἀνθεῖ» πλασματικά καὶ βρίσκεται στὰ πρόθυρα τοῦ κράχ (βλέπε Phillippe Lefoumier: Πῶς ἡ κρίσις θὰ μᾶς κτυπήσει, L' expansion 18/2/1999 καὶ J. Samuelson: "The Crach of 1999"). Ὁ παγκόσμιος σερίφης, στὸ ἄμεσα προσεχές μέλλον, θ' ἀντιμετωπίσει τὴν ἀντεπίθεσις τῆς Ρωσίας, τῆς Κίνας, τῆς Ἰαπωνίας. Σὲ δύο με τρεῖς δεκαετίες θὰ πάψει νὰ εἶναι παγκόσμιος σερίφης καὶ μιὰ νέα καταστρεπτικὴ θύελλα ἐπέρχεται.

Στὸ πρακτικὸ ἐπίπεδο, τὸ ζήτημα εἶναι με ποῖο τρόπο οἱ δυνάμεις τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἐλευθερίας, ἡ ὑψωτικὴ τάσις στὴν κοινωνικὴ κίνησις-ἐξέλιξις θὰ μπορέσει ν' ἀντισταθεῖ, γιὰ νὰ μὴν παρασύρει ἢ ἐντροπία τοῦ συστήματος ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα στὸν ἀφανισμό καὶ με ποῖο τρόπο θ' ἀποκτήσει τὸ πάνω χέρι ἡ ἐπαναστατικὴ δύναμις τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου. Με ἄλλα λόγια, γιὰ κάθε ἔθνος εἶναι ἀναγκαιότητα ἡ χάραξις μιᾶς στρατηγικῆς πού θὰ εἶναι σὲ θέσις, μέσα ἀπὸ πολλοὺς τακτικὸς ἐλιγμούς, στὴν κατάλληλη στιγμή νὰ δώσει τὸ ἀποφασιστικὸ κτύπημα στὸ ἐτοιμοθάνατο σύστημα. Καὶ ἀσφαλῶς, ἡ στρατηγικὴ αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἐνταγμένη στὴν τάσις παρακμῆς καὶ στὴν ἐξυπηρέτησις τῶν δραστηριοτήτων τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἄλλου σερίφη τῆς. Αὐτὸ εἶναι, σήμερα, καὶ τὸ κύριον καθῆκον καὶ ὄλων τῶν Ἑλλήνων, πού θέλουν τὸ ἔθνος τους νὰ ἐπιβιώσει καὶ νὰ προοδεύσει μέσα σὲ συνθηκῆς ἐλευθερίας. Πρόκειται γιὰ ἓνα ἔργο, παρατεταμένο, γεμάτο ἀπὸ σκληροὺς ἀγῶνες καὶ μεγάλες θυσίες. Ἀπαιτεῖ ἀδούλωτη σκέψις καὶ κάλλος ψυχῆς. ■

ΜΙΚΡΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ

ARMENIA

ΚΟΥΡΑΙΚΟ:

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

TURKEY

IRAQ

ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ & ΠΑΡΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΥΡΔΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

του Γ. Βοσκόπουλου *

Η σύλληψη του φυσικού ηγέτη του κουρδικού έθνους απετέλεσε γεγονός-μείζονος στρατηγικής σημασίας για την ευρύτερη περιοχή της ΝΑ Μεσογείου αλλά και μέγα ράπισμα κατά των οικουμενικών ανθρωπιστικών αξιών. Το γεγονός από μόνο του αποτελεί σε πρώτη φάση επιτυχία του μιλιταριστικού καθεστώτος της Άγκυρας, η οποία απέχει παρασάγγας από το να αποκαλεσθεί καθεστώς δυτικού τύπου.

Η σύλληψη Οτσαλάν προκάλεσε πολυεπίπεδες αντιδράσεις σε Ελλάδα και Τουρκία με αντίθετα και ανισοβαρή αποτελέσματα.

Στην Τουρκία, σε μία στιγμή κατά την οποία το πολιτικό κατεστημένο βρισκόταν υπό αμφισβήτηση από τις πανίσχυρες τουρκικές ένοπλες δυνάμεις, η σύλληψη Οτσαλάν λειτούργησε ως συνεκτικός κρίκος της υπό διάλυση πολιτικά και κοινωνικά γείτονος. Αίφνης, η αναξίπιστη πολιτική ελίτ εξιλεώθηκε στα μάτια της τουρκικής κοινής γνώμης, με αποτέλεσμα η υπόθεση να λειτουργήσει ενωτικά στο μωσαϊκό εθνοτήτων της γείτονος.

Στο εξωτερικό πεδίο, απετέλεσε ευκαιρία προώθησης των παράλογων και ανυπόστατων ισχυρισμών της Άγκυρας περί παροχής αρωγής της Ελλάδας προς το Ρ.Κ.Κ. Τα περί κουρδικών στρατοπέδων καθώς και το αίτημα να συμπεριληφθεί η χώρα μας στον κατάλογο των χωρών οι οποίες υποστηρίζουν την τρομοκρατία, επιδιώκουν να εξαναγκάσουν την Ελλάδα να αποπέμψει τους Κούρδους από τη χώρα μας.

Δε χωρεί αμφιβολία ότι μεσοπρόθεσμα αλλά κυρίως μακροπρόθεσμα η Άγκυρα θα επιχειρήσει να εκμεταλλευτεί τη σύλληψη Οτσαλάν, προκειμένου να "καταγγείλει τεκμηριωμένα" την Ελλάδα ως αρωγό τρομοκρατών, ένας διαχρονικός στρατηγικός στόχος της Άγκυρας, η οποία **επιδιώκει να απονομιμοποιήσει την Αθήνα από το να προσφέρει ανθρωπιστική βοήθεια στον υπό διωγμό κουρδικό λαό**. Και αυτό, διότι η δυτική κοινή γνώμη αλλά και οι πολιτικές ελίτ των δυτικοευρωπαίων συμμάχων και εταίρων μας είναι ευαισθητοποιημένες σε θέματα τρομοκρατίας, άσχετα από το λόγο χρήσης βίας στο εσωτερικό των χωρών.

Δε θα πρέπει να διαφεύγει την προσοχή κανενός ότι η Μεγάλη Βρετανία (Ιρλανδικός Απελευθερωτικός Στρατός), η Ισπανία (Βάσκοι αυτονομιστές), η Ιταλία (παλαιότερα οι ερυθρές ταξιαρχίες) και η Γαλλία (αυτονομιστικό κίνημα Κορσικής) έχουν πληγεί επί μακρόν από τρομοκρατικά κτυπήματα, με αποτέλεσμα να επιδεικνύουν μεγάλη ευαισθησία σε ζητήματα αντιμετώπισης τρομοκρατών. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Ιταλός Πρωθυπουργός D'Alma απεκάλεσε τον Οτσαλάν τρομοκράτη¹. Το ίδιο συνέβη και με τον Ισπανό Αθνάρ αλλά και τον Ζ. Σιράκ.

Με αυτό το δεδομένο, είναι κατανοητή η απόπειρα σπίλωσης της Ελλάδας ως δήθεν "πεδίου εκπαίδευσης τρομοκρατών" του Ρ.Κ.Κ. Η Τουρκία επιχειρεί να χρησιμοποιήσει το Κουρδικό, ένα

ατυχές για αυτήν μείζον ανθρωπιστικό και πολιτικό ζήτημα, προκειμένου να φέρει σε μετωπική σύγκρουση της Ελλάδα με τους Ευρωπαίους εταίρους της αλλά και τον πανίσχυρο υπερατλαντικό παράγοντα, ο οποίος αποτελεί ρυθμιστή των ευρωπαϊκών και Βαλκανικών εξελίξεων, καθώς ο "ατλαντισμός" εξακολουθεί, παρά τις όποιες περί του αντιθέτου ενδείξεις (μεταστροφή τουλάχιστον σε ρητορικό επίπεδο από Μ. Βρετανία), να επιβάλλει τις οδυνηρές πολιτικές επιλογές των Η.Π.Α. στο βαλκανικό υποσύστημα και στην ευρύτερη ΝΑ λεκάνη της Μεσογείου.

Η στρατηγική των Τούρκων επιδιώκει να στρέψει τα βλέμματα Ευρωπαίων και Αμερικανών στην Ελλάδα, προκειμένου να παραπλησθεί η παγκόσμια κοινή γνώμη και να δημιουργηθεί ένα είδος "αντιπερισπασμού" από το μείζον πρόβλημα του εξανδραποδισμού των Κούρδων.

Η Ελλάδα συνέβαλε με την ανεύθυνη και ερασιτεχνική στάση της σε αυτή την εκστρατεία παραπληροφόρησης, καθώς αντιμετώπισε για άλλη μία φορά ένα ζήτημα στρατηγικής σημασίας με εγκληματική προχειρότητα και φοβία, **υπό την έντονη δυσωδία που εκρέει από τους χειρισμούς συγκεκριμένων πολιτικών προσώπων**. Δεν είναι μόνο το κοινό αίσθημα εντός της Ελλάδας, αλλά και εκτιμήσεις ξένων αναλυτών ότι ο κ. Πάγκαλος "δεν ήταν ειλικρινής, όταν αναφερόταν στο ρόλο που διαδραμάτισε στη σύλληψη Οτσαλάν"².

Αποτελεί πλέον κανόνα η Άγκυρα να εκμεταλλεύεται στο έπακρο τα δυστυχώς συνεχή στρατηγικά λάθη στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής, προκειμένου να μετατρέπει μία υπόθεση-μομφή κατά της "πολιτισμένης" ανθρωπότητας σε ελληνικό και ελληνοτουρκικό πρόβλημα. Με αυτόν τον τρόπο κατάφερε η γείτων χώρα να δημιουργήσει εσωτερικό πρόβλημα στην Ελλάδα με τη μορφή πολιτικής αστάθειας και να στρέψει έστω και αντανάκλαστικά τους Κούρδους κατά της Ελλάδας.

Με τη σπύλωση της Ελλάδας επιχειρεί η Άγκυρα να διεθνοποιήσει και νομιμοποιήσει τη ρατσιστική ιδεολογία του κεμαλισμού και να υποβαθμίσει την κατάφωρη καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στη γείτονα. Οι Τούρκοι στρατοκράτες επιχειρούν πλέον να "εξαγάγουν" και "οικουμενοποιήσουν" τις κεμαλικές "αξίες" στη Δύση και θριαμβολογούν, καθώς η σύλληψη Οτσαλάν τους φέρνει στην ευχάριστη θέση να χρειάζεται να αναθεωρήσουν το περίφημο δόγμα των "δυόμισι πολέμων", της ένοπλης διευθέτησης, δηλαδή, των διαφορών τους έναντι Ελλάδας, Συρίας και Κούρδων.

Ωστόσο, ανοίγουν και την κερκόπορτα της πραγματικής διεθνοποίησης της γενοκτονίας και του εξανδραποδισμού των Κούρδων. **Ο Κούρδος ηγέτης προσφέρει με τον προσωπικό γολγοθά του τη μεγαλύτερη ευκαιρία στους συμπατριώτες του να καταστήσουν γνωστά τα δίκαια αιτήματά τους, καθώς "με τη σύλληψη του διεθνοποιείται de facto το Κουρδικό"**³.

Φωνές με εγκυρότητα υποστηρίζουν πλέον την επιτακτική

* Συγγραφέας-Υποψήφιος Διδάκτωρ
Ευρωπαϊκών Σπουδών Παν. Exceter

ανάγκη (πρόκριμα για τον ευρωπαϊκό προσανατολισμό της γείτονος) αναγνώρισης μειονοτικών δικαιωμάτων στους Κούρδους, δικαιώματα που έχουν να κάνουν με τη ελεύθερη χρήση της κουρδικής γλώσσας και την έκφραση της πολιτισμικής ιδιαιτερότητάς τους. Στην "κοσμική" και "δημοκρατική" Τουρκία (εκτιμήσεις του RAND corporation!) οι Κούρδοι δεν μπορούν να παρακολουθούν κουρδικά προγράμματα στη τηλεόραση, ούτε να χρησιμοποιούν τη γλώσσα τους. Η χρήση δορυφορικού δέκτη, προκειμένου να παρακολουθούν το κουρδικό κανάλι MED TV αποτελεί "εσχάτη προδοσία". Αναρωτιέται κανείς τι θα συνέβαινε αν κάποια ελληνική κυβέρνηση απαγόρευε στους μουσουλμάνους συμπατριώτες μας να βλέπουν δορυφορικά προγράμματα!

Τα "δύο μέτρα και σταθμά" που εφαρμόζει η Ουάσινγκτον έχουν αρχίσει ήδη να γίνονται αντικείμενο κριτικής στη Δ. Ευρώπη, καθώς από τη μία παρέχεται προστασία στους Κούρδους του Ιράκ, ενώ από την άλλη "οι Αμερικανοί κλείνουν τα μάτια στην καταπίεση των Κούρδων στην Τουρκία"⁴.

Όσον αφορά την Ελλάδα, το φιάσκο Οτσαλάν κατέδειξε την ανεπάρκεια και πολιτικό παχυδερμισμό μέρους της πολιτικής ελίτ αλλά και την αποτυχία της εξωτερικής πολιτικής, καθώς η χώρα, απομονωμένη στην ατέρμονα αριθμολαγνεία και τον χρηματιστηριακό πυρετό, ο οποίος παραπέμπει στους χρυσοθήρες της άγριας δύσης, δεν κατάφερε να δημιουργήσει ερείσματα και να βρει συμμάχους στη Δυτική Ευρώπη, προκειμένου να σηκώσουν το βάρος της διεθνοποίησης του Κουρδικού.

Σε μικροπολιτικό επίπεδο διαφάνηκε ο **ιδεολογικός εκφυλισμός του κυβερνώντος κόμματος**, ενός κόμματος το οποίο υπέστη κλωνοποίηση στη μετα-παπανδρεϊκή εποχή, λόγω της ισοπέδωσης των αρχών πάνω στις οποίες, τουλάχιστον σε επίπεδο διακηρύξεων, ιδρύθηκε.

Ωστόσο, αυτό που προκαλεί έντονη ανησυχία είναι ο **λανθάνων ιδεολογικός φασισμός που καλλιεργείται από τα Ίμια, από ορισμένους κυβερνητικούς κύκλους**. Το σκεπτικό και η φιλοσοφία του νέου "ιδεολογικού παραδείγματος" είναι η περιθωριοποίηση όσων εκφράζουν αντιρρήσεις στην μονοδιάστατη μονεταριστική πολιτική που ακολουθείται.

Αίφνης, ένας **μείζον αλλά όχι μοναδικός στόχος**, η ένταξη στην Ο.Ν.Ε., χρησιμοποιείται εκβιαστικά, για να στηριχθούν οι ανεπαρκείς, ανεύθυνοι και επιεικώς ύποπτοι χειρισμοί ορισμένων.

Όποιος εκφράζει τη δυσaráσκειά του σε συγκεκριμένες πολιτικές επιλογές, οι οποίες εκ του αποτελέσματος αποδεικνύονται εγκληματικά επιβλαβείς για τα ελληνικά συμφέροντα, στιγματίζεται και αφορίζεται ως αιρετικός και υπερπατριώτης.

Από τη στρατηγική σκοπιά, Ίμια, Μαδρίτη, S-300, Οτσαλάν αποτελούν **αλυσίδα εθνικών υποχωρήσεων, οι οποίες δεν προσέφεραν κανένα όφελος στην ελληνική στρατηγική**. Η πρακτική που ακολουθείται στο διεθνολογικό πεδίο, η πρακτική του "δούναι και λαβείν", δε λειτούργησε προς όφελος της Ελλάδας, η οποία **διαφάνεται ότι θα συμμετάσχει στην Ο.Ν.Ε. με πολιτικά και όχι οικονομικά κριτήρια**. Αυτό υποδεικνύει κατά κάποιον τρόπο και η στήριξη που προσέφερε στην κυβέρνηση Σημίτη η Ε.Ε. με τη δήλωση της ότι τα κριτήρια ένταξης "μπορούν να ερμηνευθούν ελαστικότερα"⁵, ώστε να διευκολυνθεί η ελληνική ένταξη.

Το αγωνιστικό πνεύμα των Κούρδων και η αφοσίωση στον προδομένο αρχηγό του Ρ.Κ.Κ. προκαλεί δέος και σεβασμό

Προς αυτή την κατεύθυνση κινείται και η επίκληση του εθνικού συμφέροντος στο ζήτημα Οτσαλάν, από αυτούς που μέχρι πρότινος χαρακτήριζαν "υπερ-πατριώτες", "πατριδοκάπηλους", "εθνικιστές", "τουρκοφάγους" και "πολεμοκάπηλους" όσους κατέθεταν μία διαφορετική πρόταση στο πεδίο επιλογών εξωτερικής πολιτικής με βάση τη δική τους ερμηνεία του εθνικού συμφέροντος. **Προκαλεί απορία πώς από την άτυπη, de facto ποινικοποίηση της χρήσης της έννοιας "εθνικό συμφέρον", περάσαμε, λόγω της υπόθεσης Οτσαλάν, στην επιλεκτική, μονόδρομη ερμηνεία της έννοιας.**

Δυστυχώς για ορισμένους, οι πολιτικές ευθύνες τους είναι καταλυτικής σημασίας. Εν πρώτοις, θα πρέπει να απαντηθούν μία σειρά ερωτημάτων όπως:

- ποιες ενέργειες έγιναν προκειμένου να διεθνοποιηθεί το Κουρδικό, το οποίο ως πολιτικό ζήτημα αλλά και ζήτημα ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όφειλε να βρίσκεται μεταξύ των κορυφαίων θεμάτων στην ατζέντα ευρωπαϊκής ενοποίησης και διεύρυνσης της Ε.Ε.;
- ποια ήταν η "πράσινη βίβλος" προτάσεων της ελληνικής κυβέρνησης προς τους δυτικοευρωπαίους εταίρους;
- γιατί δεν τέθηκε το ζήτημα στην ανθρωπιστική διάστασή του σε αντιδιαστολή με το ζήτημα του Κοσσυφοπεδίου;
- ποιές ενέργειες έγιναν στα ευρωπαϊκά fora για να παρουσιάσουν οι Κούρδοι τα αιτήματά τους;
- Από τη στιγμή που ορθώς δεν ήταν πρόσφορο να γίνει το Κουρδικό ελληνοτουρκικό πρόβλημα, γιατί δεν εκφράστηκε με έξυπνο τρόπο μέσα από ελληνικά διαβήματα κοινής αντιμετώπισης του μεταναστευτικού κύματος των χιλιάδων ρακένδυτων, ταλαιπωρημένων και λιμοκτονούντων Κούρδων, οι οποίοι εκδιώκονται από την Τουρκία; Με αυτό τον τρόπο το Κουρδικό θα ελάμβανε τη χροιά "μείζονος μεταναστευτικού προβλήματος" της Ελλάδας, η οποία, αιτούμενη την αρωγή των δυτικοευρωπαίων εταίρων,

τον Economist, το τουρκικό σχέδιο επίστευσης λύσης του Κουρδικού, καθώς και την έρευνα, η οποία κυκλοφόρησε μυστικά στις τουρκικές Ένοπλες Δυνάμεις και η οποία υπογράμμιζε ότι το κουρδικό κόμμα HADEP αναμενόταν να έχει συντριπτικά οφέλη στις νοτιοανατολικές περιοχές της Τουρκίας στις επερχόμενες τοπικές εκλογές, οι οποίες θα λάβουν χώρα ταυτόχρονα με τις εθνικές εκλογές¹⁰. Το γεγονός αυτό δημιούργησε πανικό στην Άγκυρα, η οποία κατάφερε να πλήξει το κουρδικό κίνημα σε κρίσιμο σημείο, σε μία εποχή ανάληψης νέων ρόλων από περιφερειακούς παίκτες, μία εποχή στην οποία η στρατιωτική ισχύς στις

πιθανότατα θα έφερνε στην επιφάνεια τη γενεσιουργό αιτία του Κουρδικού, δηλαδή, κεμαλισμό ρατσισμό. Επιπλέον, θα τονιζόταν ότι, σύμφωνα με τα σημερινά πολιτικο-κοινωνικο-οικονομικά δεδομένα, η Τουρκία δεν αποτελεί πολιτική προέκταση της φιλελεύθερης Δυτικής Ευρώπης.

- Γιατί δε ζητήθηκε, έστω και σε επίπεδο μη κυβερνητικών οργανισμών, η αρωγή του Βρετανού ακαδημαϊκού Nigel Ridley⁶, ο οποίος συντάσσει για την επιτροπή ανθρωπίνων δικαιωμάτων του Ο.Η.Ε. τις αναφορές για τα ανθρωπίνια δικαιώματα από το 1993; Με αυτό τον τρόπο θα ενισχύονταν οι κουρδικές καταγγελίες και δε θα χρειαζόταν να "φαίνεται" ότι κινεί τα νήματα η Ελλάδα.

- Ποιες ενέργειες έγιναν για να επιληφθεί αποφασιστικά του ζητήματος το Συμβούλιο της Ευρώπης, τη στιγμή μάλιστα που τη χώρα μας εκπροσωπεί προσωπικότητα του διαμετρήματος του κ. Κώνστα;

- Γιατί δεν υποστηρίχθηκε πολυεπίπεδα η πρόταση D'Almeida⁷ για διάλογο Τουρκίας-Ρ.Κ.Κ. ή εναλλακτικά για διεθνή διάσκεψη για το Κουρδικό; Η πρόταση αυτή καταρρίπτει τους ισχυρισμούς όσων υποστηρίζουν ότι στην Ε.Ε. μόνο η Ελλάδα ασχολείται με το μείζον αυτό ζήτημα της καταπάτησης ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

- Υπήρξαν ευκαιρίες εντονότερης διεθνοποίησης του Κουρδικού, χωρίς να χρειάζεται η Ελλάδα να "σηκώσει" το βάρος της. Όταν ο Οτσαλάν έφθασε στην Ιταλία, υπήρξαν προτάσεις από μέρους Δυτικοευρωπαίων εταίρων για πολιτική λύση του προβλήματος. Όπως επισημαίνεται, η Ρώμη και η Βόννη είχαν προτείνει να δικαστεί ο Οτσαλάν από διεθνές δικαστήριο⁸. Πόσο ενίσχυσε αυτή την πρόταση η Ελλάδα;

- Γιατί δεν έχει προωθηθεί διαχρονικά η σύσταση μη κυβερνητικών οργανισμών, οι οποίοι, χωρίς να εκθέτουν την επίσημη ελληνική πολιτική ηγεσία, θα ασχοληθούν, σε συνεργασία με εταίρους στη δυτική Ευρώπη, με το Κουρδικό Ζήτημα;

Τη στιγμή που η Τουρκία κορύφωσε την τρομοκρατική της στρατηγική στο εσωτερικό και προχωρούσε στη σύλληψη πέραν των 3000 μελών του κουρδικού κόμματος HADEP⁹, με μία εκστρατεία η οποία άρχισε το Νοέμβριο του 1998, καμία φωνή στην Ελλάδα, έστω και σε μη κυβερνητικό επίπεδο, δεν ακούστηκε να αμφισβητεί τις τουρκικές επιλογές.

Υποθέτει κανείς ότι η Ε.Υ.Π. δεν πληροφορήθηκε ούτε από

"ζώνες αστάθειας και πολέμου" αποτελεί πρόκριμα καθορισμού ισχύος.

Οι εγκληματικές παραλείψεις στην υπόθεση Οτσαλάν αλλά και η συμμετοχή (σύμφωνα με την κατάθεση του πρέσβη Κωστούλα) ορισμένων έμβοβων πολιτικάντηδων έγιναν από έλλειψη τόλμης, από μία χαρακτηριστική ψυχωτική, παθογόνα φοβία, η οποία χαρακτηρίζει τη μετα-παπανδρεϊκή ηγεσία τεχνοκρατών του Π.Α.Σ.Ο.Κ. **Η Ελλάδα αποφεύγει με τρόπο να πράξει αυτό που οι στρατηγικοί στόχοι της επιβάλλουν, να καταδείξει τον τουρκικό πρωτογονισμό και την ασυμβατότητα μεταξύ τουρκικής επιθετικότητας και σταθερότητας, την οποία επιζητούν οι Αμερικανοί.** Πότε επισημάνθηκε στους υπερατλαντικούς "συμμάχους" μας ότι για να υπάρξει σταθερότητα οφείλουν να σεβαστούν τις ελληνικές ανησυχίες; Πότε επισημάνθηκε ότι ο τουρκικός ρεβιζιονισμός θα δημιουργεί διαχρονικά, σύμφωνα με το νόμο δράσης-αντίδρασης, ένταση, καθώς η ελληνική πλευρά θα απαντάει σε κάθε επίπεδο στις προκλήσεις της Άγκυρας;

Κυβερνητικοί κύκλοι επεχείρησαν να ποινικοποιήσουν τον υγιή πατριωτισμό, τον πατριωτισμό που χαρακτηρίζει όλους τους λαούς της Δύσης. Ζήτησαν την αρωγή δημοσιογραφισκών και κομματικών φερέφωνων, προκειμένου να **αφορίσουν την ιδεολογική και κυρίως επιστημολογική διαφορετικότητα**, μία διαφορετική προσέγγιση των ζητημάτων ασφαλείας. Όλα τα εναλλακτικά "παράδειγματα" ασφάλειας και ενίσχυσης του ρόλου της χώρας στα Βαλκάνια βαφτίστηκαν "εθνικιστικές εξάρσεις".

Χρησιμοποιήθηκαν ακόμα και καλλιτέχνες, οι οποίοι αρνήθηκαν να ενισχύσουν τον αγώνα ενός σφαγιασθέντος λαού, λόγω των σκληρών δηλώσεων της Κ. Ντιλάν, σαν να τιμωρούσαν με την απουσία τους την κ. Ντιλάν. **Η υποκρισία σε όλο της το μεγαλείο!** Συγχωρούμε στον εαυτό μας τα πάντα και δεν μπορούμε να ξεπεράσουμε την απέλπιδα κραυγή ενός λαού που βρίσκεται υπό εξανδραποδισμό. Εξαντλήσαμε την αυστηρότητά μας στο σκληρό μανιφέστο της κ. Ντιλάν, διυλίζοντας τον κώνωπα, αλλά επιτρέψαμε τρία χρόνια νωρίτερα να σπιλωθεί η επιχειρησιακή ικανότητα της ελληνικής αεροπορίας και το κύρος των τριών χειριστών του καταρριφθέντος ελικοπτερού της Π.Α. στα Ίμια.

Δεν ήταν ενδεδειγμένη, κατά κάποιον τρόπο, η επίκληση από την κ. Ντιλάν των δημοσιευμάτων της Χουριέτι, ωστόσο **κωφεύσαμε, όταν ο ίδιος ο Έλληνας πρωθυπουργός επικαλέστηκε στην**

ελληνική βουλή τις τουρκικές εφημερίδες, προκειμένου να πείσει για την ορθότητα της κυβερνητικής πολιτικής!

Η ικανότητα αντικειμενικής κρίσης και η ορθολογική διαδικασία που οδηγεί σε αντικειμενικά συμπεράσματα καθορίζεται από το βαθμό στον οποίο επηρεάζει κάποιους προσωπικά. Όταν υπάρχουν τετελεσμένα γεγονότα, η κριτική ανάλυση οφείλει να γίνεται με βάση τα αποτελέσματα και όχι τις παραμορφωτικές ερμηνείες του εθνικού συμφέροντος.

Το κράτος-σπέκουλα των προνομιούχων, το οποίο χορεύει στον πυρετό του χρηματιστηρίου, αίφνης μετετρέπη εν μια νυκτί σε ορθολογικό "παίκτη", σε υπερασπιστή του εθνικού συμφέροντος, προκειμένου να αιτιολογηθεί το φιάσκο Οτσαλάν.

Η τραγωδία Οτσαλάν αποδεικνύει ότι η **εθνική στρατηγική δεν μπορεί να είναι μονοδιάστατη**, με σημείο εκκίνησης την κερδοφορία της Σοφοκλέους και τις άνευ ανταλλάγματος υποχωρήσεις. Θα πρέπει κάποιος να υπενθυμίσει στους κυβερνώντες αλλά και σε ορισμένους καρεκλοκένταυρους, δημοσιοσχεσίτες πανεπιστημιακούς ότι η **εξίσωση εθνικής ασφάλειας συμπεριλαμβάνει εκτός από την οικονομία και την ικανότητα προβολής στρατιωτικής ισχύος**, ιδιαίτερα σε μία "ζώνη αστάθειας και πολέμου", όπως αυτή των Βαλκανίων.

Είναι αυτή η στρατιωτική ισχύς, η οποία εμφανίζει την Τουρκία, μία χώρα στο χέλιος της διάλυσης, ως περιφερειακή δύναμη. Είναι αυτή η στρατιωτική ισχύς, η οποία προσφέρει στην Άγκυρα την αρωγή των "ιεράκων" του Αμερικανικού Πενταγώνου, οι οποίοι πέρα από εξωραϊστικές προσπάθειες, θα πρέπει να ομολογήσουμε ότι χαράσσουν την αμερικανική εξωτερική πολιτική¹¹.

Δυνατότητα οφελών από τη σύλληψη Οτσαλάν

Η σύλληψη Οτσαλάν, παρά το ισχυρό σόκ που προκάλεσε στην ελληνική κοινή γνώμη, απαιτείται να χρησιμοποιηθεί πολιτικά και διπλωματικά, ώστε να προκαλέσει μεταστροφή του πρόσκαιρου κλίματος υπέρ των Τούρκων και να ανοίξει μία νέα σελίδα στο Κουρδικό Ζήτημα. Στη διεθνοποίησή του βοήθησε άθελά της και η Άγκυρα με τα δύο βίντεο-τεκμήρια **βαρβαρότητας, τα οποία παρουσίασαν την τουρκική θηριωδία και τον πρωτογονισμό σε όλο της το μεγαλείο.**

Η Τουρκία αποτελεί μία κοινωνία υπό διάλυση, ένα εξαιρετικά ανομοιογενές κράτος, το οποίο διαχρονικά επιδίδεται σε εθνικές καθάρσεις, προκειμένου να καταστεί αμιγώς τουρκικό. Όπως επισημαίνεται, **"για τον Ετζεβίτ ο εθνολογικός πλουραλισμός ισοδυναμεί με διάλυση"**¹² της Τουρκίας. Το εν λόγω παραμορφωτικό αξίωμα προδιαγράφει την τύχη των Κούρδων και τους "ανθρωπιστικούς προσανατολισμούς" της γείτονος, η οποία, ως σύγχρονος Ιανός, διαμαρτύρεται για τα δικαιώματα της μουσουλμανικής μειονότητας στην Ελλάδα.

Θα πρέπει να προβληθεί το δημοκρατικό έλλειμμα της τουρκικής δικαιοσύνης καθώς, όπως επισημάνθηκε, **η Τουρκία δεν επιθυμούσε μία δίκη Οτσαλάν εκτός Τουρκίας, λόγω του ότι "αυτό θα μπορούσε να μεταβληθεί σε δίκη της ίδιας της τουρκικής δικαιοσύνης"**¹³.

Ως αντίμετρο της τουρκικής προπαγάνδας αλλά και ως υποχρέωση στην ιστορική μνήμη (όχι σε στερεότυπα αλλά όχι και στην ιστορική λήθη) **οφείλει η ελληνική κυβέρνηση να διεθνοποιήσει τις γενοκτονίες Ελλήνων, Αρμενίων και Ποντίων.** Οι προ-

σπάθειες που έγιναν παλαιότερα (1998) δεν έτυχαν της επίσημης αρωγής του ΥΠ.ΕΞ. Ήταν άραγε αυτή μία απόπειρα για de facto και de jure ιστορική αμνησία και καθορισμό των διαφωνούντων ως επεισακτων στην ελληνική "εκουγχρονισμένη κοινωνία";

Αντί των "εσωτερικών εχθρών", γεγονός το οποίο παραπέμπει στην αντικομμουνιστική υστερία του παρελθόντος και σε μακαρθικές μεθοδεύσεις, θα όφειλαν κάποιοι να ασχοληθούν με τον τουρκικό μηχανισμό προπαγάνδας, ο οποίος έχει μεταβάλει το διαδίκτυο σε κέντρο άσκησης ανθελληνικής προπαγάνδας, χωρίς μέχρι σήμερα να έχει απαντηθεί σε "ισοδύναμο επίπεδο", προκειμένου να ενημερωθεί η παγκόσμια κοινή γνώμη, η οποία, σημειωτέον, αποτελεί και τη μεγαλύτερη ελπίδα να ασκηθούν πιέσεις στις πολιτικές ελίτ.

Αποτελεί επιταγή εκ των ων ουκ άνευ η προβολή με κάθε τρόπο της αναφοράς των παρατηρητών της Ε.Ε., οι οποίοι, άφωνοι από τις συνθήκες κράτησης του Οτσαλάν, αντιμετώπισαν κάθε είδους ψυχολογική βία κατά την επίσκεψή τους στην Τουρκία¹⁴.

Μηνύματα και παραλήπτες

Ο πρώτος αποδέκτης των μηνυμάτων από την υπόθεση Οτσαλάν είναι ο πανίσχυρος υπερατλαντικός παράγων. Οι Η.Π.Α. επιβάλλεται να κατανοήσουν ότι επί μακρόν συντηρούν ένα αμοραλιστικό, πρωτόγονο καθεστώς, πολιτική επιλογή την οποία κανείς Αμερικανός πολίτης δε θα αποδεχόταν, αν γνώριζε το μέγεθος της αγριότητας και βαρβαρότητας του. **Δεν μπορεί η милитарιστική Τουρκία να αποτελεί έκφραση του "αμερικανικού ονείρου" και των αρχών οι οποίες οδήγησαν στην ανεξαρτησία τις Η.Π.Α.**

Οι Αμερικανοί ιθύνοντες φαίνεται να έχουν ενταφιάσει τις αρχές και δημοκρατικές αξίες πάνω στις οποίες ο George Washington δημιούργησε αυτή τη χώρα¹⁵. Είναι καιρός να βάλουν φραγμό στα μεγαλόπνοια σχέδια των милитарιστών της Άγκυρας. Αν μη τι άλλο, το χρωστούν στην Ελλάδα και όχι στον "επιτήδειο ουδέτερο".

Η μετα-ψυχροπολεμική στρατηγική και πρακτική των Η.Π.Α. παραπέμπουν σε σοβιετικές πρακτικές, γεγονός το οποίο θέτει **το ερώτημα της "σοβιετοποίησης" της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής.** Οι σταλινικές μέθοδοι τις οποίες χρησιμοποιούν ("αμερικανική τρομοκρατία") είναι αυτές τις οποίες πολέμησαν οι Η.Π.Α. διαχρονικά μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. **Η επιλεκτική στήριξη των ανθρωπίνων δικαιωμάτων απομυθοποιεί και απονομιμοποιεί την παρεμβατική ικανότητα των Η.Π.Α.,** οι οποίες οφείλουν να αποδείξουν ότι για την επιβολή του διεθνούς δικαίου προϋπόθεση αποτελεί ο παράγων άνθρωπος και το διεθνές δίκαιο, και όχι η σύμπτωση αξιών και συμφερόντων.

Σε διαφορετική περίπτωση, νομιμοποιούν τις αντισυμπεριρώσεις και αντιδράσεις αλλά κυρίως τα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Ασπάζονται άραγε οι Η.Π.Α. την άποψη του "διακεκρμένου" Τούρκου δημοσιογράφου Αλί Μπιράντ που υποστηρίζει ότι "οι Τούρκοι ελπίζουν ότι η εκκαθάριση [τι εννοεί άραγε:] της χώρας μπορεί να επιλύσει το Κουρδικό Ζήτημα"¹⁶. Η εν λόγω διατύπωση παραπέμπει στο σφαγέα Αμπντούλ Χαμίτ, το Χίτλερ και τα κρεματόριά του καθώς και τους πάλοι ποτέ δικτάτορες της Νότιας Αμερικής, τους οποίους περιέργως ορισμένοι στη Δύση προσπαθούν να προστατέψουν (βλ. Πινοσέτ)..

Δεν είναι δυνατόν να κωφεύει η Ουάσινγκτον στον εξανδραποδισμό ενός λαού. Από τις αρχές της δεκαετίας μέχρι σήμερα 3

Η συμπεριφορά του στρατοκρατικού καθεστώτος της Άγκυρας απέναντι στον δέσμο ηγέτη των Κούρδων δείχνει το είδος της "δίκαιας δίκης" που τον αναμένει

εκατομμύρια Κούρδοι έχουν εκδιωχθεί βιαίως από τις εστίες τους, έχουν ισοπεδωθεί πέραν των 3000 χωριών από τις τουρκικές ένοπλες δυνάμεις, ενώ παράλληλα μεθοδεύτηκε η μετοίκηση σε κουρδικά εδάφη 70000 Τούρκων στρατοχωροφυλάκων, οι οποίοι οργάνωσαν την τοπική αστυνόμευση και τρομοκρατία των υπολοίπων κατοίκων έναντι 200\$ το μήνα.¹⁷

Οι πανανθρώπινες αξίες του ουμανισμού και του σεβασμού της διαφορετικότητας των άλλων, της δημοκρατίας και της ευνομούμενης πολιτείας, τις οποίες και οι ίδιοι οι Αμερικανοί υποστήριξαν ένθερμα στο παρελθόν (βλ. ουιλσονικές διακηρύξεις), ξεχάστηκαν και ενταφιάστηκαν στο βωμό του αμοραλισμού του ρατσιστή Χάντινγκτον και της χειρότερης μορφής πολιτικού ρεαλισμού. Πρόκειται για το "νεο-ναζισμό των Η.Π.Α.", όπως χαρακτηρίζει την αμοραλιστική πολιτική της Ουάσινγκτον ο καθηγητής Χ. Γιανναράς¹⁸.

Ωστόσο, δε θα πρέπει να παραβλεφθεί το γεγονός ότι ο Χάντινγκτον οδεύει προς επιβεβαίωση του ρόλου της Ελλάδας στη "νέα τάξη πραγμάτων" και την πρόβλεψη του περι δоруφοροποίησής της. Νοηματικά παραπέμπει και στο διαχωρισμό των λαών σε αναλώσιμους και μη, με βάση τη σύγκρουση των πολιτισμών. Οι "μη πολιτισμένοι", συνεπώς, λαοί δεν έχουν θέση στην υπό δημιουργία νέα παγκόσμια τάξη πραγμάτων. Τα δύο μέτρα και σταθμά, τα οποία εφαρμόζονται στις διεθνείς σχέσεις,¹⁹ αποτελούν όνειδος στα μάτια της πολιτισμένης Δύσης, γεγονός που αποδεικνύει και η συγκριτική ανάλυση του Κουρδικού και του προβλήματος του Κοσσυφοπεδίου. Αμερικανοί διανοούμενοι²⁰ και επιφανείς Ευρωπαίοι, όπως η κ. Μιτεράν, υποστηρίζουν και οι ίδιοι την ανικανότητα της γείτονος να αποτελέσει κράτος δικαίου, αποδεικνύοντας ότι ο πολιτικός ιδεαλισμός αποτελεί την ουτοπία του 20ου αιώνα.

Επιπλέον, οι υπερατλαντικοί σύμμαχοι οφείλουν να πείσουν την Ελλάδα ότι αποτελούν σύμμαχο κατ'ουσίαν και όχι κατ'επίφαση και ότι ο πολιτικός ιδεαλισμός τον οποίο πρεσβεύουν δε συνιστά πυροτέχνημα.

Η Ελλάδα δεν εκπαιδεύει τρομοκράτες ούτε τους προσφέρει όπλα. Αυτό οφείλουν να το γνωρίζουν οι Αμερικανοί ιθύνοντες. Η Ελλάδα είναι απλώς ο αποδέκτης ενός λαού υπό εξανδραποδισμό, ενός ρακένδυτου πλήθους που θα συγκινούσε και τον τελευταίο Αμερικανό πολίτη. Όντας λαός προσφύγων, συνδράμει, σύμφωνα με τις αρχές του ανθρωπισμού, τα θύματα μίας παρατεταμένης και διαρκούς επί δεκαετίες γενοκτονίας χείριστης βαρβαρότητας.

Από τη πλευρά της, η Ε.Ε. κωφεύει και αποφεύγει ακόμα και να κάνει χρήση της λέξεως "Κούρδος", προκειμένου να μη δυσαρεστήσει τους πελάτες των δυτικών βιομηχανικών προϊόντων. Ο "ευρωπαϊκός γίγαντας" υποτάσσεται στις επιλογές της Ουάσινγκτον και αυτο-ευνουχίζεται από το δικαίωμα και επιταγή για πολιτική ενοποίηση. Η Ε.Ε. απαιτείται να ανδρωθεί πολιτικά και να επιβάλει στον υπερατλαντικό σύμμαχο να σεβασθεί τους όρους του παιχνιδιού στην Ευρώπη. Με αυτή τους την τακτική οι Αμερικανοί τίθενται αντιμέτωποι και καθίστανται ανταγωνιστές των Ευρωπαίων εταίρων τους, χιτίζοντας την Pax Americana σε αμοραλιστικά θεμέλια.

Οφείλουν να αναλογιστούν οι εταίροι μας πώς έφτασαν στο αντάρτικο οι Κούρδοι και ποιές προσπάθειες έκαναν να συμβιβαστούν με τη στρατοκρατική τουρκική ηγεσία. Ο ίδιος ο Οτσαλάν είχε ζητήσει πολιτικό διάλογο υπό την εποπτεία παρατηρητών του Ο.Η.Ε. και την Ε.Ε. Είχε δηλώσει τότε ότι θα εγκατέλειπε τον ένοπλο αγώνα, αρκεί να αναγνώριζαν οι Τούρκοι μειονοτικά δικαιώματα στους Κούρδους²¹.

Συνεπώς, οι "Κούρδοι τρομοκράτες" είχαν επιδώσει πολιτική λύση του προβλήματος, χωρίς μάλιστα να ζητούν τη δημιουργία κουρδικού κράτους. Θα ήταν αρκετό η Άγκυρα να τους αναγνωρίσει τα νόμιμα δικαιώματά τους ως μειονότητα, τα ίδια δικαιώματα για τα οποία καταδικάζεται πάνδημα η Σερβία στη περίπτωση του Κοσσυφοπεδίου.

Σε έρευνα ημιεπίσημου οργανισμού, ο οποίος ενήργησε κατά παραγγελία του Τουρκικού Εμπορικού Επιμελητηρίου, ρωτήθηκαν Κούρδοι των νοτιών περιοχών αν επιθυμούσαν τη δημιουργία ανεξάρτητου κράτους. Το 43% των ερωτηθέντων απάντησε αρνητικά προτείνοντας κάποια μορφή ομοσπονδίας. Όπως επισημαίνεται, ζητούσαν νομοθετικές ρυθμίσεις που να αναγνωρίζουν τη "διαφορετικότητα" τους, ή όπως εύστοχα τέθηκε, "περισσότερο καρότο παρά μαστίγιο".²² Ο Γιλμάζ είχε, ωστόσο, χαρακτηρίσει την έρευνα "βρώμικο κόλπο τύπου CIA", παραπέτασμα, προκειμένου να αναγνωριστούν μειονοτικά προνόμια στους Κούρδους.

Όλα αυτά σε μία εποχή κατά την οποία είχε οργανωθεί συστηματική εξόντωση των Κούρδων από φασιστικά στοιχεία που επρόσκειντο στον αποθανόντα αρχηγό του εθνικιστικού κόμματος, Τουρκές. Όπως επισημαίνεται, τα εν λόγω στοιχεία είχαν καταλάβει υπουργικούς θώκους και οργάνωσαν κοινές επιχειρήσεις με τον τουρκικό στρατό²³ κατά απλών Κούρδων πολιτών. Σύμφωνα με τον Economist, "μόνο οι Κούρδοι που αφομοιώνονταν δε διώκονταν"²⁴, ωστόσο η τουρκική ηγεσία και κύκλοι στη Δυτική Ευρώπη αναφέρονται μόνο στους 35000 νεκρούς, μέλη τουρκικών στρατιωτικών και παραστρατιωτικών ομάδων, χωρίς να κάνουν αναφορά στους 20000 νεκρούς Κούρδους²⁵.

Αποδέκτης μνημάτων είναι και το Ισραήλ, το οποίο έχει προχωρήσει σε στρατηγική σύζευξη με ένα από τα σκληρότερα στρατοκρατικά καθεστώτα στον κόσμο. Θα περίμενε κανείς από

τους Ισραηλινούς, λαός ο οποίος δοκιμάστηκε από το ρατσισμό και την αναζήτηση εθνολογικής ομοιογένειας, να μη συνεργαστεί με μία χώρα η οποία εφαρμόζει ναζιστικές πρακτικές. Αν οι γεωπολιτικοί στόχοι του Τελ Αβίβ δε λαμβάνουν υπόψη τις αρχές του ανθρωπισμού και του διεθνούς δικαίου, αλλά θεμελιώνονται μόνο από τον πολιτικό ρεαλισμό και την πρακτική του "ο σκοπός αγιάζει τα μέσα", τότε θα μπορούσε, ενδεχομένως, κάποιος να αιτιολογήσει τον παράφρονα Χίτλερ και τα κρεματόρια του. **Δεν είναι δυνατόν ένας λαός που υπέστη βαρβαρότητες μέγιστου βαθμού να γίνεται αρωγός του εξανδραποδισμού ενός άλλου λαού. Με αυτό τον τρόπο νομιμοποιείται η βαρβαρότητα ως μέσο επίτευξης πολιτικών στόχων.**

Το κράτος ως εκφραστής "ιδίων" συμφερόντων

Η υπόθεση Οτσαλάν και η καταλυτική και καθολική καταδίκη των εξόφθαλμα λανθασμένων και ύποπτων κυβερνητικών χειρισμών, όπως και οι χειρισμοί της υπόθεσης των Ιμίων και των πυραύλων S-300 αναδεικνύουν μία πτυχή της διάστασης συμφερόντων κράτους-λαού, όπως αυτή αναλύεται από τον Bary Buzan.

Σύμφωνα με το "μοντέλο" Buzan, γίνεται διάκριση ανάμεσα σε δύο τύπους κρατών, ανάλογα με τον τρόπο και τους στόχους λειτουργίας του. **Ο πρώτος τύπος (minimal state) πηγάζει από την αντίληψη του John Locke περί κοινωνικού συμβολαίου και περιγράφει μία μορφή κράτους με προσανατολισμούς τέτοιους, που να εξυπηρετούν τις ανάγκες και επιθυμίες των ατόμων που το αποτελούν.**

Στην προκειμένη περίπτωση, διακρίνεται ταύτιση των στόχων μεταξύ των μονάδων-συντελεστών του κράτους (τους πολίτες) και των στόχων του ίδιου του κράτους, όπως αυτό εκφράζεται συλλογικά από την ηγεσία του.

Το δεύτερο "μοντέλο" κράτους (maximal state) είναι **"είτε κάτι πολύ περισσότερο από το σύνολο των μερών του (πχ. τις επιθυμίες των πολιτών του), είτε κάτι διαφορετικό από αυτούς, και, ως εκ τούτου, έχει τα δικά του συμφέροντα"**²⁶.

Σύμφωνα με την πρόταση Buzan, μπορεί ένα κράτος να μην εκφράζει τις πραγματικές επιθυμίες των πολιτών του, καθώς **στοχεύει πρωτίστως στην ικανοποίηση των δικών του στόχων "σε βάρος των επιθυμιών/συμφερόντων της πλειοψηφίας των ατόμων"**, όπως αυτά εκφράζονται εντός αυτού²⁷.

Σε μία τέτοια περίπτωση, παρατηρείται κοινωνικός αναβρασμός, καθώς **η ασυμβατότητα των στόχων του κράτους με τις επιθυμίες των ατόμων που οργανώνονται υπό αυτό δημιουργεί άτυπη σύγκρουση συμφερόντων.** Στη δεύτερη περίπτωση, το κράτος λειτουργεί αποσπασματικά και προς ίδιον όφελος, μην εκφράζοντας ή διαστρεβλώνοντας τη λαϊκή βούληση, με αποτέλεσμα να μην ικανοποιεί τις επιθυμίες της πλειοψηφίας, της οποίας, ωστόσο, οι αντιδράσεις μετριάζονται με τη χειραγώγηση του λαϊκού αισθήματος από τα Μ.Μ.Ε.

Ο δεύτερος ορισμός "φωτογραφίζει" πρόσωπα της σημερινής πολιτικής ηγεσίας, **οι επιλογές της οποίας, από το 1996 μέχρι σήμερα, έγιναν είτε απουσία της σύμφωνης γνώμης του ελληνικού λαού είτε με τη χρήση πατερναλιστικών μεθόδων επηρεασμού της,** χωρίς, ωστόσο, να επιτευχθούν τα επιδιωκόμενα, όπως τουλάχιστον αποδεικνύει το λαϊκό αίσθημα απόρριψης των κυβερνητικών χειρισμών στα Ίμια καθώς και στις περιπτώσεις των S-300 και του Οτσαλάν.

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

Η σύλληψη Οτσαλάν αποτελεί την κορύφωση του κουρδικού δράματος και τη μεγαλύτερη, ίσως μοναδική, ευκαιρία διεθνοποίησης του Κουρδικού. Επιβάλλεται η υπόθεση Οτσαλάν να μετατραπεί σε όνειδος για την Τουρκία των στρατοκρατών και των φασιστοειδών συνεργατών τους στην τουρκική πολιτική ελίτ.

Η ελληνο-τουρκική προσέγγιση, την οποία επιδιώκουν να επιβάλουν παράγοντες εκτός Ελλάδας αλλά και μέρος του πολιτικού και επιχειρηματικού κόσμου στην Ελλάδα, μπορεί να γίνει πραγματικότητα μόνο μέσα από τον εκδημοκρατισμό ενός από τα πιο σκληρά και ανελεύθερα καθεστώτα στο κόσμο.

Η συμμετοχή Τούρκου επιχειρηματία στη σύλληψη Οτσαλάν, με την παραχώρηση στους πράκτορες της ΜΙΤ του ιδιωτικού του αεροσκάφους, αλλά και η επιβολή embargo στα ελληνικά προϊόντα φανερώνει ότι ακόμα και οι τουρκικές οικονομικές ελίτ είναι στρατευμένες στην εξυπηρέτηση του τουρκικού εθνικού συμφέροντος, το οποίο αποτελεί κλωνοποίηση των νεοοθωμανικών συμπλεγμάτων, που διακατέχουν τη γείτονα.

Σε μία στιγμή κατά την οποία η τουρκική προπαγάνδα κορυφώνεται, η χώρα πρέπει και οφείλει να σταθεί ενωμένη απέναντι σε ένα μετρο του ψυχολογικού πολέμου και της κλαουζιτσιανής χρήσης ή απειλής χρήσης βίας για την επίτευξη πολιτικών στόχων, που δεν είναι άλλος από τη συρρίκνωση του ελληνισμού και του ελληνικού ζωτικού χώρου²⁸, του Αιγαίου.

Σύμμαχοι και εταίροι αναμένεται να ζητήσουν "ανταλλάγματα", προκειμένου να "ξεχάσουν" το "ατυχές συμβάν". Το ζήτημα Οτσαλάν αναμένεται να χρησιμοποιηθεί ως μοχλός της ενορρηστρομένης "διπλωματίας εξαναγκασμού" κατά της χώρας μας. Ειδικά η αμερικανική πλευρά, θα το χρησιμοποιήσει ως "μαστίγιο", προκειμένου να κάμψει τις αντιδράσεις της Ελλάδας σε Αιγαίο και Κύπρο. Το ίδιο αναμένεται να πράξουν και οι "ατλαντιστές" στην Ε.Ε. Η ελληνική αντίδραση οφείλει να υπερπηδήσει τα όρια της κακομοιριάς και να θέσει το ζήτημα στην πολιτική και ανθρωπιστική διάστασή του, αλλά πάνω απ' όλα να το διατηρήσει στην επικαιρότητα.

Η επίλυση του Κουρδικού θα ήταν προς όφελος και της Τουρκίας, καθώς αυτό αποτελεί το σημαντικότερο εμπόδιο για την προοπτική ένταξης της στην Ε.Ε., αν και υπάρχουν αμφιβολίες κατά πόσο η ευρωπαϊκή πορεία της Τουρκίας αποτελεί το μείζονα εθνικό στόχο της γείτονας, τη στιγμή μάλιστα που εμφανίζει σαφή προτίμηση στον αμερικανικό παράγοντα.

Με τη σύλληψη του ηγέτη της σημαντικότερης παράταξης των Κούρδων της Τουρκίας το πρόβλημα λαμβάνει την πραγματική του διάσταση και διεθνοποιείται. Ωστόσο, θα πρέπει να τονιστεί ότι **το πρόβλημα ανθρωπίνων δικαιωμάτων στη γείτονα δεν εστιάζεται αποκλειστικά στους Κούρδους** και αυτό θα πρέπει να τονιστεί στα διεθνή fora. Η Τουρκία είναι μία χώρα η οποία καταπατά τα δικαιώματα όλων των πολιτών της, ακόμα και των ακραιφνώς Τούρκων.

Το Κουρδικό επιβάλλεται να αντιμετωπιστεί από κοινού από Ε.Ε.-Η.Π.Α., κάτι το οποίο εξάλλου αποτελεί επιταγή της "κοινής δράσης" που αποφάσισαν να χαράξουν Η.Π.Α. και Ε.Ε. στο "Κοινό Σχέδιο Δράσης" της Μαδρίτης το Δεκέμβριο του 1995. Ένας εκ των τεσσάρων όρων του πλαισίου δράσης προέβλεπε "την ενίσχυση της σταθερότητας και δημοκρατίας" καθώς και την κάλυψη

“ανθρωπιστικών αναγκών”²⁹.

Ωστόσο, η τραγωδία Οτσαλάν ανέδειξε και μία “ευχάριστη” παρατήρηση. Η υγιής αντίδραση της πλειοψηφίας του ελληνικού λαού κατέδειξε ότι ο ανώνυμος πολίτης εξακολουθεί να διαθέτει εσωτερικές αντιστάσεις. Το συλλογικό αίσθημα ενοχής του ελληνικού λαού αποδεικνύει ότι ενδόμυχα η ελληνική κοινωνία διαθέτει αξίες.

Η αντίδραση της συντριπτικής πλειοψηφίας προκαλεί ανησυχία μόνο σε μονεταριστικούς κύκλους. Έκδηλη είναι η αγωνία της κυβέρνησης να κλείσει το θέμα. Εμφανής είναι και η στροφή μέρους των Μ.Μ.Ε. και η προσπάθεια των να περιθωριοποιηθεί το ζήτημα, προκειμένου να στραφεί η προσοχή του κοινού αλλού. Ωστόσο, η “απο-οτσαλοποίηση” θα επέλθει μόνο με την κάθαρση, το πουργκατόριο, με την απόδοση ευθυνών στους υπεύθυνους, οι οποίοι, όσο ψηλά κι αν βρίσκονται, επιβάλλεται να μπουν στα “χρονοντούλαπα της Ιστορίας”. Οι υπεύθυνοι πρέπει να θεωρούνται a priori πολιτικά νεκροί.

Οι Κούρδοι, τα θύματα αυτής της τραγωδίας, θυσιάζονται στο βωμό συμφερόντων του απρόσωπου διεθνικού κεφαλαίου και του πιο συγγού πολιτικού ρεαλισμού. Ωστόσο, ο κουρδικός λαός διαθέτει κάτι που δε διαθέτει η “εκουγχρονισμένη” Ελλάδα, το βασίλειο της διαπλοκής και των ημετέρων, η χώρα, που κυβερνούν οι μέτριοι. Διαθέτει ιστορική μνήμη και πάνω από όλα μία ηγεσία, η οποία, σε ώρες κρίσης, λειτουργεί ενωτικά, συσπειρωτικά και όχι διχαστικά.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

- 1 Βλ. The Economist, 5-12-1998, Turkey and the Kurds, what a tangle.
- 2 Βλ. The Economist, 20-2-1999, Greece, The Ocalan crisis.
- 3 Βλ. The Economist, 20-2-1999, The tragedy of the Kurds.
- 4 Αυτό επισημαίνει σε άρθρο του ο Economist, 20-2-1999, The tragedy of the Kurds.
- 5 Βλ. Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία, 28-2-99, “2+1 σωσίβια”.
- 6 Για το έργο του βλ. The Economist, 5-12-1998, The power of shame”, Survey # 2.

7 Βλ. The Economist, 9-12-1998, “Can Turks and Kurds settle?”

8 Βλ. The Economist, 5-12-1998, Turkey and the Kurds, what a tangle?

9 Ibid

10 Ibid

11 Προφανώς οι “απομονωτιστές” στις Η.Π.Α. δεν επηρεάζουν στον επιθυμητό για αυτούς βαθμό τις εξελίξεις.

12 Βλ. The Economist, 9-12-1998, Can Turks and Kurds settle?

13 Βλ. The Economist, 5-12-1998, Turkey and the Kurds, what a tangle.

14 Βλ. ΕΠΕΝΔΥΤΗ, 7-3-1999

15 Επισημαίνεται και από τον Economist, 21-11-1998, George Washington rides again.

16 Βλ. άρθρο του στη Herald Tribune, 26-2-99.

17 Βλ. The Economist, 17-5-97, Turkey and the Kurds, Unwinnable.

18 Βλ. Καθημερινή, 7-3-99.

19 Βλ. Ken Booth (ed), New Thinking about strategy and International Security, Harper Collins, London, 1991, σελ. xiv.

20 Βλ. επισημάνσεις Νόαμ Τσόμσκυ στην Ελευθεροτυπία 28-2-99.

21 Βλ. The Economist, 9-12-1998, Can Turks and Kurds settle.

22 Βλ. The Economist, Ask the Kurds, 12-8-1995.

23 Βλ. Τα εν λόγω δημοσίευσε ο Economist μία εβδομάδα μετά την κηδεία του Τουρκές (4-4-97). Βλ. The Economist, 12-4-1997, Turkey, An ideal ally?

24 Βλ. The Economist, 1-4-1995, Turkey can be part of Europe.

25 Βλ. The Economist, 12-10-1996, Turkey. Putting his foot in it.

26 Βλ. Bary Buzan, People, States and Fear..., σελ. 22.

27 ο. π., σελ.23.

28 Ο ορισμός παραπέμπει στη οικονομική πολιτιστική, ιστορική και στρατηγική σημασία του Αιγαίου για την Ελλάδα και δεν έχει καμία σχέση με τη χιλιετική θεωρία, την οποία επικαλούνται οι Τούρκοι στρατοκράτες, για να επεκταθούν σε βάρος της Ελλάδας.

29 Βλ. New Transatlantic Agenda: Joint US'-EU Action Plan, 3-12-1995. ■

ΓΡΑΦΤΕΙΤΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΟΠΙΑ ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΑΣ

Μερικά από τα τεύχη της πρώτης περιόδου της Έλλοπίας κοντεύουν να εξαντληθούν. Διατίθενται (10-230) στην τιμή των 15.000 δρχ., χωρίς τα έξοδα αποστολής. Επίσης, τα τεύχη της δεύτερας περιόδου (240-400) αποστέλλονται με την παραπάνω τιμή, χωρίς άλλη επιβάρυνση για Ελλάδα και Κύπρο. Οί ενδιαφερόμενοι μπορούν να επικοινωνούν στον αριθμό 01-65.19.728 ή να γράψουν στην ταχυδρομική διεύθυνση της Έλλοπίας.

ΥΠΟΘΕΣΗ ΟΤΣΑΛΑΝ

Η ΕΛΛΑΔΑ ΥΠΟ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΚΗΛΕΜΟΝΙΑ

του Κώστα Χατζηαντωνίου *

Η ΠΑΡΑΔΟΣΗ του ήγέτη του αγωνιζόμενου κουρδικού λαού Ά. Ότσαλάν, από τις κυβερνήσεις των Άθηνων και του Ναϊρόμπι στο αίματοβαμμένο καθεστώς της Άγκυρας, ρίχνει πλέον βαρεία σκιά - τή βαρύτερη της μεταδικτατορικής ιστορίας μας - στη νεοελληνική πολιτική ζωή. Τό άνεξίτηλο ήθικό στίγμα της κυβερνήσεως Σημίτη, ένας αίματινος λεκές στο πρόσωπο της Ελλάδος - άφου ό κύριος αυτός παραμένει άκόμη πρωθυπουργός - εΐναι ή βαρύτερη ντροπή που μπορούσαν νά επιβάλουν οί έχθροί του έλληνισμού. Διότι, έθνικές ήττες, καταστροφές και συμφορές έγνώρισαν πολλές οί Έλληνες. Άλλά τέτοια άτιμία ούδέποτε διανοήθηκαν νά πράξουν. Όμηρος ίσοροπιών μιās τυχοδιωκτικής και έξουσιολάγνου κομματικής γραφειοκρατίας, ό μοιραϊός άνθρωπος, ύποστολέας της σημαίας των Ίμιών, ό ύπογράφας τό όνειδος της Μαδρίτης, ό άποτρέπας τήν έγκατάσταση των πυραύλων S-300, παραμένει στη θέση του, έτοιμος για τό όνειρο του Εύρω νά μάς επιβάλει άκόμη έναν έφιάλη. Άσφαλώς, σύντομα ό ίδιος θά άποτελει έναν από τους δεινότερους έφιάλτες μας. Έκτός και άν πρέπει νά άποδεχθούμε πιά τή μοΐρα μας - μοΐρα ραγιαδων με πρωθυπουργό σε ρόλο καΐμακάμη ή γκαουλάιτερ.

Η κυβέρνηση που προήλθε από τον ίλαροτραγικό άνασχηματισμό του Φεβρουαρίου για ένα άγωνιά: για τό δείκτη του χρηματιστηρίου άξιων της Σοφοκλέους. Διότι γνωρίζουν ότι ό δείκτης του χρηματιστηρίου άξιων της Ιστορίας έχει γι' αυτούς καταγράψει καταθλιπτικά άποτελέσματα. Ό,τι κι άν πούν, ό,τι κι άν γράψουν οί διατεταγμένοι των μέσων ένημέρωσης. Άπέναντί τους βρίσκεται πιά ή κοινωνία και ή έσχατη γραμμή άμύνης του έλληνικού λαού, τό φιλότιμο.

Τό φιλότιμο και ή ιερότητα του αισθήματος που επιτάσσει τό άσυλο στον ίκέτη. Δέν άπαλύνεται τό έθνικό άγος με κατατομήσεις ύπουργών - διότι εΐναι γνωστός ό ύπεύθυνος, που κατά τή συνήθειά του κρύπτεται έντρομος. Οί παρενέργειες στο ήθικό, τό πολιτικό, τό διπλωματικό, άκόμη και στο οικονομικό επίπεδο, δέν έχουν άκόμη φανεί σε όλη τους τήν έκταση. Η διεθνής θέση της Ελλάδος βρίσκεται στο χειρότερο σημείο της τελευταίας εικοσιπενταετίας. Τό γεγονός αυτό σε συνδυασμό με τήν προϊούσα άποσάρθρωση του κοινωνικού ιστού, μόνο συμφορές προοιωνίζεται.

* Ιστορικός - Συγγραφέας

Ευστόχως, λοιπόν, έλέχθη ότι δέν πρέπει να κλαΐμε τον φίλο και σύμμαχο κουρδικό λαό (που νομοτελειακά έχει ευόϊωνο μέλλον) αλλά έμάς, που δυστυχώς έχουμε μόνο παρελθόν. Όσοι πιστεύουν ότι ή σύλληψη Ότσαλάν σηματοδοτεί τό τέλος του ένοπλου κουρδικού άγώνα, σύντομα θά διαψευστούν. Τό σόκ της σύλληψης και οί ψυχαναγκαστικές «όμολογίες» του Κούρδου ήγέτη μόνο για ένα διάστημα θά άνακουφίσουν τήν Άγκυρα. Οί Κούρδοι άντάρτες θά μεταφέρουν σύντομα τον πόλεμο από τά βουνά του Κουρδιστάν και τήν κοιλάδα του Ντιγιαρμπεκήρ στις πόλεις της Τουρκίας, ενώ δέν πρέπει νά άποκλείσουμε τήν άπεγνωσμένη μορφή ένοπλης δράσης άκόμη και στις πόλεις της θλιβερής Δυτικής Ευρώπης, της Ευρώπης της σοσιαλιστικής ύποκρισίας και της χωρίς προσχήματα άνηθικότητας.

Ό Ότσαλάν, λοιπόν, έχει ολοκληρώσει τό έργο του, όποια τύχη κι άν του επιφυλάσσουν οί ψυχίατροι και τά ψυχοφάρμακα της Άγκυρας. Ό Άπο μετέβαλε τις κουρδικές φυλές σε κουρδικό έθνος και όσοι γνωρίζουν ιστορία και κοινωνιολογία κατανοούν τή σημασία αυτής της άνέλιξης. Η προσπάθεια των τουρκικών άρχων νά ευτελίσουν τον Κούρδο ήγέτη «ρίχνει λάδι στη φωτιά» και βαθαίνει τό μίσος μεταξύ των δύο λαών. Η ταπείνωση γεννά τή θλίψη και τήν άποστράτευση αλλά γεννά και όργη και συστράτευση.

Η τραγωδία άφορά έμάς και τήν συμμετοχή μας στην παράδοση Ότσαλάν. Γιατί ή μεταφορά στην Κένυα διά στόματος Σημίτη-Σταυρακάκη (Ε.Υ.Π.) και κατ' έντολήν της C.I.A. έγινε βάσει του σχεδίου παράδοσης. Οί Κενυάτες ένημερώθηκαν άμέσως, όπως και οί Τούρκοι. Διόλου τυχαίες, λοιπόν, οί βομβιστικές ενέργειες - προειδοποίηση των Τούρκων στη Θράκη, ενέργειες που οί γνωστοί κονδυλοφόροι άπέδιδαν σε «άκραίους έθνικιστές». Η αντίδραση του πρέσβη Κωστούλα και του ταγματάρχη Καλεντερίδη «χάλασε» τή μυστικότητα του σχεδίου παράδοσης και εξέθεσε τήν ομάδα καταδοτών. Έξ ού και τό μένος κατά των δύο έντιμων Έλλήνων. Μένος που συνδυάζεται με ψελλίσματα για «λάθη» και «άτυχίες» άντί της επιβαλλόμενης γενναίας συγγνώμης.

Τή συγγνώμη αυτή τή ζητούμε σήμερα έμεις. Και, άσφαλώς, όχι με λόγια αλλά με ύπόσχεση άγώνα, που κάθε μέρα θά έντείνεται. Αυτή ή συγγνώμη στο μαρτυρικό κουρδικό λαό δέν έξαντλείται στην έθνική κινητοποίηση αλλά προσλαμ-

βάνει και έντονα πολιτικά χαρακτηριστικά. Θα ολοκληρωθεί με την απομάκρυνση από τό δημόσιο βίο της χώρας όλης της πολιτικής γραφειοκρατίας, που προκάλεσε τό όνειδος και που καταδυναστεύει επί δεκαετίες τήν έθνική μας ζωή. Τώρα, πριν χωρήσουν σε νέες, μη ανατάξιμες πολιτικές άθλιότητες.

Μιά τέτοια πολιτική συγγνώμη οί Κοϋρδοί θα τήν κατανοήσουν. Άλλωστε, είχαν κι αυτοί ήγέτες που τούς ντρόπιασαν στό παρελθόν συνεργαζόμενοι με τόν Κεμάλ.

Στή στήριξη του άγώνα του κουρδικού λαού, μπορούμε οί Έλληνες νά βρούμε τόν τρόπο νά αποπλύνουμε τό άγος «Σημίτη». Είναί μία στήριξη με τρεις άφετηρίες: στήριξη για λόγους άρχων (πιστεύουμε στό ιερό δικαίωμα της έθνικής αυτοδιάθεσης κάθε λαού), στήριξη για λόγους ήθικης και άνθρωπισμού και στήριξη για λόγους στρατηγικών συμφερόντων του έλληνισμού. Η άφύπνιση του έλληνικού φιλότιμου και ή συνειδητοποίηση του κινδύνου νά περάσουμε από τήν Pax Americana στην Pax Turka, ή μετατροπή μας σε όθωμανικό προτεκτοράτο, προκαλεί ήδη άναταράξεις σε όλο τό πολιτικό φάσμα. Διεθνώς, τό Κουρδικό Ζήτημα άποκτά πλέον προβολή και διαστάσεις. Συνεπώς, ή έλληνοκουρδική συμμαχία παραμένει άκόμη σοβαρός στρατηγικός παράγοντας στην Άνατολική Μεσόγειο. Η Εύρώπη του χρηματιστικού σοσιαλισμού θα «πληρώσει τή νύφη» από τήν άρνηση της τουρκικής όρδης νά γίνει σύγχρονο δημοκρατικό έθνος, με άμεσο κίνδυνο νά γίνει πεδίο βίαιης τουρκο-κουρδικής άντιπαράθεσης. Ο έλληνισμός πρέπει νά προβάλλει τήν ύπαρξη ενός λαού χωρίς πατρίδα και δικαιώματα, που άγνωείται από τή διεθνή κοινότητα, τήν ώρα που στό Ραμπουγιέ πλήττεται ή Σερβία στην καρδιά της ύπαρξής της, στό Κοσσυφοπέδιο. Άλλά, όπως ή Κύπρος δέν είναι Κουβέιτ, όμοίως και οί Κοϋρδοί δέν είναι Κοσσοβάροι. Τριάντα έκατομμύρια λαού δέν ύπάρχουν!

Άς προβάλλουμε, λοιπόν, τό Κουρδικό ως άνοιχτό διεθνές ζήτημα και άς αφήσουμε τίς άνοησίες περί έντιμης δίκης, ένισχύοντας άμεσα και έμπρακτα τόν άγώνα του κουρδικού έθνους για λευτεριά και άνεξαρτησία. Άν μέχρι τώρα είχαμε εύάριθμους λόγους νά τό πράξουμε, σήμερα έχουμε και ήθική ύποχρέωση: νά κατασιγάσουμε τίς ένοχές μας, νά ξεθωριάσει ό λεκές της παράδοσης Ότσαλάν. Είναί στοιχειώδης πράξη πατριωτισμού και άνθρωπισμού.

Για νά μη βουλιάζουμε όριστικά στό τέλμα του διεθνούς διασυρμού, ως ή χώρα που κατέδωσε έναν ίκέτη. Για νά πάψει νά είναι άφόρητο τό αίσθημα έθνικης ταπεινώσης. Η συμπαρατάξη με τόν κουρδικό λαό δέν περιορίζεται στην τύχη Ότσαλάν ούτε μπορεί νά άποδοθεί (όπως επιχειρούν κάποιοι) εύθύνη στό θύμα. Πρέπει, επίσης νά άπαντηθεί ή άθλια προσπάθεια ένοχοποίησης έντιμων πατριω-

Κοϋρδος χωρικός στό δρόμο της προσφυγιάς

τών, που έκαμαν ό,τι ύπαγορεύει ό αιώνιος ήθικός νόμος των Έλλήνων, ή παροχή ασύλου σ' έναν ίκέτη. Κάποιοι, βέβαια, λησμόνησαν ότι ήσαν κι αυτοί, πριν από μερικές δεκαετίες εξόριστοι. Άλλά κανείς δέν τούς παρέδωσε... Άν κάπου έφταιξαν οί έντιμοί Έλληνες, που έφεραν στην Ελλάδα τόν Κοϋρδο ήγέτη, ήταν στίς άυταπάττες τους και στην έμπιστοσύνη που έδειξαν σε θεσμούς (Ε.Υ.Π., Υπουργείο Έξωτερικών) του θλιβερού έλληνικού κράτους, που αυτοαποκαλείται «Έλληνική Δημοκρατία». Πρέπει, έπιτέλους νά συνειδητοποιηθεί ότι οί θεσμοί αυτοί δέν συμβαδίζουν πάντα με τό έθνικό συμφέρον. Μιά άνάγνωση της κατάπτυστης ΠΑ.Σ.Κ./Ε.Υ.Π. (έξοχη πρωτοτυπία μας κι αυτό: συνδικαλιστικές όργανώσεις στην Υπηρεσία Πληροφοριών), για τήν όποία κάποτε θα έπρεπε νά λογοδοτήσουν αυτοί οί κακοί εργαζόμενοι, δίνει τό μέτρο της έξαθλίωσης. Άς είναι, λοιπόν, πιο προσεκτικοί στίς πρωτοβουλίες τους οί έντιμοί Έλληνες στό μέλλον. Όσο γι' αυτή καθεαυτή τήν πρωτοβουλία, άς θυμηθούμε ότι στην Ίταλία ούδείς κατηγόρησε τό βουλευτή Μαντοβάνι που μετέφερε στη Ρώμη τόν Ότσαλάν. Άλλά στην Ίταλία δέν άνθει τόσο ό ραγιαδισμός. Δέν άνθει ή ύποκρισία, όπως στην Ελλάδα, στην όποία ή πλειοψηφία των

βουλευτῶν καλοῦσε τὸν Ὀτσαλάν πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες στὴν Ἀθήνα, στό κλίμα, προφανῶς, τῆς ἀνέξοδης ὑπαγραφολογίας, πού ἀποτελεῖ πλέον τὸ ἐθνικὸ μας σπῶρ. Τούς γνωρίζουμε ὅλους. Ἄς πάσουν, λοιπόν, τὴν καπηλεία οἱ μικρέμποροι τοῦ πατριωτισμοῦ. Ἄς κρατήσουν τὰ δάκρυα οἱ «προοδευτικοί» δήμαρχοι, πού ἔστηναν ὁδοφράγματα γιὰ νὰ μὴν περάσουν οἱ Κοῦρδοι πρόσφυγες τῆς πλατείας Κουμουندούρου. Στὸ βάθος τους, αὐτοὶ πού ἀπέσυραν κατόπιν πιέσεων τὶς ὑπογραφές τους ἀπὸ τὸ κείμενο πρόσκλησης στὸν Ὀτσαλάν δὲν διαφέρουν σὲ τίποτε ἀπὸ τοὺς γνωστούς κονδυλοφόρους, πού οὔτε αὐτὴ τὴ φορά ἐσιώπησαν. Ἡ τυραννία, ἡ καθημερινὴ βία, ἡ προδοσία, ὅλα ὅσα προκάλεσαν δίκαιη ὀργή καὶ ἀγανάκτηση στὸν κουρδικὸ λαό, δὲν ἐγγίζουν τὶς εὐαίσθητες ψυχές τους.

ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

Ἡ μεταπολιτευτικὴ Ἑλλάδα διολισθαίνει ταχύτατα ἀπὸ τὸ «μὴ-πόλεμος» στὸ «μὴ Ἑλλάδα». Ἡ ὑπόθεση Ὀτσαλάν, πέρα ἀπὸ τὴν ἠθικὴ καὶ ἀνθρωπιστικὴ τῆς διάσταση ἔχει καὶ βαθύτερες, διαρκέστερες ἐπιπτώσεις καθὼς καὶ συνιστᾷ πλέον στρατηγικὴ ἥττα. Ἡ κυβέρνηση ἔχει ὀδηγήσει τὴ χώρα σὲ πρωτοφανῆ ἀπομόνωση, πού μόνο μὲ αὐτὴν τοῦ 1974 συγκρίνεται. Ἀπωλέσαμε στὴν τετραετία Σημίτη δύο παραδοσιακοὺς συμμάχους (Σέρβοι-Κοῦρδοι), χάσαμε κάθε ἐρεισμά στὴ Μέση Ἀνατολή καὶ ταυτοχρόνως καμμία θετικὴ στροφή γιὰ μᾶς δὲν ὑπῆρξε στὴν πολιτικὴ τῶν Η.Π.Α. καὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης. Ἡ ἀτιμία τῆς ἐγκατάλειψης τῶν συμμάχων διεπράχθη ἀνεὺ ἀνταλλάγματος, δωρεάν. Ἡ συμβολικὴ πράξη κατάληψης πρεσβειῶν μας γιὰ πρώτη φορά στὴν νεοελληνικὴ ἱστορία, καὶ μάλιστα ἀπὸ ἓναν μέχρι πρότινος σύμμαχο, εἶναι χαρακτηριστικὴ τῆς κατάστασης.

Ἡ Ἑλλάδα μεταβάλλεται ταχύτατα σὲ χώρα περιορισμένης κυριαρχίας, σὲ χώρα ὑπὸ ἀμερικανικῆ, εὐρωπαϊκῆ καὶ τουρκικῆ κηδεμονία. Ἡ τελευταία γίνεται ὀλοένα καὶ πιο σαφής, ἔχοντας καὶ πολιτιστικὰ ἐρείσματα, ὅπως ἀποδεικνύει, ἄλλωστε, μιά νυκτερινὴ περιήγηση στὰ πολιτιστικὰ κέντρα τοῦ καταγέλαστου κ. Γιαννόπουλου.

Ἡ ἱστορικὴ αἴσθηση πού ἤθελε τὶς ἑλληνικὲς πρεσβεῖες χώρους καὶ σύμβολα ἀσύλου, φιλοξενίας καὶ ἀλληλοσεβασμοῦ, ἀνατρέπεται.

Παράλληλα, ἡ Ἑλλάδα χάνει κάθε δυνατότητα διεθνούς ρόλου καὶ πρωτοβουλιῶν πού μόνο ὡς γέφυρα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης πρὸς τὰ Βαλκάνια καὶ τὴν Ἀνατολικὴ Μεσόγειο μπορούσε νὰ διαδραματίσει. Τώρα ὅλοι γνωρίζουν ὅτι εἴμαστε μιά χώρα μὴ ἐμπιστῆ, μιά χώρα ὑποκείμενη στὴ διάθεση τῶν Τούρκων ἰθυνόντων, μιά χώρα πού στὸ ἄκουσμα τῶν λέξεων casus belli ἰδρώνει καὶ τρέμει. Μιά χώρα πού δὲν τολμᾷ οὔτε ἐμπάργκο στὰ τουρκικὰ

προϊόντα νὰ κάνει. Μιά χώρα τῆς ὁποίας οἱ ἐπιχειρηματίες ἐκλιπαροῦν τὰ τουρκικὰ ἐπιμελητήρια. Συνεπῶς, γιὰ νὰ μὴ ἀπευθύνονται ἀπευθείας στὰ τρία κέντρα κηδεμόνευσης (Οὐάσιγκτων-Βρυξέλλες-Ἄγκυρα) τῆς Ἑλλάδος; Ὡς χώρα μπορούμε κάλλιστα νὰ ἐξαντλοῦμε τὴν περηφάνειά μας διαπληκτιζόμενοι μὲ τὴν Κένυα, ἐνῶ ὁ Ὑπουργός Ἐξωτερικῶν, μὲ ἀρχὴ τὸν Γ. Παπανδρέου, θά βλέπει πρῶτο πρῶτο τὸν Τούρκο πρέσβη, ἅμα τὴ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων του. Διότι αὐτὸ ἔκαμε μόλις ὀρκίστηκε ὁ κ. Παπανδρέου!

Ἡ ὑπόθεση Ὀτσαλάν ὑπῆρξε, λοιπόν, στρατηγικὴ ἐπιτυχία τῆς Ἄγκυρας. Μέσα στὴν πολιτικὴ ἀστάθεια στὴν ὁποία παράδερνε ἡ Τουρκία, ρίξαμε προεκλογικὸ σωσίβιο, γιὰ νὰ νοιώσει ἀσφαλῆς ὑπὸ τὸν Μπουλέντ Ἐτζεβίτ. Μετὰ τὸν Ἀττίλα, μπορεῖ νὰ ἐπαίρεται γιὰ δεύτερη «ἐπιτυχία». Μετὰ τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωαννίδη, δικαιούται τώρα καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Σημίτη. Ἡ ἀνέλπιστη σύλληψη Ὀτσαλάν ξαναδίνει τὸ χαμένο, ἀπὸ τὸν δεκαπενταετῆ πόλεμο στὸ Κουρδιστάν, κύρος στὸν τουρκικὸ στρατό. Χωρὶς νὰ ντρέπονται τώρα οἱ δυτικοὶ ζητοῦν δίκαιη δίκη γιὰ νὰ λάβουν τὴν ἀρμόζουσα ἀπάντηση. Συγχρόνως, οἱ καθημερινές πλέον ἐπιχειρήσεις στὸ ἱρακινὸ Κουρδιστάν ὀδηγοῦν ὅλο καὶ πιο κοντὰ στὴν ὑλοποίηση ἑνὸς ἀκόμη στρατηγικοῦ στόχου τῆς Ἄγκυρας, στὴν κατάληψη τῶν πετρελαιοπαραγωγῶν περιοχῶν Κιρκούκ καὶ Μοσούλης ὑπὸ τὸν μανδῦα μιᾶς κουρδικῆς αὐτονομίας στὸ Βόρειο Ἰράκ. Ἡ Τουρκία ἐπιβεβαίωσε, λοιπόν, τὸν ἠγετικὸ περιφερειακὸ ρόλο τῆς καὶ στο μεταδιπολικὸ κόσμο.

Ὁ πόλεμος, ὅμως, δὲν τελείωσε.

Ἑλληνες καὶ Κοῦρδοι θυμοῦνται καὶ θά θυμοῦνται ὡς τὴν ὀριστικὴ καὶ δίκαιη λύση τοῦ Ἀνατολικοῦ Ζητήματος τῆ Συνθήκης τῶν Σεβρῶν. Ὁ δεκαπενταετῆς πόλεμος τοῦ Ρ.Κ.Κ. εἶναι ἡ ἐκδίκηση τῆς Ἰστορίας. Μιᾶς Ἰστορίας πού σύντομα θά ἐκδικηθεῖ καὶ πάλι τὴν προσφυγοποίηση τοῦ κουρδικοῦ λαοῦ καὶ τὴ μεταφορά του ἀπὸ τὶς πατρογονικὲς ἐστίες στὰ ἀστικά κέντρα καὶ τὶς παραγκουπόλεις.

Θά πληρώσουν ὅλοι: Ἡ Συρία, ἡ ὑποκριτικὴ Εὐρώπη, οἱ χυδαῖες Η.Π.Α., ἡ παρακμάζουσα Ἑλλάδα, ἡ ταπεινωμένη Ρωσία, ἡ ὑποπολιτισμένη Κένυα.

Στὸ νέο κοινὸ ἀγῶνα, μὲ βάση τὶς αἰώνιες ἀξίες τῆς ἐθνικῆς αὐτοδιάθεσης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς δημοκρατίας καὶ τοῦ οὐμανισμοῦ, μπορούμε νὰ ὀραματιστοῦμε τὴν ἀνοιξη τῶν λαῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Τὴν ἀνοιξη τῆς ἐλευθερίας τῶν ἐθνῶν καὶ τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης. Αὐτὴ εἶναι ἡ δικὴ μας «νέα τάξη». Κι εἶναι μιά τάξη πού θά χρειαστεῖ δύναμη, ἀγῶνα, θυσίες. Αὐτὴ θά εἶναι ἡ ἀπάντηση κάθε πατριώτη ἀπέναντι σ' ἓνα καθεστῶς πού θυμίζει ὅλο καὶ πιο πολὺ κυβέρνηση συνεργατῶν ἀρχῶν κατοχῆς, ὅσο σκληρό κι ἂν ἀκούγεται τοῦτο...

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΚΟΥ ROSHAT LASER*

στο μέλος της εκδοτικής ομάδας Σταύρο Καρκαλέτση

ΕΛΛΟΠΙΑ: Σας καλωσορίζουμε στην "Ελλοπία" και θα θέλαμε, ως σημείο εκκίνησης, το σχόλιό σας πάνω στις πρόσφατες τραγικές εξελίξεις, που οδήγησαν στη σύλληψη του προέδρου και ηγέτη του Ρ.Κ.Κ.

R. Laser: Τα ερωτηματικά πάνω στο πώς εξελίχθηκαν τα γεγονότα παραμένουν. Γιατί ήρθε ο Πρόεδρος Οτσαλάν στην Ελλάδα; Κινδύνευε, κινδύνευε η ζωή του!!! Πιστέψαμε ότι μια φιλική χώρα, όπως η Ελλάδα, θα μπορούσε να βοηθήσει και μάλιστα ποικιλοτρόπως. Είχαμε εμπιστοσύνη στην Ελλάδα και δεν περιμέναμε ποτέ κάποιος που δηλώνουν "Έλληνες", να προχωρήσουν σε όσα διέπραξαν.

Όλα καταδεικνύουν τελικά διεθνή πλεκτάνη και συνομωσία, που ξεκίνησε από την εποχή που ο Πρόεδρος Άπο ήταν ακόμη στη Συρία. Και όταν έφθασε εδώ, οι ντόπιοι εντολοδόχοι περιήλθαν σε κατάσταση πανικού. Τη "δουλειά" ολοκλήρωσαν οι Αμερικάνοι και οι Τούρκοι, με την αφανή συνεργασία της Mossad, η οποία έπαιξε εξαιρετικά δόλιο ρόλο.

ΕΛΛΟΠΙΑ: Θεωρείτε ότι η ελληνική κυβέρνηση, υποχωρώντας σε πιέσεις τρίτων, παρέδωσε ουσιαστικά τον Αμπντουλάχ Οτσαλάν;

Ros. Laser: Όταν ο Σημίτης ανέλαβε πρωθυπουργός, φρόντισε να δώσει δείγματα σχετικά με το πού το πάει. Σας παραπέμπω στη συνάντησή του με τον Κλίντον, στις 9 Απριλίου 1996, όταν ήταν ακόμη μεταβατικός πρωθυπουργός. Τα διαμειθθέντα διέρρευσαν στον Τύπο. Στη συνάντηση εκείνη, έγιναν συστάσεις στον Σημίτη για συνάντησή του με το Γιλμάζ, υπεδείχθη δε ο Γιώργος Παπανδρέου για "συνδετικός αξιωματούχος" ("liaison officer" στο κείμενο του Λευκού Οίκου) και "εμπιστευτικός δίαυλος" (confidential channel) μεταξύ Κλίντον και Σημίτη.

Εμείς δεν είχαμε καμία διάθεση να δημιουργήσουμε προβλήματα στην Ελλάδα. Ήταν το τελευταίο που θα θέλαμε. Από την ώρα, όμως, που ανέλαβε ο Σημίτης το τιμόνι, είχαμε αξιόπιστες πληροφορίες ότι κύκλοι μέσα στο ελληνικό Υπουργείο Εξωτερικών κινούνταν εναντίον μας. Τα μηνύματα ήταν σαφή.

ΕΛΛΟΠΙΑ: Ας μιλήσουμε ανοικτά, κε Laser. Κατονομάστε μας ευθέως, αυτούς που κατά τη γνώμη σας είναι οι ένοχοι.

Ros. Laser: Η έκθεση του πρεσβευτή Κωστούλα λέει ξεκάθαρα τα πάντα. Και το ποιοι είναι ένοχοι. Ο Πρόεδρος Οτσαλάν, και θέλω να το επισημάνω αυτό,

ήταν σε κάθε του κίνηση ιδιαίτερα προσεκτικός απέναντι στην Ελλάδα. Τρέφει ιδιαίτερη συμπάθεια προς τον ελληνικό λαό. Όταν ο Πρόεδρος έφθασε στην Αθήνα, επιχειρήσαμε, τα εδώ στελέχη, να τον πείσουμε να δημοσιοποιηθούν τα πάντα. Είχαμε ήδη επικοινωνήσει με δύο εφημερίδες και τουλάχιστον τρεις τηλεοπτικούς σταθμούς, ώστε να προχωρήσουμε στην ανακοίνωση της άφιξης του προέδρου μας στην Αθήνα. Επιμείναμε σε αυτό, ακριβώς γιατί φοβόμασταν για τα μετέπειτα. Ο Πρόεδρος Οτσαλάν παρέμεινε αμετάπειστος, είπε ΟΧΙ στη δημοσιοποίηση. Δεν ήθελε επί ουδενί να δημιουργήσει πρόβλημα στην Ελλάδα.

ΕΛΛΟΠΙΑ: Οι Τούρκοι αφήνουν να διαρρέουν πληροφορίες που κάνουν λόγο για επιπλοκές στην υγεία του Αμπντουλάχ Οτσαλάν, για καρδιακά επεισόδια. Οι τελευταίες σας πληροφορίες σχετικά με την κατάσταση της υγείας του τι λένε; Βασανίζεται;

Ros. Laser: Το χαρακτήρα του τουρκικού κράτους τον ξέρουμε. Στρατοκράτες, που ψεύδονται σε μόνιμη βάση. Κυριαρχούν τα στρατοδικεία, δεν υπάρχουν πολιτικοί ανεξάρτητοι, ευθυγραμμίζονται με τις επιταγές του στρατού. Σας θυμίζω ότι επί χρόνια στο Κουρδιστάν ισχύει ο στρατιωτικός νόμος. Από τέτοιο κράτος θα ήταν αφέλεια να ανέμενε κανείς δημοκρατική συμπεριφορά. Ο Πρόεδρος υφίσταται την "ειδική μεταχείριση" που περιμένει κάθε Κούρδο που συλλαμβάνεται. Διαβεβαιώνουμε ότι όταν ήταν στη Ρώμη, προέβη σε γενικές εξετάσεις, σε τσεκ-απ. Δεν του βρήκαν τίποτα, ήταν απόλυτα υγιής. Τώρα, τα ελεγχόμενα από το κράτος τουρκικά κανάλια μεταδίδουν ότι αδυνάτισε, ότι εμφανίζει καρδιακές επιπλοκές. Αυτό σημαίνει βασανιστήρια και χορήγηση ύποπτων ουσιών. Για εμάς δεν ισχύει ό,τι τυχόν δηλώσει ο πρόεδρος ενόσω κρατείται. Ισχύουν οι τελευταίες, πριν από την σύλληψή του δηλώσεις, και ισχύει ό,τι πει, από την ώρα που θα αφεθεί ελεύθερος.

ΕΛΛΟΠΙΑ: Εδώ να στηλιτεύσουμε την υποκρισία της Δύσης, που ενώ ένιπτε τας χείρας, τώρα "κόπτεται" για "δίκαιη δίκη" και "δικαιώματα". Πού είναι τώρα όλοι αυτοί οι "δημοκράτες" και "υπέρμαχοι" των ανθρωπίνων ελευθεριών;

Ros. Laser: Η Τουρκία θεωρεί ότι δεν οφείλει λογαριασμό, μας θεωρεί εσωτερικό της πρόβλημα. Θέλουν να το επιλύσουν με τις τακτικές που εφάρμοσαν σε βάρος των Αρμενίων, των Ελλήνων του Πόντου, των Κυπρίων. Ο Χίτλερ θεωρούσε τον Κεμάλ "δάσκαλο". Εμείς αυτά που σε βάρος του λαού μας σχεδιάζουν, δε θα τα αποδεχθούμε. Πού είναι η Ευρωπαϊκή Ένωση, πού είναι ο Ο.Η.Ε., η ανθρωπότητα όλη; Αν πίεζαν, έστω και λίγο, οι Τούρκοι δεν θα έκαναν

* υπεύθυνος του γραφείου του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου του Κουρδιστάν (ΕΡΝΚ) για την Ελλάδα και τις βαλκανικές χώρες

αυτά που κάνουν. Για τους Αμερικάνους και το Ισραήλ δε μιλώ, τους ξέρουμε.

ΕΛΛΟΠΙΑ: Ποια θα είναι στο εξής η μορφή του αγώνα σας, ποιες οι προοπτικές; Θα συνεχιστούν οι επιχειρήσεις του Ρ.Κ.Κ. στο τουρκοκρατούμενο Κουρδιστάν; Τι σκέψεις κάνετε πάνω σ' αυτά;

Ros. Laser: Μετά τη σύλληψη του Προέδρου Οτσαλάν, είχαμε ενδείξεις έμπρακτης συμπαράστασης και από τους Κούρδους των άλλων κατεχομένων περιοχών, Ιράκ, Ιράν, κ.τ.λ. Ο λαός μας εξεδήλωσε την υποστήριξή του στο πρόσωπο του ηγέτη μας. Στο έκτο συνέδριό μας, που έγινε μέσα στο Μάρτιο ελήφθη η απόφαση να παραμείνει πρόεδρος ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν. Θέλω να πω, όμως, την άλλη σημαντική επιλογή: Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕΤΑΦΕΡΕΤΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΠΟΛΗ, ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ, ΠΑΝΤΟΥ!!!

Δεν το θέλουμε, αλλά δε μας έχουν αφήσει άλλα περιθώρια!!! Θα είναι μια δύσκολη χρονιά, συν τοις άλλοις και για τον τουρκικό τουρισμό. Επαναλαμβάνω και τονίζω ότι ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕΤΑΦΕΡΕΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ!!!

ΕΛΛΟΠΙΑ: Διαβλέπετε, με αφορμή την εμπλοκή της Ελλάδας, να προχωρά η Τουρκία σε κλιμάκωση της έντασης, κάτι που ήδη συμβαίνει, ή πιθανολογείτε ότι έχουν θέσει ως στόχο το θερμό επεισόδιο ή ακόμα και την ανοικτή σύγκρουση;

Ros. Laser: Το πρόβλημα Ελλάδος και Τουρκίας είναι διαχρονικό. Οφείλεται στο χαρακτήρα του τουρκικού κράτους. Δε διατηρούν φιλικές σχέσεις, με κανέναν από τους γείτονές τους. Με όλους οι Τούρκοι έχουν πρόβλημα. Θεωρούμε ότι είναι πιθανή η ανοικτή ρήξη, ο πόλεμος. Είναι σίγουρο πως πρόκειται για σχέδιο των Αμερικανών, αυτοί θα υποκινήσουν τέτοιες δυσμενείς εξελίξεις.

ΕΛΛΟΠΙΑ: Θέλετε να στείλετε κάποιο μήνυμα μέσω της ΕΛΛΟΠΙΑΣ προς τον ελληνισμό;

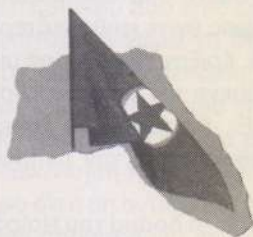
Ros. Laser: Όλοι γνωρίζουν ότι ο λαός μας μάχεται

Φωτογραφία από την Κωνσταντινούπολη όπου οι Κούρδοι γιόρτασαν με δυναμικές διαδηλώσεις τη γιορτή του Νεβρόζ

για την ελευθερία και ανεξαρτησία του. Ο αγώνας συνεχίζεται, δεν έχουμε άλλη επιλογή. Ούτε μας πτοούν πρακτικές όπως αυτή του πρώην πρωθυπουργού κ. Μητσοτάκη, που πρότείνει την αποκήρυξή μας και τη θεώρηση του Ρ.Κ.Κ. ως τρομοκρατικής οργάνωσης. Είπε ότι ο Ρ.Κ.Κ. και ο ηγέτης μας εκπροσωπούν μόνο το 18% των Κούρδων. Μα πού το είδε αυτό ο Μητσοτάκης, ήρθε και μας καταμέτρησε; Είναι ντροπή... Ο λαός μας είναι μια μεγάλη δύναμη. Σερνουμε πίσω μας πολιτισμό και ιστορία. Στην Ευρώπη θα δείξουμε εμπιστοσύνη, μόνον αν κάνει συγκεκριμένα βήματα, αν μας αναγνωρίσει.

Όσον αφορά τον ελληνικό λαό, αναγνωρίζουμε ότι μας συμπαραστέκεται και μας βοηθά. Η ιστορία μας είναι κοινή σε πολλά, έχουμε περάσει τα ίδια. Όσα χρόνια ζω στην Ελλάδα, βλέπω ότι ο λαός σας δε θέλει έναν πόλεμο με την Τουρκία, επιθυμεί την ειρηνική συνύπαρξη. Όσο, όμως, οι Τούρκοι εξακολουθούν να φέρονται με τον τρόπο που βιώνουμε, ο αγώνας συνεχίζεται. Μέχρι τέλους!!! Μετά τη σύλληψη του ηγέτη μας, είμαστε ακόμη πιο ενωμένοι, ακόμη πιο αποφασισμένοι.

ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΚΟΥΡΔΙΣΤΑΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ ΤΟΥ ΚΟΥΡΔΙΣΤΑΝ

ΒΑΣ. ΣΟΦΙΑΣ 54 - 115 28 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 7247022, FAX: 7292556 & 8235103
e-mail: ernk@otenet.gr, Ιστοσελίδες: www.kurd.gr

ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΡΟΥΑ-ΜΑΤ

του Χριστόδουλου Κ. Γιαλλουρίδη *

Η πολιτική και στρατιωτική ηγεσία της Τουρκίας

Η παράδοση του ηγέτη των Κούρδων, Αμπντουλάχ Οτσαλάν, στους Τούρκους από τις ελληνικές αρχές, αποτελεί αναμφίβολα το μεγαλύτερο πλήγμα που δέχτηκε η Ελλάδα ως κράτος, ως πολιτική και ως πολιτισμός από την εισβολή του Αττίλα στην Κύπρο το 1974. Η είδηση της παράδοσης ήταν για τον κάθε Έλληνα απίστευτη αλλά και εφιαλτική, αφού κανείς εχέφρων άνθρωπος δε θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί ότι το ελληνικό κράτος θα οδηγούσε τη χώρα και το έθνος σε αυτό το έσχατο όριο ταπείνωσης και εξευτελισμού της ιστορίας και του πολιτισμού μας. Ο μεγάλος Κινέζος θεωρητικός του πολέμου, Σουν Τζου, είχε πει μιλώντας για την στρατηγική υποταγής του αντιπάλου, ότι πρέπει να φροντίσει πρώτα "να του πάρεις την ψυχή", μετά θα έρθει η υποδούλωση περίπου νομοτελειακά, αφού θα τον έχεις υποτάξει ως ηθική και πνευματική υπόσταση. Οι Τούρκοι φρόντισαν αξιοποιώντας την ανικανότητα, την υποτέλεια ή και τον φόβο των Ελλήνων πολιτικών και αξιωματούχων, που εκπροσωπούσαν και σε αυτή την ατυχή στιγμή για την ιστορία μας το έθνος, να ταπεινώσουν μαζί με τον κουρδικό λαό και την Ελλάδα, να την εξευτελίσουν, να την καταστήσουν πλήρως αναξιόπιστη, ώστε να μην είναι σε θέση να καταβάλει καμία αντίσταση στην τουρκική επιθετικότητα, στο νεο-οθωμανικό ιμπεριαλισμό

* Αν. Καθηγητής Διεθνούς Πολιτικής

της γείτονας.

Η υπόθεση Οτσαλάν και το εγκληματικό της τέλος δεν εμφανίστηκε τυχαία ούτε και φυσικά αποτελεί μια ατυχή στιγμή της σύγχρονης πολιτικής μας ιστορίας. Αποτελεί συνέχεια μιας παθογένειας, που χαρακτηρίζει την εξωτερική μας πολιτική και που εκφράζεται σταθερά μ' ένα σύνδρομο υποτέλειας και υποταγής σε αμερικανικές και ευρωπαϊκές παροτρύνσεις για υποχωρητικότητα και προσαρμογή στις όποιες απίστευτες τουρκικές διεκδικήσεις και απειλές εκδηλώνονται κατά και

ρούς εις βάρος της χώρας με το επιχείρημα της προσαρμογής σε μια διαμορφούμενη νέα τάξη στην περιοχή, της ένταξής μας στην Ο.Ν.Ε., της σταθερότητας και εδαφικής ακεραιότητας της γείτονας, και φυσικά το περίφημο άκρως πειστικό για τους αφελείς και ανίδεους επιχείρημα, της αποφυγής του πολέμου. **Δεν είναι σε θέση να καταλάβουν οι φορείς της αντίληψης του συνεχούς κατευνασμού της Τουρκίας πως προκειμένου να αποφύγουν, όπως νομίζουν, τον πόλεμο, τον φέρνουν πιο κοντά, αφού έτσι στέλνουν κάθε φορά το μήνυμα του φόβου και της αδυναμίας σε μια χώρα όπως η Τουρκία, που είναι φορέας ενός ναζιστικού τύπου ιμπεριαλισμού. Οι χειρισμοί που έγιναν στην κρίση Οτσαλάν ήταν αποτέλεσμα ακριβώς αυτής της νοοτροπίας που χαρακτήρισε και τους χειρισμούς στα Ίμια και στους S-300: φόβος, αναποφασιστικότητα, υποτέλεια.** Οι χειρισμοί αυτοί και η εγκληματική τους κατάληξη, τέλος, έφεραν ακριβώς το αντίθετο αποτέλεσμα από αυτό που επιθυμούσαν: η Τουρκία έγινε επιθετικότερη και ο πόλεμος ήλθε πιο κοντά, έριξαν τη χώρα σε μια βαθιά εθνική κρίση με ενδεχόμενο την απομάκρυνση και από τον στόχο της Ο.Ν.Ε., διέσυραν και ταπείνωσαν τη χώρα διεθνώς, καθιστώντας την πλήρως αναξιόπιστη.

Επομένως, οι επιπτώσεις από το δράμα του Ναϊρόμπι για τη χώρα μας είναι πολύ μεγάλες, ίσως

ορισμένες από αυτές ανεξέλεγκτες, και θα τραβήξουν, όπως είναι φυσικό, σε βάθος χρόνου. Συγκεκριμένα:

- Οι όλοι χειρισμοί μάς διασύρουν διεθνώς ως ανίκανους και ανήμπορους να βοηθήσουμε και να στηρίξουμε φίλους και συμμάχους μας αλλά και να διασφαλίσουμε τη σωματική ακεραιότητα μιας προσωπικότητας που βρίσκεται υπό την προστασία του ελληνικού κράτους.

- Πλήττεται διεθνώς η εικόνα της χώρας, ως φορέα ουμανιστικής και δημοκρατικής παράδοσης.

- Αχρηστεύουμε, ίσως για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, ένα σταθερό αντίπαλο της Τουρκίας, το κουρδικό κίνημα, το οποίο την εξέθετε διεθνώς και την υπονόμει εσωτερικά, ενώ παράλληλα - ελπίζουμε προσωρινά - στρέφουμε και το κουρδικό κίνημα εναντίον μας, μεταστροφή την οποία μόνο ένα ανίκανο ελληνικό κράτος θα μπορούσε να επιτύχει.

- Η υπόθεση Οτσαλάν θα μπορούσε να είναι μια ακόμα σύμπτωση ανικανότητας της εξωτερικής μας πολιτικής. Αν, όμως, αναλογιστούμε την αλυσίδα Ίμια, Μαδρίτη, S-300, Οτσαλάν, πρόκειται τελικά για ένα παθογενές σύμπτωμα υποταγής, έλλειψης θάρρους, αποφασιστικότητας και τόλμης της κυβέρνησης στην υποστήριξη των εθνικών μας συμφερόντων.

- Η υπόθεση Οτσαλάν ενισχύει - γιγαντώνει θα λέγαμε - τον τουρκικό Μινώταυρο και την τουρκική επιθετικότητα, η οποία θα οδηγήσει σε κλιμάκωση διεκδικήσεων εις βάρος της χώρας μας. Ήδη, τόσο ο πρωθυπουργός Ετζεβίτ όσο και ο πρόεδρος Ντεμιρέλ προειδοποιούν θρασύτατα την Ελλάδα ότι, αν δεν συμμορφωθεί προς τις δικές του αντιλήψεις και αρχές περί δικαίου και ηθικής, θα έχει σοβαρότατες επιπτώσεις, δηλαδή θα μας κάνουν και πάλι πόλεμο. Οφείλουμε, επομένως, ως προτεκτοράτο της Άγκυρας να κλείσουμε τα γραφεία των Κούρδων στην Ελλάδα και να παραδώσουμε την ηγεσία τους στους δήμιους και διώκτες τους. Η τουρκική κλιμάκωση πρέπει να αναμένεται μετά βεβαιότητα, αφού η υποχώρησή μας στη μικρή απειλή έφερε, όπως θα έλεγε και ο Θουκυδίδης, την ίδια υποδούλωση, δηλαδή την υποταγή, όπως και η μεγάλη, τα Ίμια έφεραν τους S-300, οι S-300 έφεραν τον Οτσαλάν, ο Οτσαλάν φέρνει την εγκατάσταση των S-300 στην Κρήτη και την εκδίωξη των Κούρδων από την Ελλάδα, την παράδοσή τους στην Άγκυρα.

Η φιλοσοφία της σημερινής κυβέρνησης του ΠΑ.ΣΟ.Κ., να αποφύγουμε πάση θυσία το πρόσχημα επεισοδίου που επιδιώκει η Τουρκία, προκειμένου να επιτύχει η χώρα το στόχο της Ο.Ν.Ε., ενίσχυσε την τουρκική αυτοπεποίθηση και τη στρατηγική των εκβιαστικών απειλών από τη μεριά της Άγκυρας, η οποία κάθεται τώρα εκ του ασφαλούς και απειλεί για κάθε διεκδίκησή της τη χώρα με πόλεμο!!! Γνωρίζει η Άγκυρα ότι η μη αντίδραση των Αθηνών θα είναι υποχώρηση και προσαρμογή στη βούλησή της. Αφού κατάφεραν να μας υπαγορεύσουν όρους υποταγής στην περι-

Κούρδος αγωνιστής μάχεται με όποια μέσα διαθέτει στα βουνά της πατρίδας του

πτωση των S-300, με αποτέλεσμα την πλήρη ομηρία της Κύπρου στη βούληση της Άγκυρας, απειλώντας με πόλεμο, μας ταπεινώσαν και μας καταξευτέλισαν στην περίπτωση Οτσαλάν, ετοιμάζονται τώρα να κλείσουν τον κύκλο της υποταγής, αξιώνοντας την παράδοση στους Τούρκους των ηγετικών στελεχών του κουρδικού κινήματος που βρίσκονται στην Ελλάδα και τη μη ανάπτυξη των S-300 στην Κρήτη. **Εμείς ετοιμαζόμαστε να αποφύγουμε τον πόλεμο, να επιτύχουμε την ειρήνη της υποτέλειας, διεκδικώντας δίκαιη δίκη για τον Οτσαλάν σε τουρκικό έδαφος και είσοδο στην Ο.Ν.Ε.(!), γονατιστοί, παραδίδοντας την ψυχή μας και προδίδοντας την ιστορία μας.**

“Αποψις διά τήν Ἑλληνική Διοίκηση τῆς Σμύρνης

«Εἶναι ἀπίστευτον - ἀδιανόητον θά ἔλεγα - μέχρι ποῦ μποροῦν να φθάσουν οἱ Ἕλληνες πολιτικοί διά νά διατηρήσουν τό κόμμα τους στήν ἐξουσία ἔστω καί γιά μιᾶ ἐβδομάδα παραπάνω: μποροῦν νά θυσιάσουν τήν πατρίδα τους ἤ καί ἀνθρώπινες ζωές προκειμένου νά κρατηθοῦν στήν ἐξουσία.»

Τζώρτζ Χόρτον, Ἐναφορικά μέ τήν Τουρκία, Ἄθηναι 1992, σελ. 32-33.

ΣΚΑΛΙ-ΣΚΑΛΙ, ΣΤΗ ΣΚΑΛΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

του Δημήτριου Δημαλέξη

Κούρδοι διαδηλωτές κρατώντας την κουρδική σημαία υψώνουν τα χέρια τους στο σημείο της νίκης

Ως φαίνεται, σε τούτον εδώ τον τόπο δεν ανθεί μονάχα η "φαιδρά πορτοκαλέα" του ποιητή αλλά και η φαιδρότητα, που κυριαρχεί σε όλες τις όψεις της ζωής μας εν γένει και ειδικότερα και κατά μείζονα λόγο σε όλες τις εκφάνσεις της πολιτικής ζωής του τόπου.

Τούτο το αποδεικνύουμε σε κάθε περίπτωση, όταν βρισκόμαστε αντιμέτωποι με κάποια δύσκολη κατάσταση ή με κάποια κατάσταση που εμείς τη θεωρούμε δύσκολη και που για τον υπόλοιπο κόσμο αποτελεί επεισόδιο άνευ ιδιαίτερης σημασίας.

Ακροβατώντας "επί ξηρού ακμής", ως θα έλεγαν παλαιότερα, είμαστε ικανοί από τη μία στιγμή στην άλλη να μεταπέσουμε σε πράξεις υπερβαίνουσες τη λογική προς την πλευρά του ηρωισμού ή στον αντίποδα αυτού, τον πανικό. Ακραία τέτοια παραδείγματα στην πρόσφατη ζωή μας αποτελούν αφενός η ηρωική πράξη του Σολωμού Σολωμού, η απελπισμένη πράξη της αυτοθυσίας επί του ιστού της τουρκικής σημαίας, η οποία συμβόλιζε ό,τι πιο μισητό και ό,τι απεχθέστερο για κείνον, και από την άλλη το πανικόβλητο πλήθος, το οποίο "ληηλάτησε" τα καταστήματα τροφίμων, σε περιπτώσεις που θεώρησε ότι επέρχεται ο μέγιστος κίνδυνος, αγόμενος, έτσι, στο μέγιστο εξευτελισμό της προσωπικότητας ενός εκάστου και του συνόλου ως λαού.

Ακριβώς τούτο συμβαίνει σήμερα. Λαός και πολιτική ηγεσία ή πολιτική ηγεσία και λαός, υπό το βάρος της υποθέσεως του Κούρδου ηγέτη του Ρ.Κ.Κ., Αμπντουλάχ Οτσαλάν, άλλοι μεν αποποιούμενοι κάθε ευθύνη για τα συμβάντα, διαρρηγνύοντας τα ιμάτιά των, προκειμένου να καταπέσουν περί της αθωότητάς των (όσων χειρίστηκαν την υπόθεση), με συνέπεια εκ του τρόπου τούτου να καθίστανται ύποπτοι, και άλλοι, χωρίς να διαθέτουν τις απαραίτητες αποδείξεις, υιοθετούν την όποια υπόθεση και την αναγάγουν σε πραγματικότητα, προκειμένου να θίξουν και να πλήξουν τα πρόσωπα που ενεπλάκησαν με τον ένα ή τον

άλλο τρόπο στην υπόθεση, ώστε να επιφέρουν καίριο κτύπημα στην κορυφή αλλά και γενικότερα στην κυβερνητική παράταξη.

Αυτό τούτο αποδεικνύει τη νοσηρότητα των πολιτικών μας ηθών, τα οποία κινούνται σε παράλληλη πορεία με τα κοινωνικά μας ήθη, που χαρακτηρίζονται από την έκπτωση όσων εθεωρούσαμε μέχρι πρότινος ως αξίες και επί των οποίων στηρίχθηκε μέχρι τώρα το ελληνικό έθνος, για να δημιουργήσει ό,τι το χαρακτηρίζει.

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η κυβέρνηση στο σύνολό της και όχι μόνο οι εμπλακέντες στην υπόθεση υπουργοί φέρει τεράστια ευθύνη για τους όλους χειρισμούς, που κατέληξαν στην παράδοση του Κούρδου ηγέτη στους Τούρκους στρατοκράτες, από τους Κενυάτες και τους πράκτορες των γνωστών δυνάμεων. Όμως, για τη δύσκολη θέση στην οποία έχει περιέλθει η Ελλάδα και για τους κινδύνους που αντιμετωπίζει, οι ευθύνες της κυβέρνησης δεν εξαντλούνται σ' αυτές της υποθέσεως Οτσαλάν. Η κυβέρνηση αυτή, αιχμάλωτη της πολιτικής της, η οποία έχει καταστεί μονοσήμαντη προς την Ο.Ν.Ε., χρεώνεται με πράξεις που πλήττουν τα συμφέροντα του λαού και του έθνους, αλλά και με παρεξηγήσεις, που λειτουργούν καταλυτικά στην αποδιοργάνωση κοινωνίας και κράτους. Συνάμα φαίνεται ότι δεν αντέχει σε πιέσεις, όταν μάλιστα τούτες προέρχονται από την πέραν του Ατλαντικού υπερδύναμη, και εκτίθεται συνεχώς, μη δυνάμενη να προωθήσει αποφάσεις που η ίδια έχει λάβει. Η υποχωρητικότητα, όμως, αυτή αποτελεί ό,τι χειρότερο, διότι αποδεικνύει στους αντιπάλους της Ελλάδος ότι τούτη αδυνατεί με τη σταθερότητά της να υποστηρίξει τα συμφέροντα του ελληνικού κράτους.

Τούτο συμβαίνει, κατά την άποψή μας, εκ του γεγονότος ότι η κυβερνούσα παράταξη στερείται ενιαίας ιδεολογίας, η οποία την καθιστά ανίκανη να έχει σαφείς προσανατολισμούς. Ως σύμψυγμα ετερογενών στοιχείων, κινουμένων από το σκοπό της κυβέρνησης και κατοχής της εξουσίας, αδυνατεί να διαμορφώσει συγκεκριμένη πολιτική και να προωθήσει μια εξωτερική πολιτική ανάλογη προς τα συμφέροντα της Ελλάδος. Έχει δίκιο ο τέως υπουργός επί των εξωτερικών, όταν εγκალεί όλους εκείνους που ευρίσκονται στο ΠΑ.ΣΟ.Κ., χωρίς να συμπορεύονται και ιδεολογικά με τούτο. Δεν είναι πια καιρός να αποκτήσουμε κόμματα εξουσίας με καθαρή ιδεολογική ταυτότητα; Σήμερα, όλοι κόπτονται για τη δημοκρατία. Αλλά ποια δημοκρατία μπορεί να λειτουργήσει μέσα σ' αυτή τη θολούρα και τη σύγχυση που επέβαλαν τα δύο, κυρίως, μεγάλα κόμματα στη ζωή του τόπου, επί τω σκοπώ της κατάκτησης της εξουσίας; Και τα δύο μεγάλα κόμματα τα βολεύει να ψα-

ρεύουν σε θολά νερά. Τα βολεύει ακόμη να δημιουργούν πελαταιακές σχέσεις με τους ψηφοφόρους. Έτσι, κατορθώνουν να εγαλλάσσονται στην εξουσία και να συναλλάσσονται, χάριν αυτής, διότι τούτο αποτελεί αυτοσκοπό. Κατ' αυτό τον τρόπο, όμως, η εξουσία δε λειτουργεί ως υπηρεσία των συμφερόντων του λαού, αλλά αντιστρόφως, ο λαός υπηρετεί αυτή.

Εδώ, όμως, θα πρέπει να σημειώσουμε και τις τεράστιες ευθύνες που προκύπτουν για τον ίδιο το λαό, ο οποίος είναι συναυτουργός και συντηρεί αυτή την επίφαση δημοκρατίας. Είτε, για τούτο, γιατί έχει αναπτύξει πελαταιακές σχέσεις με τα κόμματα, είτε γιατί, ενώ ουδεμία τέτοια σχέση έχει, συμπεριφέρεται ως οπαδός ποδοσφαιρικής ομάδας, αδυνατών να εκπληρώσει το χρέος που απαιτείται από το σύστημα, με συνέπεια και εν τη ουσία να του αποκλείσουν την ψήφο. Τούτος φέρει την ευθύνη για την εγκαθίδρυση ενός ολοκληρωτικού, ουσιαστικά, συστήματος υπό τον μανδύα της δημοκρατίας. Γιατί ας μην ισχυριστεί κανείς ότι ο λαός δια των εκπροσώπων του στο κοινοβούλιο συμμετέχει στις αποφάσεις που τον αφορούν. Ουσιαστικώς και τούτοι, και εάν ακόμη θεωρήσουμε ότι πράγματι ενδιαφέρονται για τα συμφέροντα του λαού και του τόπου χωρίς καμία ιδιοτέλεια, εν τούτοις αδυνατούν να προσφέρουν τι, αφού το σύστημα επιτάσσει σ' αυτούς να ευρίσκονται στο κομματικό "μαντρί", αδυνατούντες να παρεκκλίνουν από τις γραμμές που έχει καθορίσει η ηγεσία του.

Αλλά και αυτή ακόμη αδυνατεί να λειτουργήσει αυτόνομα. Την πορεία της καθορίζουν όλοι εκείνοι που εκ των πραγμάτων ασκούν τον έλεγχο στα μέσα. Έτσι, η εξουσία του τόπου λειτουργεί υπό τον έλεγχό τους και εκείνοι είναι που προσδιορίζουν τα πάντα. Και είναι φυσικό οι ίδιοι να ενδιαφέρονται πρωτίστως για τα συμφέροντά των και ακολούθως για τα συμφέροντα του τόπου και του λαού, εάν όντως δεν αδιαφορούν παντελώς για εκείνα.

Για παράδειγμα, τα συμφέροντα της ολιγαρχίας του τόπου υπαγορεύουν τη δορυφοροποίηση της Αλβανίας, με συνέπεια η πολιτική εξουσία του τόπου να απεμπολεί τα δίκαια των Βορειοηπειρωτών, αδιαφορούσα ακόμη και για το τι μπορεί να επιφέρει η πολιτική αυτή μελλοντικά, αφού τέτοιες καταστάσεις είναι πρόσκαιρες, εν μέσω του ανταγωνισμού με άλλους ενδιαφερομένους και κυρίως με την άσπονδο σύμμαχο, Τουρκία, η οποία πλέει πλησίον προς το όραμά της, της ανάδειξής της σε μείζονα περιφερειακή δύναμη.

Και στην υπόθεση Οτσαλάν, τα νήματα σε κάθε φάση φαίνεται ότι τα κίνησαν τυχοδιώκτες και απόγονοι τυχοδιωκτών, οίτινες στοχεύουν να εγκαταστήσουν επικυρίαρχες τις πολυεθνικές σε ολόκληρο τον πλανήτη, σβήνοντας κάθε ελπίδα εξανθρωπισμού στο παγκόσμιο γίγνεσθαι. Αυτοί τούτοι δημιούργησαν την τραγική κατάσταση στην Κύπρο, άμα μεν με την εγκατάσταση των ανδρικήλων των στην Ελλάδα, άμα δε με τα σχέδιά των που κατέστρωσαν και εκτέλεσαν στο νησί. Αυτοί οι ίδιοι είναι που με την τελευταία υπόθεση

και στηριζόμενοι στην ημετέρα ανικανότητα εξύφαναν τα σχέδιά τους ενώ ελέγχουν πλήρως την επιχείρηση υλοποίησής των, επί τω σκοπώ όπως εγκαταστήσουν σε καίριες θέσεις ανθρώπους δικούς τους μεν και όπως παραδώσουν τον Κούρδο ηγέτη στους στρατοχωροφύλακές τους, οίτινες βρίσκονται στην εύφλεκτη περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Το ερώτημα είναι τι θα πρέπει να αναμένεται ακόμη, και η απάντηση δεν είναι διόλου αισιόδοξη. Εάν δεν αποκατασταθούν τα πράγματα στην πολιτική ζωή καθώς και στην κοινωνική ζωή του τόπου, εκείνο που πρέπει να αναμένουμε είναι σκότος και έρεβος. Τα ύδατα της Στυγός, εν προκειμένω, ευρίσκονται έμπροσθέν μας, διότι έχουμε καταστεί έρμια των μιζαδόρων και των τζογαδόρων, των μαστροπών και των μαφιόζων, των τυχοδιωκτών και των τυχάρπαστων, των στερουμένων πάσαν ιδεολογίαν και των εμπορευομένων τας ιδεολογίας. Κοντολογίς, έχομε καταστεί αγόμενοι και φερόμενοι, ανίκανοι προς πάσαν αντίδραση. Ο χρόνος έχει να δείξει μέχρι πότε.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΟΙΚΙΛΙΑΣ ΕΙΔΩΝ

25ης Μαρτίου και 'Αναστάσεως
155 61 Χολαργός Τηλ.: 65.19.728

Τά προβαλλόμενα και διαφημιζόμενα βιβλία στο παρόν περιοδικό, διατίθενται από τό κατάστημά μας ή αποστέλλονται ταχυδρομικώς στήν τιμή του έκδοτικού οίκου.

ΤΟ ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΥΡΔΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

του Γεώργιου Σκλαβούνου

Η τραγική κατάληξη της υπόθεσης Οτσαλάν ασφαλώς δεν αποτελεί την τελευταία πράξη του δράματος του κουρδικού λαού ούτε επισφραγίζει μία έστω πρόσκαιρη λύση του.

Αντιθέτως, αποκαλύπτει κυρίως την επικίνδυνη αναζωπύρωση του Τουρκικού Ζητήματος του οποίου έκφραση αποτελεί το Κουρδικό Ζήτημα και δευτερευόντως την αναζωπύρωση της κρίσης στη Μέση Ανατολή, βασική συνιστώσα της οποίας αποτελεί το Τουρκικό Ζήτημα.

Βέβαια, οι κυριαρχούσες απόψεις θεωρούν την έξαρση του κουρδικού προβλήματος ως αποτέλεσμα της επιχειρούμενης νέας τάξης πραγμάτων και της σύγκρουσης συμφερόντων σχετικών με τους αγωγούς πετρελαίων στην περιοχή. Αυτή η θεώρηση παραγνωρίζει τη σημασία της τουρκικής κρίσης ως συνιστώσας στα βασικά σενάρια της νέας τάξης και στο σχεδιασμό των αγωγών.

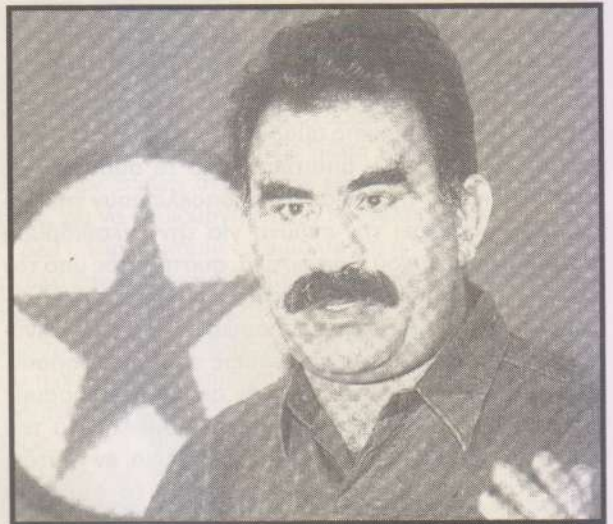
Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και το ερώτημα ύπαρξης ή ανυπαρξίας εθνικής στρατηγικής; Η κουρδοποίηση των ελληνοτουρκικών σχέσεων και της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής.

Είναι προφανές ότι η νέα τάξη πραγμάτων, η αμερικανική στρατηγική στην περιοχή έχει ως πρώτιστο στόχο τη διασφάλιση αμερικανικής επικυριαρχίας στην περιοχή Κεντρικής Ασίας και της Μ.Α., την αποτροπή εν δυνάμει εξελίξεων, που θα αποδυνάμωναν, θα ακύρωναν την επικυριαρχία της, ή θα δημιουργούσαν ισορροπίες ικανές να αμφισβητήσουν την παγκόσμια μονοκρατορία της, και οι υπάρχουσες εν δυνάμει ή οι εν εξελίξει προοπτικές στην περιοχή ενέχουν τις δυνατότητες αυτής της αμφισβήτησης, (ρωσο-περσική πυρηνική συνεργασία. σιδηροδρομική διασύνδεση Περσίας-Κίνας κ.λπ.).

Αφενός το τρίγωνο Ρωσία-Περσία-Κίνα όσο και ένας άξονας Περσίας-Συρίας ενέχουν τις δυνατότητες καθοριστικής ανατροπής της μονοκρατορίας των Η.Π.Α. σε παγκόσμιο επίπεδο και στους συσχετισμούς δυνάμεων στη Μέση Ανατολή.

Η επιχειρηθείσα ανάδειξη της Τουρκίας σε περιφερειακή υπερδύναμη στο χώρο της Κεντρικής Ασίας μετά την κατάρρευση της πρώην Σοβιετικής Ένωσης και την αναμενόμενη υπαγωγή των πλούσιων σε πετρέλαιο-αέριο τουρκόφωνων και ισλαμικών ανεξάρτητων κρατών στην τουρκική επικυριαρχία, θα διασφάλιζε στις Η.Π.Α. και τους προαναφερθέντες κείριους στρατηγικούς της στόχους.

Θα διασφάλιζε την εξουδετέρωση των προοπτικών

Ο Κούρδος ηγέτης Αμντουλάχ Οτσαλάν

δημιουργίας του απειλητικού τριγώνου Ρωσίας-Περσίας-Κίνας ή την αποφασιστική του αποδυνάμωση και, συγχρόνως, θα λειτουργούσε κατασταλτικά και καταλυτικά στις εξελίξεις στη Μέση Ανατολή, στις προοπτικές δημιουργίας ενός ισχυρού πόλου συνεργασίας Περσίας - Συρίας, θα λειτουργούσε, επίσης, καταλυτικά στο μέλλον των ισλαμικών διεργασιών και, εμμέσως, των αραβικών ισορροπιών.

Η παταγώδης διάψευση του μεγαλοϊδεατισμού του στρατοκρατικού κατεστημένου της Τουρκίας και των αρχιτεκτόνων της νέας τάξης πραγμάτων να καταστεί η Τουρκία περιφερειακή Δύναμη στο χώρο της Κεντρικής Ασίας, έχει πολλαπλές επιπτώσεις όπως:

- 1) Ανατρέπει τους σχεδιασμούς των Η.Π.Α. τουλάχιστον για την Κεντρική Ασία και την Μ.Α.
- 2) Επιτρέπει την επιβίωση ή και την ανάκαμψη της ρωσικής επιρροής στην περιοχή.
- 3) Αναβαθμίζει το ρόλο της Περσίας στην Κεντρική Ασία και τις ισλαμικές δημοκρατίες, τα νέα ανεξάρτητα κράτη της περιοχής, και τη Μέση Ανατολή.
- 4) Περιορίζει αποφασιστικά την αναμενόμενη ως καθοριστική επιρροή του ρόλου της Τουρκίας και στη Μέση Ανατολή και στον ισλαμικό κόσμο.
- 5) Επιτρέπει τη διατήρηση ουσιαστικού ρόλου στην Συρία για τις εξελίξεις στη Μέση Ανατολή πέραν της αραβο-ισραηλινής σύγκρουσης.
- 6) Επέτρεψε την ανάδειξη και την ανάπτυξη των αδιεξόδων και των αντιφάσεων της περιφερειακής στρατηγικής της Τουρκίας, των αντιφάσεων του στρα-

τηγικού, του πολιτισμικού προσανατολισμού της, που συνοδεύεται από αδιέξοδα πολιτικού και οικονομικού προσανατολισμού, και την ανάδειξη του κουρδικού προβλήματος ως καθοριστικού για την επιβίωση της Τουρκίας.

7) Επιβάλλει την ανάγκη κατανόησης των ενδογενών αιτίων που δεν επιτρέπουν στο κρατικό τουρκικό μόρφωμα τη δυνατότητα να καταστεί ούτε πόλος έλξης, συνεργασίας, ισορροπίας ή επικυριαρχίας στην Κεντρική Ασία, ούτε πόλος έλξης περιφερειακής συνεργασίας και ανάπτυξης στην άμεση περιοχή της, όπως επίσης τα γενεσιουργά αίτια που δεν επιτρέπουν στο κρατικό τουρκικό μόρφωμα τόσα χρόνια μετά το κεμαλικό εγχείρημα, να αποκτήσει ένα υγιές πολιτικοδημοκρατικό σύστημα, να καταστεί ένα σύγχρονο αποτελεσματικό δημοκρατικό κράτος.

Τόσο σε επίπεδο αρχιτεκτόνων των διαφόρων σεναρίων της νέας τάξης όσο και σε επίπεδο μικρών και μεγάλων περιφερειακών δυνάμεων στον τουρκικό περίγυρο, η αποκάλυψη και η ανάδειξη του τουρκικού προβλήματος δεν είναι απλώς θεωρητικής ακαδημαϊκής σημασίας αλλά άμεσης και καθοριστικής πρακτικής χρησιμότητας. Σε ό,τι μας αφορά είναι θέμα εθνικής σημασίας.

Το Τουρκικό Πρόβλημα

Το κεμαλικό πείραμα δημιουργίας εθνικού κράτους στα κατάλοιπα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας δεν μπόρεσε να διασφαλίσει ένα ομογενοποιητικό πολιτιστικό υπόβαθρο, ούτε καν ένα ομογενοποιητικό πολιτισμικό πυρήνα, που θα λειτουργούσε ενοποιητικά στις μειονότητες που περιέλαβε, θρησκευτικές και φυλετικές.

Δεν μπόρεσε να διασφαλίσει ένα πολιτιστικό όραμα που θα συνοδευόταν από ένα πολιτικό και κοινωνικό

όραμα, ή αντίστροφα.

Ο τουρκικός εθνικισμός, αποκομμένος από τον ισλαμικό συνεκτικό παράγοντα, πνευματική και πολιτιστική παράδοση, χωρίς ρίζες, χωρίς πνευματική ηγεσία, δεν μπόρεσε να προσφέρει στο κράτος του τίποτα παραπάνω από μια στρατοκρατική κάστα, ως εγγυητή και κυρίαρχο. Μια κάστα που ενώ αντλεί δάφνες από το παρελθόν των γενιτσάρων, των άτεκνων ανιδιοτελών (χωρίς δικαίωμα απόκτησης τέκνων και παρουσίας) αφοσιωμένων στο κράτος και εμπνεομένων από τα μυστικά τάγματα της ισλαμικής παράδοσης, δεν έχει καμιά απ' τις αρετές τους, ενώ διαθέτει όλα τα κουσούρια της διαφθοράς, της ιδιοτέλειας των πασάδων. Μία κάστα απογυμνωμένη από τη λαϊκή βάση και τις πλατιές μάζες του στρατεύματος.

Το κεμαλικό πείραμα κατέστη αδύναμο να διαμορφώσει μια πολιτική elite ανεξάρτητη από το στράτευμα, έκφραση λαϊκών και κοινωνικών δυνάμεων.

Σήμερα, η μόνη ηγεσία στον τουρκικό χώρο είναι η θρησκευτική ηγεσία που, όμως, δεν της έχει επιτραπεί να συμμετέχει στην διαμόρφωση μιας εθνικής πνευματικής ηγεσίας. Όμως κι αυτή ακόμα η θρησκευτική ηγεσία, διαιρεμένη βασικά σε Σουνίτες και Αλευίτες, με τα 20.000.000 των Αλευϊτών σε διωγμό, αφενός θεωρεί τον Κεμαλισμό ως προδοσία του Ισλάμ και αφετέρου δεν μπορεί να συμμετέχει ούτε σε αντι-ισλαμικούς προσανατολισμούς και συνασπισμούς.

Με αυτά τα δεδομένα, το στρατοκρατικό κατεστημένο της Τουρκίας και οι ηγετικές της ομάδες, αποκομμένες από λαϊκό έρεισμα, χωρίς να ανήκουν ούτε στην Ανατολή ούτε στη Δύση, χωρίς να έχουν ρίζες έστω σ' ένα μεσαίο πολιτισμικό χώρο, επιμένουν να δημιουργήσουν κοινωνική και πολιτική ενότητα στηριγμένη σ' ένα διεφθαρμένο αντιδημοκρατικό στρατοκρατούμενο κρατισμό.

Γνωρίζοντας τις αδυναμίες του, το στρατιωτικό

κατεστημένο προσπαθεί απεγνωσμένα να στηριχθεί στη μόνη "δύναμη" που του απομένει, την δύναμη της ισχύος, και στην περιφερειακή του πολιτική, επιδιώκοντας μέσω αυτής να διασφαλίζει και οικονομικά ανταλλάγματα...

Η τουρκο-ισραηλινή στρατιωτική συνεργασία

Στην προσπάθεια επιβίωσής του, το στρατιωτικό κατεστημένο της Τουρκίας αναγκάστηκε να οδηγηθεί στην τουρκο-ισραηλινή στρατιωτική συνεργασία, επιδιώκοντας να μεγιστοποιήσει ως μισθοφόρος τη χρησιμότητά του στη μοναδική υπερδύναμη και τη μεγαλύτερη στρατιωτική δύναμη της περιοχής. Όμως τα αποτελέσματα αυτής της συνεργασίας έχουν και βαρύτερες αποσταθεροποιητικές συνέπειες για την Τουρκία. Βαθαίνουν το χάσμα ανάμεσα στο στρατοκρατικό κατεστημένο και το λαό, ένας ουσιαστικός αριθμός Τούρκων αξιωματικών αποτάσσεται κάθε χρόνο από τις ένοπλες δυνάμεις λόγω συμπαθειών προς την ανερχόμενη δύναμη των ισλαμιστών. Βαθαίνει το ρήγμα ανάμεσα στη στρατιωτική ηγεσία και την ηγεσία του Ισλάμ εντός και εκτός Τουρκίας...

Με δεδομένη την αναγκαία πια σύμπραξη Περσίας-Συρίας για μια συμφωνία στο Μεσανατολικό, η χρησιμότητα των μισθοφόρων της Άγκυρας περιορίζεται δραματικά.

Η βαθύτατη εσωτερική κρίση στο Ισραήλ και η ανάγκη μιας ειρηνόφιλης κυβέρνησης, που φαίνεται να ενστερνίζεται ο λαός του Ισραήλ, οι Εβραίοι της διασποράς και η πλειοψηφία των Εβραίων της Αμερικής, θα περιορίσουν τη σημασία της τουρκο-ισραηλινής στρατιωτικής συνεργασίας μετά από μία υπογραφή ειρήνης μεταξύ Παλαιστινίων και Ισραηλινών.

Σ' ένα τέτοιο πλαίσιο, και με ανοιχτό το μέτωπο με το ισλαμικό κίνημα στην Τουρκία, με στρατεύματα κατοχής στην Κύπρο, με ανοιχτό το Κουρδικό, είναι προφανές ότι το τουρκικό κατεστημένο στις επερχόμενες εκλογές θα αντιμετώπιζε θανάσιμο κίνδυνο.

Ο Οτσαλάν στα χέρια του Ετζεβίτ ήταν το φιλί ζωής που, πιθανόν, μπορεί να καθυστερήσει για λίγο την πλήρη κατάρρευση του "πολιτικού συστήματος" της Τουρκίας. Χρόνος, ίσως, αρκετός για μία συμφωνία ειρήνης μεταξύ Αράβων και Ισραήλ...

Όμως, το τουρκικό πρόβλημα δε λύνεται. Η σύλληψη Οτσαλάν δεν αρκεί για την επιβίωση του τουρκικού κατεστημένου ούτε για την αλλαγή της φύσης του τουρκικού κρατικού μορφώματος.

Τα σενάρια κατακερματισμού του ΙΡΑΚ και η πιθανή δημιουργία αυτόνομου κουρδικού θύλακα στο βόρειο Ιράκ θα περιπλέξει τόσο το Μεσανατολικό όσο και το τουρκικό πρόβλημα, θα εντείνει τα προβλήματα στρατηγικής της Τουρκίας, χωρίς να λύσει το ενεργειακό της πρόβλημα.

Συμπερασματικά:

Το Κουρδικό Ζήτημα δεν είναι και, ασφαλώς, δεν

πρέπει να γίνει ελληνοτουρκικό πρόβλημα, είναι μία από τις εκφράσεις του βαθύτατου τουρκικού προβλήματος. Η στρατηγική του τουρκικού κατεστημένου να επιβιώνει στηριζόμενο σε περισσότερη στρατιωτική δύναμη και βία στο εσωτερικό και τον περίγυρό του είναι και πρόβλημα της Ελλάδας.

Η ανάδειξη αυτού του περιφερειακού και διεθνούς προβλήματος αποτελεί και χρέος και εθνικό συμφέρον.

Η προσπάθεια δημιουργίας περιφερειακών συνεννοήσεων και συμμαχιών για την αντιμετώπιση του τουρκικού προβλήματος είναι επιβεβλημένη.

Ο διάλογος με τις ειρηνόφιλες πολιτικές δυνάμεις του Ισραήλ είναι απαραίτητος. Η σφρηλάτιση δεσμών με το αραβικό έθνος και την Περσία, είναι καθήκον, δικαίωμα και στρατηγικό εθνικό συμφέρον.

Η έναρξη πολιτικού διαλόγου με το ισλαμικό κόμμα της Τουρκίας και η ηθική και πολιτική στήριξη ενός ειρηνόφιλου πολιτικού Ισλάμ σε όλα τα επίπεδα δεν είναι μόνο χρήσιμη για την Ελλάδα, είναι χρήσιμη για την Ευρώπη και την περιοχή, γιατί ίσως βοηθήσει την Τουρκία να μην καταστεί Αλγερία, να μην καταστεί θύτης και θύμα στα χέρια απελπισμένων εκδικητών, όπως ο Μπιν Λάντεν...

Η ενθάρρυνση και η πρόσκληση του Οικουμενικού Πατριαρχείου να βαθύνει και να εντείνει τις πραγματικά οικουμενικές του πρωτοβουλίες, το διάλογο που έχει πριν από χρόνια αρχίσει με το Ισλάμ, με στόχο ένα νέο ειρηνικό, κοινωνικά αναπτυξιακό ρόλο των θρησκειών και εκκλησιών στη νέα χιλιετία, αποτελεί ένα βασικό θέμα.

Η ενθάρρυνση της Ελλαδικής Εκκλησίας για έναν σε βάθος διάλογο με το Ισλάμ της Τουρκίας, τις διάφορες εκφράσεις του αλλά και όλες τις οργανωμένες θρησκείες στα Βαλκάνια, τη Μέση Ανατολή και τη Μεσόγειο, σε συνεργασία βέβαια με το Οικουμενικό Πατριαρχείο, θεωρείται επίσης μείζονος σημασίας.

Τέλος, ας μην παραλείψουμε την ανάληψη πρωτοβουλιών από τις πολιτικές μας δυνάμεις για πολιτικό διάλογο με ολόκληρο το φάσμα των πολιτικών δυνάμεων του κουρδικού λαού.

Δεν αρκεί να δηλώνουμε ότι το κουρδικό πρόβλημα δεν είναι ελληνο-τουρκικό πρόβλημα ή ότι δεν πρέπει να γίνει. Δεν αποφεύγουμε έτσι τον τουρκικό κίνδυνο ούτε μεταβάλλουμε τη φύση της τουρκικής χούντας.

Η αποκάλυψη του τουρκικού προβλήματος, μια ειλικρινής επίθεση ειρήνης προς τον τουρκικό λαό και μια πολιτική αποκάλυψη της τουρκικής χούντας σε συνεργασία με όλες τις προοδευτικές δυνάμεις της Ευρώπης είναι εθνικό, περιφερειακό, ευρωπαϊκό και πανανθρώπινο συμφέρον.

Η ενθάρρυνση των διανοουμένων και καλλιτεχνών και αυτών που υπέγραψαν το κείμενο για την ανάγκη της μη κουρδοποίησης της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής και αυτών που συμμετείχαν στην εκδήλωση (μουσικό συλλαλητήριο) να πρωτοστατήσουν στη δημιουργία ενός πανευρωπαϊκού κινήματος για την προ-

Τα όρια του κουρδικού κράτους, όπως καθορίζονταν από την Συνθήκη των Σεβρών το 1920

στασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και του πολίτη, για τα δικαιώματα και την προστασία του παιδιού, την καταπολέμηση του αποκλεισμού, πρέπει και μπορεί να είναι η απάντηση της Ελλάδας.

Ναι, στην εθνική ομοψυχία, αλλά μια ομοψυχία αρμόζουσα στις εθνικές μας παραδόσεις, μια ομοψυχία ανάτασης, προσφοράς και ελπίδας για τη νεολαία μας, την ευρύτερη περιοχή και την Ευρώπη.

Η οικονομική ανάπτυξη της περιοχής, η περιφερειακή οικονομική ανάπτυξη, η περιβόητη οικονομική συνεργασία με την Τουρκία, δε θα έχει ούτε μακροπρόθεσμη προοπτική ούτε πολιτικές επιπτώσεις, αν περιοριστεί μεταξύ "διαπλεκόμενων" της τουρκικής χούντας και Ελλήνων "διαπλεκόμενων".

Η τουρκική χούντα και οι στρατηγοί της, όπως και ο Πινοςέτ, είναι πρόσκαιρα εργαλεία στα χέρια των αρχιτεκτόνων της νέας τάξης.

Η τουρκική χούντα αποτελεί πρόβλημα για τον τουρκικό λαό και τους λαούς της περιοχής κι ακόμα απέδειξε ότι δεν μπορεί να είναι χρήσιμη για τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα ούτε των Η.Π.Α. ούτε της Ευρώπης. Γιατί, λοιπόν, να συμβιβαστούμε μαζί της;

Όταν οι Η.Π.Α. ερωτοτροπούν με την Περσία και τη Συρία, όταν οι ευρωπαϊκές εταιρείες πετρελαίου υπογράφουν συμβόλαια συνεργασίας με την Περσία, όταν η επερχόμενη συμφωνία ειρήνης στην περιοχή θα αλλάξει όλους τους συσχετισμούς ισορροπιών και δυνάμεων, εμείς δεν έχουμε δικαίωμα οραματισμού, ειρηνικής συνεργασίας και εδραίωσης σταθερών συνεργασιών ανάμεσα στις ειρηνόφιλες προοδευτικές δημοκρατικές δυνάμεις της περιοχής και του κόσμου;

Η συνεργασία, φιλία, ειρήνη με τον τουρκικό λαό

και τους λαούς της περιοχής θα είναι ειλικρινής, σταθερή και καρποφόρα, αν είναι πραγματικά προς το συμφέρον τους και όχι προς το συμφέρον της διεφθαρμένης τουρκικής χούντας.

Η αίσθηση των αδιεξόδων, ο φόβος μπροστά στο μέλλον που συνοδεύει την τουρκική χούντα και το εξαρτώμενο απ' αυτήν "πολιτικό σύστημα" καταδείχθηκε στον τρόπο αντιμετώπισης του Οτσαλάν.

Η λυσσαλέα επίθεση του τουρκικού κατεστημένου εναντίον της Ελλάδος με αφορμή την υπόθεση Οτσαλάν δε στοχεύει μόνον στην εξασφάλιση πρόσκαιρων εκλογικών αποτελεσμάτων, αποσκοπεί κυρίως στη δημιουργία λαϊκού ερείσματος της τουρκικής χούντας, στηριγμένου στην θεωρία του εθνικού κινδύνου, του κινδύνου διαμελισμού της Τουρκίας. Η τακτική αυτή σε συνδυασμό με τον ελλιμενισμό στόλου στην Αλβανία και την εκπαίδευση Αλβανών στα σύνορα Σκοπίων-Σερβίας αποδεικνύουν ότι το στρατοκρατικό κατεστημένο της Τουρκίας δεν μπορεί και δε θέλει να μετεξελιχθεί... Θα στηρίξει την επιβίωσή του μόνον στην επιθετικότητα.

Τα καθημερινά βήματα αποκατάστασης σχέσεων ανάμεσα στη Δύση (Ευρώπη και Αμερική) οικονομικά και πολιτικά, και ο προετοιμαζόμενος συρο-ισραηλινός διάλογος περιθωριοποιεί το ρόλο της Τουρκίας στην περιοχή και τη χρησιμότητα της τουρκικής χούντας.

Η πλήρης αποτυχία του τουρκικού κατεστημένου στην εσωτερική και την εξωτερική του πολιτική αναγκάζει την τουρκική χούντα να αγωνίζεται για την επιβίωσή της, επιβίωση που θα επιδιώξει πάση θυσία. Το Τουρκικό Ζήτημα παραμένει άλυτο. Το Κουρδικό διεθνοποιείται...

ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΤΟΥ 2000

«Στη χώρα μας η πιο καταπιεσμένη ομάδα είναι οι γυναίκες και, συνεπώς, έχουν μεγαλύτερη ανάγκη για ελευθερία. Η γυναίκα είναι πηγή ζωής για την κοινωνία, όμως αυτή την πηγή φρόντισαν να μας τη στερέψουν. Εμείς οφείλουμε να ανοίξουμε το δρόμο. Όσο η γυναίκα πολεμά, απελευθερώνεται... Όσο απελευθερώνεται, ομορφαίνει... Κι όσο ομορφαίνει, αγαπιέται...»

Αμπντουλλάχ Οτσαλάν

Αν και η Τουρκία έχει συνυπογράψει διεθνείς συμφωνίες και συνθήκες, όπου αναγνωρίζεται ως θεμελιώδης ανθρώπινο δικαίωμα η απαγόρευση των βασανιστηρίων και η ανθρώπινη μεταχείριση κάθε κρατούμενου, οι βασανισμοί αποτελούν μόνιμο ιδίον και γνώρισμα της χώρας αυτής. Το κείμενο που ακολουθεί περιγράφει εξειδικευμένες μορφές βασανιστηρίων που έχουν να κάνουν με σεξουαλική κακοποίηση κρατούμενων γυναικών, συνήθεια ιδιαίτερα διαδεδομένη στις τουρκικές φυλακές. Συγγραφέας είναι η Γερμανίδα δικηγόρος Jutta Hermanns και η μελέτη παρουσιάστηκε στην τουρκική κοινή γνώμη. Η Jutta Hermanns επεχείρησε να δραστηριοποιηθεί υπέρ της διωκόμενης αγωνίστριας του Ρ.Κ.Κ. Ενα Juhneke, κάτι που δεν της επιτράπη από τα τουρκικά δικαστήρια. Παράτιθεται περιλήψη της έκθεσης, όπως μας δόθηκε από την κα Hermanns.

Έναν, θα λέγαμε, «ιδιαίτερο ρόλο», παίζουν στην Τουρκία τα σεξουαλικού τύπου βασανιστήρια, πλάι στα γνωστά και συνήθη, δηλαδή ηλεκτροσόκ, φάλαγγα, ξυλοδαρμό, κρέμασμα από το ταβάνι, κρύο και με πίεση νερό. Η σεξουαλική κακοποίηση κυμαίνεται από ένα απλό ξεγύμνωμα έως και κανονικό βιασμό, σωματικά ή με αντικείμενα και βέβαια πάντα με τα μάτια του θύματος δεμένα. Οι σεξουαλικής μορφής βασανισμοί αφορούν τους πάντες: άνδρες, γυναίκες, ακόμη και παιδιά. Για μια κοπέλα, όμως, η βία που καταλήγει σε τέτοια γεγονότα, καταντά μία κτηνωδία που οι ψυχολογικές της συνέπειες θα την κυνηγούν μια ζωή. Οι ιδιαιτερότητες της τουρκικής κοινωνίας αναγκάζουν τις περισσότερες γυναίκες που βιάζονται να αποκρύπτουν το γεγονός, να φοβούνται να κατονομάσουν το δράστη και να διαβούν από την παθητική αποδοχή ενός τραυματικού ρόλου στην ενεργητική, δίκαιη και νόμιμη αντίθεση.

Ο στόχος του καθεστώτος μέσα από τη σεξουαλική κακοποίηση των κρατούμενων γυναικών είναι να καταστρέψει κάθε ίχνος αυτοεκτίμησης και αξιοπρέπειας. Είναι κοινή αποδοχή το ότι οι σωματικοί πόνοι και τα βασανιστήρια με τον καιρό ξεθωριάζουν, οι συνέπειες αμβλύνονται. Ένας βιασμός, όμως, αφήνει για πάντα τα σημάδια του «λερώματος» και της μέχρις εσχάτων παραβίασης του ατόμου. Καταλήγει έτσι το θύμα σε μια λογική του τύπου «εκείνη τη στιγμή πέθανα» ή «είμαι πια ένα τίποτα». Είναι πικρή - και τεκμηριωμένη - διαπίστωση πως αρκετές γυναίκες μετά από τέτοιες εμπειρίες οδηγούνται στην αυτοκτονία.

Οι προαναφερθείσες πρακτικές είναι διαδεδομένες στη νοτιοανατολική Τουρκία και ενάντια στους κουρδικούς πληθυσμούς. Σε επιχειρήσεις του τουρκικού στρατού, χωρίς καν να γίνουν συλλήψεις, βιάζονται κοπέλες και γυναίκες, συχνά ενώπιον των

συγχωριανών τους. Αυτό έτσι κι αλλιώς πιστοποιείται σε κάθε εμπόλεμη περιοχή στον κόσμο και πάντα η γυναίκα καταλήγει να είναι το θύμα του απεχθούς αυτού ρόλου: να βιάζεται. Πρόσφατα είναι τα παραδείγματα της Ρουάντα και της Βοσνίας. Οι σεξουαλικοί βασανισμοί στην Τουρκία πάντως, αποτελούν εγγενές και συστατικό στοιχείο της διεξαγωγής πολεμικών επιχειρήσεων. Οι κουρδικής καταγωγής γυναίκες υποστηρίχουμε ότι υφίστανται βιασμούς και κακοποιήσεις στην πλέον ευρεία έκταση. Όσες τολμούν να αποκαλύψουν και να κατονομάσουν, πιέζονται ακόμη και από τις ίδιες τους τις οικογένειες να κάνουν πίσω, ώστε να αποφευχθεί η κοινωνική έκθεση. Είναι συχνό φαινόμενο να κοινοποιούνται τέτοια θλιβερά γεγονότα, όταν τα θύματα φεύγουν στο εξωτερικό, όπου νιώθουν ότι δεν κινδυνεύουν.

Το καλοκαίρι του 1997, παρουσιάσαμε τα συναφή με τις μελέτες μας πορίσματα σε συνδιάσκεψη Τύπου στην Κωνσταντινούπολη. Ένας εκ των στόχων ήταν να παρασχεθεί νομική κάλυψη και αλληλεγγύη σε κοπέλλες και γυναίκες που υπέστησαν (και) τέτοια βασανιστήρια. Μηνύθηκαν θύτες συγκεκριμένων περιπτώσεων και απαιτήθηκε χρηματική αποζημίωση. Σε περίπτωση αποτελεσματικής εξάντλησης των εγχώριων ενδίκων μέσων και οργάνων έγιναν προσφυγές στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Παράλληλα, προωθήθηκε η συνεργασία με φορείς ιατρο-ψυχολογικής υποστήριξης των θυμάτων, ώστε να εξασφαλιστεί κάποιας μορφής θεραπεία. Μέσα από τη δημοσιοποίηση, επιχειρείται το σπάσιμο των ταμπού και η αναστήλωση του χαμένου ηθικού του κάθε θύματος, στη λογική πως τίποτε από αυτά δεν αποτελεί κάτι μεμονωμένο αλλά πολιτικό όπλο του συστήματος, που οφείλει κάθε γυναίκα, βγαίνοντας από τη σιωπή, να καταπολεμήσει. Να απο-ενοχοποιηθεί πρώτα η ίδια και διώχνοντας τη «ντροπή» για ό,τι υπέστη, να κατονομάσει τον/τους δράστες. Όστε αυτοί να μη δρουν ασύστολα και απροκάλυπτα, με το να κρύβονται κάθε φορά στην ασφάλεια της ανωνυμίας τους.

Ως σήμερα (αρχές 1999), απευθύνθηκαν σε εμάς 66 γυναίκες, για να υποστηριχθούν από το πρόγραμμα. Στον αριθμό αυτό δεν εντάσσονται αυτές που ναι μεν κακοποιήθηκαν, φοβήθηκαν, όμως, να προχωρήσουν σε ανοικτή καταγγελία. Κάποιες περιπτώσεις πάλι, δεν ανήκουν στο πρόσφατο παρελθόν, αλλά τρέχουν χρόνια πίσω. Απλώς, οι γυναίκες αυτές τώρα βρήκαν το θάρρος και μίλησαν. Η ηλικία των θυμάτων ήταν από το 10 έως 67 ετών. 16 κοπέλες ήταν ανήλικες.

Σε μια περίπτωση που καταγγέλθηκε, ένα παιδάκι τριών ετών βασανίστηκε μαζί με τη μητέρα του. Μπροστά στα μάτια της, έσβηναν πάνω στα χέρια του τσιγάρα. Αυτό πιστοποιήθηκε από ιατροδικαστικής πλευράς και θα λάβει χώρα προσφυγή στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. 21 από τις γυναίκες βιάστηκαν από «δυνάμεις ασφαλείας», μία από αυτές κατήγγειλε ομαδικό βιασμό, ενώ δύο κοπέλλες σημαδεύτηκαν από μία ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη.

Όλες οι κοπέλες που βιάστηκαν στα χωριά τους ήταν κουρδικής καταγωγής. Αλλά και στο σύνολο των 66 περιστατικών που έφθασαν ως εμάς, τα 43 αφορούσαν Κούρδισσες. 4 περιπτώσεις

είναι ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου. Μία ακόμη καταγγελία είναι έτοιμη προς υποβολή, αφού το δικαστήριο του Ντιγιαρμπάκι αρνήθηκε να την εξετάσει. Το θύμα συνελήφθη εκ νέου μετά τη μήνυση που κατέθεσε, και βιαζόταν κατ' εξακολούθηση επί μία εβδομάδα. Με τον εξευτελισμό αυτό, πείστηκε να ανακαλέσει. Έμεινε έγκυος και οδηγήθηκε στην έκτρωση και κατόπιν στο εξωτερικό. Να σημειωθεί ότι υπάρχει και περιστατικό βιασμού 10χρονης κοπέλλας.

Η περί βασανιστηρίων νομοθεσία στην Τουρκία είναι ελλιπής και αφήνει πολλά «παράθυρα». Επισημαίνουμε ενδεικτικά ότι για συγκεκριμένα αδικήματα σεξουαλικής κακοποίησης (όχι βιασμούς), εάν παρέλθει εξάμηνο παραγράφονται. Απευθυνθήκαμε στο τουρκικό Υπουργείο Δικαιοσύνης, ώστε στην σχεδιαζόμενη μεταρρύθμιση να συμπεριληφθούν συγκεκριμένες διατάξεις που εξαλείφουν τα υφιστάμενα κενά νόμου. Επί παραδείγματι, οφείλουν να εξοβελιστούν κάποιες διατάξεις που δυσκολεύουν τη δίωξη κρατικών και στρατιωτικών αρχών, καθώς και αυτές που προβλέπουν παραγραφή. Η συνδρομή των κρατικών εισαγγελικών αρχών είναι ελλιπής και αυτές κινούνται μόνο κατόπιν ιατροδικαστικών τεκμηρίων. Επιπλέον, αρνούνται να δεχθούν καταγγελίες γυναικών που είναι φυλακισμένες. Οι επαφές με τις ιατροδικαστικές αρχές δεν ευδοκίμησαν, αντίθετα η ανταπόκριση των ιατρικών συλλόγων Κωνσταντινούπολης και Ντιγιαρμπάκι ήταν θετική.

Το Μάιο του 1998, πραγματοποιήθηκε ένα σεμινάριο εργασίας με δικηγόρους απ' όλη τη χώρα και με τη συμμετοχή ειδικών από τους κλάδους της ιατρικής και της ψυχολογίας. Σκοπός: η αλληλοενημέρωση πάνω σε κοινές εμπειρίες και οι επιστημονικές μέθοδοι υποστήριξης θυμάτων. Οι κοινές δράσεις που αποφασίστηκε να προωθηθούν, συντονίζονται αποτελεσματικότερα από ένα δίκτυο συνεργαζόμενων δικηγόρων από τη Σμύρνη, την Άγκυρα, τα Άδανα, τη Μερσίνα και το Ντιγιαρμπάκι. Είναι δεδομένες οι δυσκολίες για πρόσβαση στις πληροφορίες και καταγγελίες που αφορούν κουρδικές περιοχές. Η όλη διαδικασία πάλι αντιμετωπίζει συντονιστικά προβλήματα, τόσο στο επίπεδο της νομικής κάλυψης όσο και στην ιατρική/ψυχολογική συνδρομή. Απαιτούνται συχνές συναντήσεις σε πανεθνικό επίπεδο, ώστε να ενισχύονται τα αισθήματα της αλληλεγγύης και της «κοινότητας». Προετοιμάστηκε, τέλος, ένα ερωτηματολόγιο απευθυνόμενο σε 100 γυναίκες που είχαν την εμπειρία της σύλληψης και κράτησης. Αφορά αποκλειστικά περιοχές της νοτιοανατολικής Τουρκίας, τις επαρχίες δηλαδή με υψηλά ποσοστά κουρδικού πληθυσμού. Χαρακτηριστικά αποσπάσματα:

- Τι καταλαβαίνετε υπό τον όρο «κρατικά σεξουαλικά βασανιστήρια και βία»;
- Πληγήκατε ποτέ από κρατικής προέλευσης σεξουαλική βία και αν ναι, πότε και πού;
- Δημοσιοποιήσατε την εμπειρία αυτή, απευθυνθήκατε σε κρατικές αρχές και αν όχι για ποιο λόγο;
- Τι πρέπει να γίνει για να καταπολεμηθούν τέτοιες πρακτικές;

Συνοψίζοντας, τρεις είναι οι αναγκαίες γραμμές δράσης:

Οι Κούρδισσες συμμετέχουν κι αυτές ενεργά στον αγώνα

1. Υποστήριξη με κάθε τρόπο των γυναικών στις κουρδικές περιοχές που αποφασίζουν να μιλήσουν και να καταγγείλουν. Τελευταίο και έσχατο στάδιο σε αυτή τη συνδρομή, η διευκόλυνση μετάβασης στη Δύση, εάν δεν υπάρχει άλλη ασφαλής λύση.

2. Δουλειά, για να καταστεί κοινή συνείδηση σε όλες τις οικογένειες ότι οφείλουν να καταγγείλουν τις κρατικές μεθόδους σεξουαλικής βίας και καταστολής.

3. Βοήθεια σε όσους πρόσφυγες βγαίνουν από την Τουρκία (υποδοχή, προστασία, εξεύρεση εργασίας).

Η δικτύωση και ο συντονισμός των ενεργειών, μέσα από τους ιατρικούς και δικηγορικούς συλλόγους καθώς και οι ομάδες/ενώσεις γυναικών, είναι ο παράγοντας που δύναται να προσφέρει την ικανοποιητικότερη υποστήριξη σε όσους πλήττονται από (και τέτοιων μορφών) βασανιστήρια στην Τουρκία.

Μετά την παράθεση της περιληψής της έκθεσης Hermanns, ακολουθεί σύντομη αναφορά στις κυριότερες μεθόδους βασανισμού που εφαρμόζονται στη γειτονική χώρα:

Τα βασανιστήρια γίνονται κυρίως σε σταθμούς της αστυνομίας και της χωροφυλακής, στη διάρκεια της κράτησης. Δεν υπάρχει καμία επικοινωνία με τον κρατούμενο, προτού εμφανιστεί ο ίδιος σε δικαστήριο. Γίνονται για απόσπαση ομολογίας, ως ανεπίσημη τιμωρία για διάφορα παραπτώματα ή λόγω υποψίας για συμπάθεια σε παράνομες οργανώσεις.

Οι πιο συνηθισμένες μέθοδοι είναι το ξεγύμνωμα, ο ξυλοδαρμός, η φάλαγγα, το κρέμασμα από τα χέρια ενώ αυτά είναι δεμένα πίσω από την πλάτη ή πάνω σε ένα στύλο, η εκτόξευση κρούου νερού υπό πίεση, η σεξουαλική βία τόσο εναντίον των ανδρών όσο και των γυναικών, και το ηλεκτροσόκ στο στόμα, τα δάκτυλα των χεριών και ποδιών και στα γεννητικά όργανα.

ΜΕΘΟΔΟΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΩΝ *

Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΚΡΕΜΑΣΤΡΑ

Αυτό είναι το πιο οδυνηρό από όλα τα βασανιστήρια που γίνονται στην Τουρκία. Το βασανιστήριο αυτό γίνεται και σήμερα. Δεν είναι εύκολο για τον βασανιζόμενο να αντισταθεί. Δεν μπορεί κάποιος να το αντέξει για περισσότερο από 20 λεπτά. Η διαδικασία

είναι ίδια, είτε πρόκειται για άνδρα είτε για γυναίκα. Το θύμα κρέμεται πάνω από το έδαφος τελειώς γυμνό. Τα χέρια δένονται πίσω στη ράχη με λουριά, ανάμεσα από τα οποία περνά ένας σιδερένιος σωλήνας. Το θύμα ανεβαίνει πάνω σε ένα σκαμνί, ο σιδερένιος σωλήνας αναρτάται από γάντζους στερεωμένους στο ταβάνι και το σκαμνί απομακρύνεται.

Καθώς το θύμα κρέμεται στον αέρα, οι ωμοπλάτες και τα πλευρά του πιέζουν πολύ δυνατά τους πνεύμονες. Σ' αυτό το στάδιο, το θύμα νιώθει ένα πόνο τόσο αβάσταχτο ώστε μετά από λίγο λιποθυμά. Τότε, όμως, του κάνουν ηλεκτροσόκ για να ανακτήσει τις αισθήσεις του. Τα καλώδια στερεώνονται στο μεγάλο δάκτυλο του ποδιού και στα γεννητικά του όργανα. Ένα άλλο καλώδιο κρέμεται "ελεύθερα" από τη μήτη ή τα αυτιά του, με άλλα λόγια από εκεί που θα του προκαλέσει το μεγαλύτερο πόνο. Η διαδικασία συνεχίζεται μέχρι το θύμα να ανταποκριθεί "σωστά" στις ερωτήσεις που του κάνουν.

ΣΤΑΥΡΩΣΗ

Το θύμα κρέμεται από τον τοίχο με τους αγκώνες σε ευθεία γραμμή με τους καρπούς. Όλο το βάρος του κορμιού κρέμεται από τα χέρια. Το θύμα είναι και πάλι τελειώς γυμνό. Επειδή είναι δεμένο και από τους αγκώνες, δεν μπορεί να πέσει κάτω. Για πόσην ώρα; Συχνά, σπάζουν τα χέρια του. Φάλαγγα, δηλαδή χτυπήματα στις πατούσες των ποδιών, γίνεται στο θύμα μόνο μερικές φορές.

ΤΟ ΚΛΟΥΒΙ ΤΗΣ ΧΕΛΩΝΑΣ

Το θύμα μπαίνει από πάνω. Δεν μπορεί να κάνει την παραμικρή κίνηση γιατί οι αρθρώσεις του είναι μπλοκαρισμένες. Όταν βγει έξω, περπατά σαν καμπούρης. Αυτό του σπάζει το ηθικό και του προκαλεί πόνο.

ΕΚΤΟΞΕΥΣΗ ΝΕΡΟΥ ΜΕ ΠΙΕΣΗ

Χρησιμοποιούνται σωλήνες πυρόσβεσης. Αυτό το είδος βασανιστηρίου χρησιμοποιείται συνήθως εναντίον γυναικών. Η εκτόξευση νερού μέσα στα γεννητικά όργανα μιας γυναίκας που τα μάτια της είναι δεμένα της προκαλεί σοβαρή ψυχολογική αναστάτωση. Παθαίνει σοκ, όταν το νερό χτυπήσει πάνω της.

Η ΦΑΛΑΓΓΑ

Η "μόδα" της φάλαγγας έχει τώρα περάσει. Ακόμα και οι εγκληματίες δεν υποβάλλονται πια σ' αυτήν, αλλά σε ηλεκτροσόκ. Η φάλαγγα χρησιμοποιείται λίγο, γιατί αφήνει ίχνη. Ο κρατούμενος στον οποίο έχουν κάνει φάλαγγα έχει αίμα στα ούρα του. Όταν βρεθεί κατάλληλη γωνία για τη φάλαγγα, μπορεί να χρησιμοποιηθεί μια καρέκλα. Τα πόδια του κρατούμενου περνούν μέσα από την πλάτη της καρέκλας, στην οποία κάθεται κάποιος από τους βασανιστές, με τέτοιο τρόπο ώστε το θύμα να μην μπορεί να κινηθεί. Το θύμα βρίσκεται ξαπλωμένο με την πλάτη και ο αστυνομικός κάθεται έτσι ώστε να μπλοκάρει τα πόδια. Ένας άλλος χτυπά τις πατούσες με ένα γκλομπ ή ρόπαλο.

ΣΗΠΤΙΚΟΣ ΛΑΚΚΟΣ ΜΕ ΠΕΡΙΤΤΩΜΑΤΑ

Αυτό το είδος βασανιστηρίου εφαρμόζεται γενικά στον ηγέτη μιας οργάνωσης, όταν η ανάκριση τελειώσει και το ηθικό του θύματος έχει σπάσει. Τον βάζουν μέχρι το λαϊμό μέσα σε λάκκο με περιττώματα. Όταν τον βγάλουν, το σώμα του είναι γεμάτο με

μεγάλες μάζες ακαθαρσίας μεγέθους γροθιάς.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Αν και λέγεται τραπέζι, στην πραγματικότητα δεν είναι παρά ένα είδος ντιβανιού. Σε ορισμένα σημεία του ντιβανιού υπάρχουν λουριά. Το θύμα δένεται πάνω στο ντιβάνι από τα χέρια και τα πόδια, τελειώς γυμνό και με τα μάτια δεμένα. Μετά, καταβρέχεται με αλμυρό νερό τόσο το θύμα όσο και το ντιβάνι. Έτσι, όταν, γίνει ηλεκτροσόκ, το ηλεκτρικό ρεύμα διαρρέει όλο το σώμα του θύματος.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΜΠΟΥΚΑΛΑΣ Ή ΓΚΛΟΜΠ ΣΤΟΝ ΠΡΩΚΤΟ ΤΟΥ ΘΥΜΑΤΟΣ

Αυτό εφαρμόζεται τόσο σε άνδρες όσο και σε γυναίκες. Όταν το θύμα καθίσει πάνω σε ένα μπουκάλι, αυτό γεμίζει με αίμα.

ΤΟ ΤΣΙΓΚΕΛΙ ΤΟΥ ΧΑΣΑΠΗ

Σ' ένα δωμάτιο ανάκρισης υπάρχουν δυο τρόποι για να κρεμάσουν κάποιον στον αέρα: το τσιγκέλι του χασάπη και η παλαιστινιακή κρεμάστρα. Αν δεν πετύχει το ένα, χρησιμοποιούν το άλλο. Βάζουν βάρη και στα δύο, αλλά οι τρόποι που τα χρησιμοποιούν είναι διαφορετικοί. Όπως και στην παλαιστινιακή κρεμάστρα, υπάρχει ένας σωλήνας, δυο γάντζοι και ένα λουρί. Η διαφορά από το άλλο; Εδώ το θύμα κρέμεται από τα πόδια και είναι τελειώς γυμνό.

Το πιο ανησυχητικό από όλα είναι η αύξηση των περιπτώσεων βασανισμού παιδιών και νεαρών προσώπων που κρατούνται μόνο με την απλή υποψία δευτερευόντων παραπτώματων. Και αυτό, παρόλο που η Τουρκία υπέγραψε τη Συνθήκη των Ηνωμένων Εθνών για τα δικαιώματα του παιδιού, που απαγορεύει το βασανισμό παιδιών. Τα παιδιά που προέρχονται από λιγότερο προνομίονα κοινωνικά στρώματα φαίνεται να διατρέχουν ιδιαίτερο κίνδυνο.

Ένα κορίτσι 16 χρονών που βρισκόταν υπό κράτηση το Νοέμβριο του 1995 είπε στη Διεθνή Αμνηστία πως επανειλημμένως την κακομεταχειρίστηκαν σεξουαλικά, μετά τη σύλληψή της από αξιωματικούς της αστυνομίας, που αναζητούσαν τα αδέρφια της. Ζήτησε να μη δοθεί το όνομά της στη δημοσιότητα, διότι θα υποβληθεί σε διάφορες μεθόδους βασανισμού: ηλεκτροσόκ, εκτόξευση πάνω της νερού με υψηλή πίεση, ξυλοδαρμό και κρέμασμα από τα χέρια για μεγάλες περιόδους:

"Στο δωμάτιο των βασανισμών μου έκαναν ηλεκτροσόκ στα γεννητικά όργανα. Πήραν μια πένα και πίεζαν την μήτη της πάνω στην κοιλιά και στα στήθη μου, σαν να ήθελαν να με τρυπήσουν. Ρωτούσαν αν ήμουν ακόμα παρθένα και απειλούσαν να καταστρέψουν την παρθενιά μου, για να με αφήσει ο αρραβωνιαστικός μου. Παρόλο που τους είπα πολλές φορές πως ήμουν παρθένα, με κατηγορούσαν επίμονα πως κοιμάμαι με τρομοκράτες".

Στους αστυνομικούς σταθμούς της Τουρκίας διατρέχουν κίνδυνο κακής μεταχείρισης ακόμα και τα παι-διά. Ο Χαλίλ Ιμπραχίμ Οκκαλί (Halil Ibrahim Okkali) μπήκε σε μονάδα εντατικής ιατρικής παρακολούθησης μετά την ανάκρισή του από την αστυνομία στην Σμύρνη, το Νοέμβριο του 1995.

* Απόσπασμα από το "Τουρκία: Καμιά ασφάλεια χωρίς ανθρώπινα δικαιώματα", Διεθνής Αμνηστία, Οκτώβριος 1996.

ΤΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΤΟΥ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΥ

του Νικολάου Ντάσιου *

Η πρόσφατη υπόθεση Οτσάλαν αλλά και όλες εκείνες οι συνεχείς υποχωρήσεις των τελευταίων χρόνων στα κρίσιμα εθνικά μας θέματα κατέδειξε την επικινδυνότητα των ψευδο-εκσυγχρονιστών που κυβερνούν τον τόπο κατ' εντολή των Βρυξελλών και της Ουάσινγκτον. Όμως, αυτή τη φορά επεισήλθε ένας ανέλπιστος παράγοντας που πανικόβαλε τον εσμό της πολιτικής ηγεσίας και κάθε υποστηρικτή της - η αφύπνιση της κοινωνίας από το λήθαργο της παθητικότητας και της υποταγής. Ελπίζουμε αυτή η αφύπνιση να αποτελέσει την απαρχή μίας νέας περιόδου για τον τόπο μας.

Τα τελευταία 10 χρόνια η επιβολή των υπερεθνικών οργανισμών και κέντρων εξουσίας έχει οδηγήσει τον τόπο σε:

- κοινωνική αποδιάρθρωση
- όξυνση της κοινωνικής πόλωσης (διόγκωση της φτώχειας, της ανεργίας, του κοινωνικού αποκλεισμού), με παράλληλη αύξηση του πλούτου μιας αεριτζιδικής οικονομικής ελίτ κερδοσκοπών που «τζογάρουν» στο χρηματιστήριο.
- οικολογική αποδιάρθρωση και συγκεντροποίηση που θα λάβει σχιζοφρενικές διαστάσεις με την ανάληψη της Ολυμπιάδας
- παρασιτισμό και εξάρτηση της χώρας από τα οικονομικά επιτελεία των Βρυξελλών και την Κεντρική Τράπεζα της Γερμανίας.
- δορυφοροποίησή μας έναντι της Τουρκίας και του άξονα συνεργασίας με το Ισραήλ, που αποτελεί τη στρατηγική υποταγή του γεωπολιτικού μας χώρου στα συμφέροντα των Η.Π.Α.

Με την εκχώρηση της εξουσίας στα Μ.Μ.Ε. και στους εργολάβους ιδιοκτήτες τους, προωθήθηκε μέσω της κυρίαρχης εικόνας μια τηλεπαθητική στάση ζωής, βασισμένη στην ατομική εξασφάλιση, τον ωφελιμισμό, το κυνήγι της καλοπέραςης. Δημιουργήθηκαν έτσι εγωιστικά ανθρωποειδή, των οποίων μοναδικός στόχος της ζωής τους είναι η κατανάλωση (εμπορευμάτων, τρόπων ζωής, τύπων ανθρώπων) και η ευζωία. Στο μοντέλο αυτό διαβίωσης - που για πολλούς συνιστά τη «νέα εποχή» - βοήθησε ως επί το πλείστον η απαξίωση της Πολιτικής - με μεγάλο Π - ως φορέα οραμάτων για μια δικαιότερη και ελεύθερη κοινωνική συμβίωση. Η πολιτική έγινε ένα πεδίο διαχείρισης της κρίσης συνυφασμένη με τα σκάνδαλα και τον εξουσιαστικό αμοραλισμό, που διαπερνάει το σύνολο του πολιτικού κόσμου της χώρας.

ΤΟ ΚΥΚΝΕΙΟ ΑΣΜΑ ΤΗΣ ΥΠΑΙΘΡΟΥ

Το θλιβερό αυτό τοπίο της ελληνικής κοινωνίας - ένα αληθινό «τοπίο στην ομίχλη» - επιτείνεται από την ολοκληρωτική αποδιάρθρωση της υπαίθρου - του μόνου παραγωγικού κομματιού της ελληνικής κοινωνίας - με ανυπολόγιστες συνέπειες στην

* Μέλος της Οργάνωσης Κοινωνικής και Οικολογικής Παρέμβασης Αλίμου

οικονομία της χώρας και στα εθνικά μας θέματα.

Σύμφωνα με τον πρόσφατο προϋπολογισμό, οι δαπάνες του κράτους για τους αγρότες το 1998, ανέρχονται στο ποσό των 390 δισ. δρχ., ποσό που μαζί με τις δαπάνες των «Ειδικών Μέτρων Κοινωνικής Πολιτικής» είναι το χαμηλότερο του προϋπολογισμού.

Προσπάθησε, λοιπόν, η κυβέρνηση - για άλλη μια φορά - με μείωση των δημοσίων δαπανών - ιδιαίτερα αυτών που προορίζονταν για τις χαμηλότερες κοινωνικές τάξεις - και με παράλληλη αύξηση των φορολογικών εσόδων (που παρόλη την ποσοστιαία αύξηση των άμεσων φόρων, η αδικία διατηρείται για τους μισθωσυντηρητικούς και τους συνταξιούχους), και, τέλος, χωρίς στοιχειώδεις αναπτυξιακούς σχεδιασμούς (μια και όλα αφήνονται στο αόρατο χέρι της αγοράς), να επιτύχει τις δεσμεύσεις της έναντι του Δ.Ν.Τ. και της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων.

Η αναστάτωση που επικρατεί στον αγροτικό χώρο καταδεικνύει την απόγνωση στην οποία έχει περιέλθει η συντριπτική πλειοψηφία των αγροτών της χώρας, η οποία αντικρίζει έντονα το φάσμα της προλεταριοποίησης.

Τα τελευταία 10 χρόνια η κατάσταση στον αγροτικό χώρο μπορεί να χαρακτηριστεί επεικώς δραματική. Τα χαρακτηριστικά της είναι:

- η στασιμότητα και, σε πολλές περιπτώσεις προϊόντων, η μείωση της παραγωγής. Γεγονός που μπορεί να αποδοθεί τόσο σε συγκυριακούς παράγοντες (κακοκαιρία) όσο και σε περιορισμό των φυσικών πόρων (διάβρωση εδαφών, περιορισμός υδάτων κ.λπ.) αλλά, κυρίως, οφείλεται στην επιβολή συγκεκριμένων περιορισμών στην βάση διεθνών κανονισμών της Κ.Α.Π. και της GATT, στις οποίες θα αναφερθούμε παρακάτω.

■ η κατακόρυφη αύξηση του κόστους παραγωγής, όπου για πρώτη φορά μετά το 1992 το κόστος των τιμών των εισερχομένων μέσω παραγωγής υπερέβη τις τιμές των αγροτικών προϊόντων. Το φαινόμενο αυτό μπορεί να αποδοθεί στη σταδιακή αύξηση των τιμών των λιπασμάτων και των καυσίμων σε συνδυασμό με τη μείωση των θεσμικών τιμών και των ενισχύσεων σύμφωνα με την Κ.Α.Π. - ενισχύσεις που για όλη την προηγούμενη περίοδο δημιουργούσαν το φαινόμενο της τεχνικής ευημερίας για χιλιάδες μικροπαραγωγούς.

■ η συνακόλουθη πτώση του αγροτικού εισοδήματος, το οποίο στην τελευταία πενταετία περιορίστη-κε κατά 25% - σύμφωνα με τα στοιχεία του ΥΠ.ΕΘ.Ο. - και αν λάβουμε υπόψη την οριακότητα της μεγάλης πλειοψηφίας των αγροτικών εισοδημάτων, καταλαβαίνουμε ότι πολλά νοικοκυριά πέρασαν το κατώφλι της φτώχειας. Στο σημείο αυτό θα πρέπει να αναφέρουμε τη διόγκωση των αγροτικών χρεών και κυρίως των μικροπαραγωγών, που για κάλυψη των αναγκών τους προβαίνουν σε δανεισμό, αντιμετωπίζοντας τη ληστρική αισχροκέρδεια των τραπεζών με τα υψηλά επιτόκια δανεισμού.

- η μείωση της απασχόλησης στον αγροτικό τομέα, που

αποτυπώνεται στην εγκατάλειψη της υπαίθρου κυρίως από τους νεότερους, με αποτέλεσμα τη σταδιακή γήρανση του αγροτικού πληθυσμού. Το φαινόμενο αυτό για τις ακριτικές μας περιοχές συνιστά τον υπ' αριθμό ένα κίνδυνο έναντι του τουρκικού επεκτατισμού... Οι απασχολούμενοι στον αγροτικό τομέα από 1.100.000 το 1981 έπεσαν στους 790.000 με μέσο ετήσιο ρυθμό μείωσης του αγροτικού πληθυσμού γύρω στο 2,6%.

ΟΙ ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΡΙΟΥ

Η παραπάνω ζοφερή κατάσταση αποτυπώνεται στην κατακόρυφη πτώση της συμβολής της γεωργίας και της κτηνοτροφίας στο Α.Ε.Π. της χώρας, που από 12% στην αρχή της δεκαετίας του '70 έπεσε στο 8,2% το 1992, ανατρέποντας έτσι τα δεδομένα της κοινωνικο-οικονομικής οργάνωσης του ελληνικού σχηματισμού στη μεταπολεμική περίοδο. Το ποσοστό αυτό υπολογίζεται να πέσει ακόμη έως το 2000, οπότε δε θα υπάρχουν ούτε οι σημερινές επιδοτήσεις. Το γεγονός αυτό, και αν αναλογιστεί κανένας την ταυτόχρονη συρρίκνωση του δευτερογενούς τομέα της χώρας - κυρίως των κλάδων εντάσεως εργασίας και αυτών που απαιτούν ανειδίκευτο προσωπικό, αλλά και την ασφυξία του παρασιτικού δημόσιου τομέα - θα σημάνει την - με μαθηματική ακρίβεια - προλεταριοποίηση των αγροτών και την καταδίκη τους σε μόνιμη περιθωριοποίηση. Για να κατανοήσουμε καλύτερα την μεθόδευση της εξόντωσης των μικρομεσαίων αγροτών, θα πρέπει να εστιαστούμε στην Κ.Α.Π. και στη συμφωνία της ΓΑΤΤ, που ρυθμίζουν τους κανόνες του διεθνούς εμπορίου των αγροτικών προϊόντων.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΑ ΚΕΜΠΑΓ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΣΤΑ ΚΑΡΒΟΥΝΑ
ΠΙΤΤΕΣ ΣΕ ΦΟΥΡΝΟ ΜΕ ΞΥΛΑ

ΦΙΛΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ
ΤΙΜΕΣ ΠΡΟΣΙΤΕΣ
ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ
ΣΥΝΕΠΕΙΑ
ΤΑΧΥΤΗΤΑ - ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΗ

ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΙ
ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ
ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ

ΔΑΙΔΑΛΟΥ 27, Π. ΦΑΛΗΡΟ, ΑΓ. ΒΑΡΒΑΡΑ ΤΗΛ. 9851959

Κ.Α.Π.:

Οι κύριες συνιστώσες της συμφωνίας αυτής είναι η δραστηκή μείωση των τιμών των αγροτικών προϊόντων μέχρι αυτές να εξισωθούν με τις διεθνείς τιμές.

Έτσι, έχουν συμφωνηθεί:

1. η αλλαγή του τρόπου καταβολής των επιδοτήσεων, με στόχο τη συνολική μείωση του αγροτικού εισοδήματος,
2. η μείωση των ποσοστώσεων σε βασικούς τομείς και καλλιέργειες,

3. η μείωση της αγροτικής παραγωγής με τη χρήση μεθόδων αγρανάπαυσης καθώς και η υιοθεσία επιδοτήσεων εναλλακτικών μορφών καλλιέργειας (αναδασώσεις, δενδροφυτεύσεις, κ.λπ.) στοιχεία που, σύμφωνα με το διευθυντήριο, προωθούν πρακτικές προσαπασίας του περιβάλλοντος! Απώτερος στόχος της Κ.Α.Π., λοιπόν, είναι η κατακόρυφη μείωση των παραγομένων αγροτικών προϊόντων μια και η Κοινότητα παρουσιάζει κορεσμό από αντίστοιχα προϊόντα. Η συνεχιζόμενη αύξηση της παραγωγής θα οδηγούσε σε πτώση των τιμών, οι οποίες μέχρι σήμερα κρατούνται σε υψηλά επίπεδα λόγω της συνεχούς αποθήκευσης τους στο Βορρά - την ίδια στιγμή που άλλα μέρη του πλανήτη παρουσιάζουν δραματική έλλειψη βασικών ειδών διατροφής! ... Σε επίπεδο ευρωπαϊκής κοινότητας τα πλούσια κράτη του Βορρά επιτυγχάνουν ευνοϊκές ρυθμίσεις για τους αγρότες τους διατηρώντας τις υψηλές τιμές και τις επιδοτήσεις των προϊόντων τους (π.χ. Γαλλία), κάτι που γίνεται σε βάρος των αγροτών του Νότου. Έτσι, σύμφωνα με τα στοιχεία του φετινού πακέτου και, τα συνακόλουθα συνοδευτικά μέτρα προβλέπεται:

ΣΙΤΗΡΑ: Η τιμή παρέμβασης παραμένει παγωμένη στα περσινά επίπεδα καθώς και η αντισταθμιστική ενίσχυση στα 54,3 ECU / εκτάριο.

ΒΑΜΒΑΚΙ: Η προκαταβολή θα καθορίζεται με βάση τις εκτιμήσεις για την προβλεπόμενη παραγωγή - με μία προσάυξηση 15% - και την εξέλιξη των διεθνών τιμών. Η προκαταβολή έναντι της κοινοτικής ενίσχυσης θα είναι κατά 8 ποσοστιαίες μονάδες μικρότερη!

ΟΠΡΟΚΗΠΕΥΤΙΚΑ: Οι τιμές βάσης και όλα τα συνοδευτικά μέτρα παραμένουν στα περσινά επίπεδα.

ΕΛΑΙΟΛΑΔΟ: Οι τιμές παραμένουν παγωμένες (ενδεικτική τιμή 383,77, τιμή παρέμβασης 191,92).

ΚΑΠΝΟΣ: Οι ποσοστώσεις και οι προμοδοτήσεις για τις ελληνικές ποικιλίες παραμένουν στα περσινά επίπεδα.

ΚΡΑΣΙ: Συνεχίζεται για δύο ακόμη χρόνια η επιδότηση για εκριζώσεις αμπελώνων, όπου η προβλεπόμενη έκταση για την χώρα μας προβλέπεται στα 9870 στρέμματα. Το αποτέλεσμα είναι ότι η χώρα μας, με φημισμένη παράδοση στα κρασιά, αναγκάζεται σήμερα να εισάγει για την κάλυψη των εγχωρίων αναγκών από τη Γαλλία!

ΓΑΛΑ: Η ενδεικτική τιμή για το γάλα καθώς και οι ποσοστώσεις παραμένουν στα περσινά επίπεδα και κυμαίνονται γύρω στους 600.000 τόνους, ενώ οι ανάγκες της χώρας φτάνουν στους 1.100.000 τόνους το χρόνο! Την υπόλοιπη ποσότητα είμαστε υποχρεωμένοι να την εισάγουμε.

ΚΡΕΑΣ: Παγωμένες παραμένουν και οι τιμές παρέμβασης για το κρέας, ενώ καταργείται η δεύτερη επιδότηση για πάχυνση των βοοειδών. Στον τομέα του κρέατος και του γάλακτος, είναι χαρακτηριστικό το υψηλό έλλειμμα στο εμπορικό ισοζύγιο της χώρας.

κάτι που διαιωνίζεται από τις αρχές τις 10ετίας του '80. Σύμφωνα, λοιπόν, με το φετινό γεωργικό πακέτο τιμών, η απόφαση προβλέπει πάγωμα των θεσμικών τιμών σε ECU στα περσινά επίπεδα με προβλεπόμενη διολίσθηση της δραχμής κάτω από 3%. Αυτό σημαίνει ότι μόνο από τη δραχμοποίηση του ECU και με πληθωρισμό 8% οι παραγωγοί θα χάσουν φέτος 5% από το εισόδημά τους...

Η ζοφερή πραγματικότητα, λοιπόν, για την αγροτική μας οικονομία είναι ότι τα τελευταία χρόνια καθίσταται ελλειμματική μια και όλο και μεγαλύτερες ποσότητες αγροτικών και κτηνοτροφικών προϊόντων εισάγονται.

Τα αίτια, όπως ήδη αναφέραμε, πρέπει να αναζητηθούν στα διαρθρωτικά προβλήματα της ελληνικής γεωργίας (μικρός εκμεταλλεύσιμος κλήρος ανά καλλιεργητή), στην κατακόρυφη αύξηση του κόστους παραγωγής, στο τεράστιο και δυσβάστακτο κόστος του χρήματος λόγω των υψηλών τραπεζικών επιτοκίων, στον ανταγωνισμό με φτηνά προϊόντα από τρίτες χώρες αλλά και με γεωργικά και ιδίως κτηνοτροφικά προϊόντα από τις βόρειες χώρες, στη διάβρωση των εδαφών και στον περιορισμό των φυσικών πόρων, ως απόρροια της εντατικής μονοκαλλιέργειας, στη συρρίκνωση της εγχώριας μεταποιητικής βιομηχανίας των τροφίμων, στις ποσοτώσεις και στη μείωση των επιδοτήσεων, όπως αυτές επιβάλλονται από την Κ.Α.Π., στην επιβολή νέων καταναλωτικών προτύπων στους κατοίκους των αστικών κέντρων, που δείχνουν ιδιαίτερη προτίμηση στα εισαγόμενα προϊόντα.

GATT

Η εφαρμογή της συμφωνίας αυτής αποβλέπει στη μείωση των εξαγωγών των ευρωπαϊκών προϊόντων με αντίστοιχη ενίσχυση των αμερικανικών. Το γεγονός αυτό επιτυγχάνεται με τη μείωση κατά 36% των εξαγωγικών επιδοτήσεων και κατά 21% του όγκου των εξαγωγών. Η ενίσχυση των εισαγωγών των αμερικανικών προϊόντων γίνεται με μείωση των δασμών από 36% έως και 50%. Το αποτέλεσμα της συμφωνίας αυτής όπως και της Κ.Α.Π. για τη χώρα μας φαίνεται στο γεγονός ότι φτάσαμε να εισάγουμε σταφίδα από την Τουρκία, όπως και σύκα, τα οποία μέσω της εταιρείας ΑΓΡΟΒΙΜ μεταφέρονται από την Τουρκία, ενώ περιέχουν απαγορευμένες τοξίνες (αφλατοξίνη), πατάτες από την Αίγυπτο, κρεμμύδια από την Τουρκία, όπως και γαλακτοκομικά προϊόντα. Η GATT είναι μόνο η αρχή μια και έπονται οι συνέπειες της τελωνειακής ένωσης Ευρώπης-Τουρκίας.... Το φαινόμενο της παγκοσμιοποίησης και της απελευθέρωσης των αγορών στα αγροτικά προϊόντα κάτω από την συμφωνία της GATT έχει οδηγήσει στην πλήρη κατάρρευση της αγροτικής και της κτηνοτροφικής παραγωγής στις χώρες του Νότου, στην υποταγή τους στις πολυεθνικές του Βορρά και κυρίως στις αμερικανικές εταιρείες εμπορίας και μεταποίησης τροφίμων. Η δραματική μείωση της παραγωγής φαίνεται από τα παρακάτω στοιχεία:

■ Στην Ινδία ο δείκτης καλλιεργήσιμων εκτάσεων την τελευταία πενταετία περιορίστηκε από 100,7 σε 97,3. Την ίδια

στιγμή, οι πολυεθνικές Gargil and Continental αγοράζουν το ινδικό σιτάρι με 60 \$ τον τόνο και το πουλάνε 240\$ τον τόνο!

■ Στο Μεξικό η συμφωνία της NAFTA έχει οδηγήσει τη χώρα σε πλήρη εξάρτηση από εισαγωγές τροφίμων. Έτσι, ενώ πριν από 3 χρόνια οι εισαγωγές σε ρύζι ήταν μισό εκατομμύριο τόνοι σήμερα έφτασε στα 7 εκατομμύρια τόνους! Οι συνολικές εισαγωγές σε τρόφιμα το 1992 ήταν 20% της εγχώριας κατανάλωσης, ποσό που σήμερα έφτασε στο 43%.

■ Στη Νότια Κορέα οι εισαγωγές αγροτικών προϊόντων αυξήθηκαν από 1,8 δις \$ σε 5 δις \$ μεταξύ 1986 και 1992.

■ Στην Κένυα της Αφρικής το ποσοστό εισαγωγών αγροτικών προϊόντων από την Ε.Ε. έφτασε τα τελευταία χρόνια στο 80%, κάτι που σήμανε πραγματική κατάρρευση των εγχώρια παραγόμενων προϊόντων, οδηγώντας χιλιάδες αγρότες στην εγκατάλειψη της υπαίθρου και την εισροή στις μεγαλουπόλεις.

Στο επίκεντρο της πρόσφατης Συνόδου Κορυφής στις Βρυξέλλες ήταν η πρόταση της Γερμανίας να τεθεί πλαφόν στις γεωργικές επιδοτήσεις. Το πλαφόν αυτό - σύμφωνα με τη γερμανική άποψη - θα πρέπει να ανέρχεται στο 40,5 δις ευρώ κατ' έτος.

Παράλληλα, υπάρχει η πρόταση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (Commission), η οποία επιζητεί πλαφόν ύψους 48 δις ευρώ. Επιπροσθέτως, η Γερμανία προωθεί σειρά ρυθμίσεων για την παραγωγή ορισμένων αγροτικών προϊόντων, όπως το κρασί, το γάλα και οι αροτριάες καλλιέργειες.

Στις πιέσεις αυτές της Ευρώπης, η Ελλάδα - που έχει το μεγαλύτερο ποσοστό του αγροτικού πληθυσμού επί του συνόλου του ενεργού πληθυσμού της χώρας - είναι έτοιμη να αποδεχθεί κάποιες περικοπές στις γεωργικές επιδοτήσεις και αντιπροτείνει το πλαφόν των 42 δις ευρώ.

Ζητάει, όμως, να διατηρηθούν στα ίδια επίπεδα οι ενισχύσεις του Ταμείου Συνοχής.

Δηλαδή, στην ουσία, η ελληνική κυβέρνηση αποδέχεται τη ρύθμιση μείωσης του αγροτικού εισοδήματος προς όφελος των έργων υποδομής και των μεγάλων έργων. Και όπως ήδη γνωρίζουμε, η συντριπτική πλειοψηφία των έργων αυτών πραγματοποιείται στο ήδη κορεσμένο λεκανοπέδιο της Αθήνας. Και βέβαια, είναι χρήματα που πρόκειται να εισπραχθούν από την οικονομική ελίτ των εργολάβων και των καναλαρχών, που εξα-

σφαλίζει τη στήριξη της παραπαίουσας κυβέρνησης Σημίτη.

Δεν είναι, λοιπόν, τυχαίο ότι το πρόσφατο αυτό Συμβούλιο των Υπουργών συνοδεύτηκε από μία από τις μεγαλύτερες πανευρωπαϊκές κινητοποιήσεις αγροτών.

Οι συγκρούσεις των 50.000 αγροτών, που κατέκλυσαν την πόλη των Βρυξελλών, με την αστυνομία ήταν βίαιες, κάτι που δείχνει ότι δε θα είναι τόσο εύκολο να υλοποιηθούν οι πόθοι των ισχυρών της Ε.Ε.

ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ

Η παγκοσμιοποίηση της παραγωγής έχει οδηγήσει, όπως βλέπουμε, χώρες που ήταν παραδοσιακά εξαγωγείς αγροτικών προϊόντων στο να γίνουν εισαγωγείς, κάτι που σημαίνει οικονομική κυριαρχία των πλούσιων χωρών του Βορρά και των πολυεθνικών. Την ίδια στιγμή, εκατομμύρια αγροτών στο Νότιο οδηγούνται σε αναδιάρθρωσεις καλλιεργειών για την εξυπηρέτηση της πολυτελούς κατανάλωσης στο Βορρά, ενώ η μεγάλη μάζα οδηγείται στην εξαθλίωση και την πείνα. Η ίδια ακριβώς εικόνα που παρατηρείται και στη χώρα μας... Θα πρέπει εδώ να προσθέσουμε ότι η διεξόδυση των μεγάλων πολυεθνικών στον χώρο των τροφίμων (Continent, Μαρινόπουλος, Βασιλόπουλος...) πέραν του ότι οδηγούν μέσω αθέμιτου ανταγωνισμού τις εγχώριες επιχειρήσεις στο χώρο του λιανεμπορίου σε κλείσιμο, καταφέρνουν αντίστοιχο πλήγμα στην αγροτική παραγωγή της χώρας, μια και η συντριπτική πλειοψηφία των προϊόντων τους είναι εισαγόμενα... Τέλος, θα πρέπει να αναφερθούμε και στον κίνδυνο που εγκυμονεί από την προώθηση αγροτικών μεθόδων παραγωγής που στηρίζονται στη βιοτεχνολογία και σε μεθόδους γενετικής μηχανικής. Κίνδυνοι που εστιάζονται στην πλήρη εξάρτηση των παραγωγών από σπόρους γενετικά μεταλλαγμένους, που παράγονται εργαστηριακά από τις πολυεθνικές τροφίμων. Κάτι που καθιστά το Βορρά επικυρίαρχο των φυτικών και ζωικών ποικιλιών, τις οποίες θα μπορεί να τις αναπαράγει εργαστηριακά. Το γεγονός αυτό προοιωνίζεται μια εποχή πλήρους αποκοπής του ανθρώπου από τη φύση! Το φαινόμενο αυτό εγκαινιάζει μια νέα ιστορική περίοδο στις μεθόδους παραγωγής στον πρωτογενή τομέα, που συνιστά μια απειλητική περιπέτεια για τον άνθρωπο και τη φύση - μια γεύση της οποίας πήραμε από την ασθένεια των τρελών αγελάδων ή από τα πειράματα που κατέληξαν στον ιό του AIDS - θεωρούμε ότι τούτη την ώρα είναι στα χέρια των αγροτών να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις ενός αυτόνομου - ακομμάτιστου κινήματος με στόχο την αυτοοργάνωσή τους και τη διασφάλιση της επιβιώσής τους. Καμιά κοινωνική δικαιοσύνη, κανένας νομοθέτης δεν μπορεί να μας πείσει για την αναγκαιότητα της σημερινής κατάστασης. Δεν είναι δυνατόν τα παραγωγικά στρώματα της χώρας να καταδικάζονται στην εξαφάνιση και να επιβιώνουν πλουσιοπάροχα τα παρασιτικά και αεριτζιδικά στρώματα - κυρίως των αστικών κέντρων.

Η διατήρηση της εγχώριας παραγωγής και η εξασφάλιση των βασικών αναγκών για όλους τους Έλληνες πολίτες είναι συνταγματικό δικαίωμα για την επιβίωση αυτού του έθνους, σε τούτη την εσχατιά μεταξύ Δύσης και Ανατολής. Καμιά οικονομίστικη και τεχνοκρατική μεθόδευση δεν μπορεί στο όνομα μιας αμφίβολης σύγκλισης να υποθηκεύσει το δικαίωμα ενός

λαού στην επιβίωσή του. Κανένας πραγματισμός (στο όνομα της παγκοσμιοποίησης της απελευθέρωσης του εμπορίου) δεν μπορεί να επιβάλει τον παρασιτισμό και την εξάρτησή μας από τους οικονομικά ισχυρούς και τον «ψευτοπολιτισμό» τους. Δεν είναι δυνατόν μια κοινωνική μειοψηφία «βολεμένων» να επιβάλει συμφωνίες, που μόνο τα δικά τους οικονομικά και εξουσιαστικά συμφέροντα εξυπηρετούν.

Ο αγροτικός κόσμος της χώρας πρέπει να έχει το δικαίωμα χρήσης και εκμετάλλευσης των φυσικών πόρων σε κοινοτική βάση (έδαφος, νερό, αέρα, βιοποικιλότητα) και να μπορεί με την ήπια εκμετάλλευσή τους να επιβιώνει. Η μονοκαλλιέργεια, η εντατική χρήση των εδαφών, τα φυτοφάρμακα δεν οδηγούν παρά στο πριόνισμα του κλαδιού που πάνω του στηρίζεται η ανθρώπινη ζωή. **Καρπός ενός ουσιαστικού κινήματος θα έπρεπε να ήταν η ανάκτηση μορφών συλλογικότητας και αυτοοργάνωσης δίνοντας μια νέα ποιοτική ώθηση στους συνεταιρισμούς, στην από κοινού χρήση των παραγωγικών συντελεστών, στην υποστήριξη εκείνων των παραγωγών που έχουν μεγαλύτερη ανάγκη...** Βέβαια, μια τέτοια εκδοχή κοινωνικής οργάνωσης θα προϋπέθετε έναν επαναπροσδιορισμό των στόχων της παραγωγής, που θα έπρεπε να είναι η ποιοτική εξασφάλιση των βασικών ανθρώπινων αναγκών και όχι το στενό οικονομικό κέρδος. Το στοιχείο αυτό θα σήμαινε πραγματικά μια πολιτισμική επανάσταση και θα έθετε τις προϋποθέσεις για ένα νέο πρότυπο πολιτικής, κοινωνικής και οικονομικής οργάνωσης.

Η παραγραφή των χρεών, η εξάλειψη κάθε εξάρτησης και επιβολής θεωρείται βασική προϋπόθεση για την επίτευξη ενός νέου ποιοτικού άλματος, που θα σημάνει στοιχείο ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ. Η επίτευξη του στόχου της αυτάρκειάς μας σε τρόφιμα καθώς και η στρατηγική ενδυνάμωσης των εμπορικών και πολιτισμικών σχέσεων με τα Βαλκάνια και την Μ. Ανατολή θα ήταν μια εναλλακτική στρατηγική έναντι της μονοδιάστατης εξάρτησής μας από τη Δύση. Βέβαια, οι στόχοι αυτοί θα έπρεπε να ήταν οι βάσεις ενός παράλληλου αυτόνομου κινήματος καταναλωτών στα αστικά κέντρα, που τούτη τη στιγμή θα έπρεπε να επιδοθεί σε μπουκόταρισματα των μεγάλων αλυσίδων καταστημάτων, των τραπεζών, των διαφημιστικών εταιρειών... Ένα κίνημα που θα είχε πολλά να διδαχθεί από το κλείσιμο - κατόπιν πιέσεων - των Mc Donald's στην Ινδία, από την αντίσταση για την εγκατάσταση της Heineken στην Burma, από το κίνημα ενάντια στην Disneyland στην Ταϊλάνδη και χιλιάδες άλλες προσπάθειες πολιτών ν' αντισταθούν στην υποτέλεια και την πολιτισμική ομοιομορφία.

Ένα τέτοιο κίνημα, βέβαια, στη χώρα μας θα έπρεπε να ξεκινήσει από την απομάκρυνση του παρασιτικού αθηναϊκού κράτους, για την επίτευξη της πολυπόθητης αποκέντρωσης και της πολυκεντρικής Ελλάδος, μήπως καταφέρουμε και πάλι να τραγουδήσουμε «των Ελλήνων οι κοινότητες φτιάχνουν άλλον γαλαξία»... στα Βαλκάνια, τον Εύξεινο Πόντο, τη Μ. Ανατολή. Καλούμε όλους τους φίλους και τις φίλες της κίνησής μας να υποστηρίξουν, όπως μπορούν, το αγροτικό κίνημα και να συνδράμουν με όποιο μέσο μπορούν. Τέλος, μέσα από τη συμμετοχή μας σε διεθνή δίκτυα που παλεύουν ενάντια στην φτώχεια και τον κοινωνικό αποκλεισμό θα προωθήσουμε τα αγροτικά κινήματα.

ΤΟ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΑΜΥΝΑ **

(Α' Μέρος)

του Χαράλ. Γ. Νικολάου *

Το δημογραφικό μιας χώρας είναι αυτό καθεαυτό εθνικό θέμα. Είναι ο βασικός παράγοντας για την εξέλιξη του πληθυσμού της χώρας, την ανανέωσή του, την ανάλογη αύξησή του καθώς και για την εξασφάλιση της εδαφικής ακεραιότητας και της εθνικής ανεξαρτησίας.

Η δημογραφία, ως κλάδος της επιστήμης, ασχολείται με τη μελέτη του πληθυσμού της χώρας ως αριθμητικού συνόλου. Δηλαδή, ασχολείται με τη σύνθεση, τη φυσική και τη μεταναστευτική κίνηση του πληθυσμού καθώς και με την έρευνα για τα αίτια και τις συνέπειες των διαφόρων πληθυσμιακών φαινομένων.

Στη χώρα μας, με τα παραπάνω αντικείμενα ασχολούνται η Ελληνική Εταιρεία Δημογραφικών Μελετών (Ε.Ε.ΔΗ.Μ.) και το Ίδρυμα Αντιμετώπισης του Δημογραφικού Προβλήματος (Ι.Α.ΔΗ.Π.). Σκοπός της μελέτης αυτής είναι η έρευνα και η διαπίστωση των παραγόντων που δημιουργήσαν το δημογραφικό πρόβλημα στη χώρα μας μεταπολεμικά και οι συνέπειες που έχει αυτό στην εθνική άμυνα.

ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Η διερεύνηση των πληθυσμιακών εξελίξεων της χώρας αποτελεί πλέον αδήριτη ανάγκη, καθόσον οι παρατηρούμενες ήδη αλλαγές αλλά και οι αναμενόμενες στο άμεσο μέλλον μεταβολές των φυσικών παραγόντων συντείνουν στη διατύπωση της απόψεως ότι το δημογραφικό πρόβλημα της Ελλάδας αποτελεί το κυριότερο διαρθρωτικό πρόβλημα της κοινωνίας μας.

Είναι αναγκαίο να αναφερθούν ορισμένα ιστορικά δημογραφικά δεδομένα για τη συνολική εξέλιξη του πληθυσμού της Ελλάδας, καθόσον τα στοιχεία αυτά καθόρισαν εν πολλοίς τη σημερινή δημογραφική κατάσταση.

Το 1940 ο πληθυσμός της χώρας μας είχε αγροτικό κυρίως χαρακτήρα, αλλά συγχρόνως διακρινόταν για τάσεις δυναμικής εξέλιξης, καθόσον οι συντελεστές γεννητικότητας και θνησιμότητας ήταν 24,5 και 20,8 αντίστοιχα. Την εξέλιξη αυτή ανέκοψαν τα γεγονότα της δεκαετίας 1940-50, τα οποία, εκτός από τις απώλειες που δημιούργησαν στον πληθυσμό της χώρας, συνήρτησαν στη δημιουργία ενός νέου κοινωνικού κλίματος.

* Ταξίαρχος ε.α, Ιστορικός-Συγγραφέας,
τ. Καθηγητής Στρατ. Ιστορίας Σ.Σ.Ε.

** Το παρόν κείμενο, συμπληρωμένο, αναδημοσιεύουμε από το 53 τχ. του περιοδικού ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

Διατυπώθηκαν ήδη απόψεις ότι τα πολιτικά γεγονότα αυτής της περιόδου και ιδίως τα πολιτικά μέτρα για την υποχρεωτική μετακίνηση του πληθυσμού των απομονωμένων χωριών στα κεφαλοχώρια και στα αστικά κέντρα, δημιούργησαν τα κοινωνικά ερείσματα για τη μεγάλη πληθυσμιακή κινητικότητα, που παρατηρήθηκε μετά το 1950.

Το 1950 η Ελλάδα είχε ήδη ένα δημογραφικά ώριμο πληθυσμό, αφού το ποσοστό ατόμων σε παραγωγική ηλικία ήταν 64,4%, ο δείκτης εξαρτήσεως 55,2 και ο δείκτης γηράνσεως 23,6, αρκετά μικρότερος από την οριακή τιμή 30. Ο πληθυσμός αυτός, κατά τον καθηγητή του Ε.Μ.Π. Γ. Τζιαφέτα, "στήριξε την οικονομική ανάπτυξη της χώρας κατά τη διάρκεια της επόμενης τριακονταετίας, προπάντων δε άντεξε στο δεύτερο μεγάλο μεταναστευτικό κύμα προς τις χώρες της Δυτικής Ευρώπης, που σημειώθηκε κατά την ίδια χρονική περίοδο. Το κύμα αυτό μπορεί να λεχθεί χωρίς επιφυλάξεις, όπως άλλωστε είναι από όλους διαπιστωμένο, έπληξε ιδιαίτερος τις αγροτικές, ορεινές και κυρίως αγροτικές περιοχές της χώρας, που σε ορισμένες περιπτώσεις κατέρρευσαν δημογραφικά".

Ο πληθυσμός της χώρας μας από το 1950 μέχρι το 1990, βάσει στοιχείων της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας της Ελλάδος, έχει όπως φαίνεται στο σχετικό πίνακα.

Από το γενικό αυτό πίνακα της φυσικής κινήσεως του πληθυσμού, συμπεραίνουμε ότι κάθε δεκαετία μειώνονται οι γεννήσεις, ενώ αντίθετα αυξάνονται οι θάνατοι.

Από το 1991 μέχρι και το 1995 η κατάσταση έχει ως εξής:

- 1991 γεννήσεις 102.620, θάνατοι 95.498.
- 1992 γεννήσεις 104.081, θάνατοι 98.231.
- 1993 γεννήσεις 101.799, θάνατοι 97.419.
- 1994 γεννήσεις 103.763, θάνατοι 97.807.
- 1995 γεννήσεις 101.495, θάνατοι 100.158.

Και κατά την πενταετία αυτή συνεχίζεται το ίδιο φαινόμενο, δηλαδή μειώνονται οι γεννήσεις και αυξάνονται οι θάνατοι.

ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

As δούμε ποιοι παράγοντες επέδρασαν στη δημιουργία του δημογραφικού προβλήματος στη χώρα μας, σε τέτοιο βαθμό ώστε σήμερα να αποτελεί για την Ελλάδα το κυριότερο εθνικό πρόβλημα.

ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΕΤΗ	ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ	ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ	ΘΑΝΑΤΟΙ
1971	8.768.372	1.532.475	639.050
1981	9.740.417	1.438.877	801.509
1991	10.259.900	1.183.634	911.193

Οι κύριοι παράγοντες είναι οι εξής:

- **Η κινητικότητα** (εσωτερική μετανάστευση των κατοίκων στα αστικά κέντρα) κατά τη δεκαετία του 1950. Λόγω της πολιτικής καταστάσεως τότε, αναγκάστηκαν οι κάτοικοι των μικρών χωριών να συγκεντρωθούν στα αστικά κέντρα του νομού. Αυτό είχε ως έμμεσο αποτέλεσμα και τη μείωση του πληθυσμού. Η εσωτερική μετανάστευση και η αστυφιλία, ειδικότερα για τη χώρα μας, προσλαμβάνει ιδιαίτερη σημασία, λόγω της εντάσεώς της. Στο λεκανοπέδιο της Αττικής έχει συγκεντρωθεί ο μισός περίπου πληθυσμός της χώρας, που δημιουργεί μια σειρά άλλων προβλημάτων (στέγης, ανεργίας, κοινωνικής πρόνοιας κ.ά.) Το ακατάσχετο κύμα της αστυφιλίας, που σαν ενδημική ασθένεια μαστίζει την ύπαιθρο, συντελεί αρνητικά στα μακροχρόνια συμφέροντα της Ελλάδας.

- **Η ανασφάλεια των παραμεθωρίων περιοχών.** Αυτή είχε ως αποτέλεσμα να φύγει κυρίως η νεολαία από τα χωριά, για να εγκατασταθεί στα αστικά κέντρα.

- **Η εξωτερική μετανάστευση** κατά τις δεκαετίες του 1960 και του 1970. Μετανάστες στο εξωτερικό - κυρίως στις βιομηχανικές χώρες της Δυτ. Ευρώπης, τις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής, τον Καναδά και την Αυστραλία- ήταν νέοι στην ηλικία και παραγωγικοί. Εκτιμάται ότι τις δύο αυτές δεκαετίες μετανάστευσαν στο εξωτερικό περίπου 1.400.000 Έλληνες. Δηλαδή, παράλληλα με την εσωτερική, η μετανάστευση στο εξωτερικό (και δεδομένου ότι κατά μεγάλο μέρος οι μετακινούμενοι ήταν νέα άτομα) συνετέλεσε, ώστε το πρόβλημα να γίνει πιο οξύ. Η εξωτερική μετανάστευση φαίνεται ότι, τουλάχιστον προς το παρόν, βρίσκεται σε ύφεση, χωρίς να αποκλείεται, όμως, νέα έξαρση στο μέλλον, όταν θα ενεργοποιηθεί πλήρως η σχετική συνθήκη περί μετακινήσεως των κατοίκων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως.

- **Ο τρόπος και οι απαιτήσεις της ζωής.** Κάθε ζευγάρι προσπαθεί να προσαρμοσθεί στον τρόπο ζωής της σύγχρονης κοινωνίας: να εργάζεται, να μη σκέπτεται για δημιουργία οικογένειας, να απολαμβάνει τα αγαθά κ.λπ.

- **Οικονομικοί παράγοντες.** Οι νέοι σήμερα σε μεγάλο ποσοστό, έχουν επιφυλάξεις για το γάμο. Επιθυμούν να παντρευτούν, αλλά πώς θα ζήσουν με το μισθό που έχουν; Πώς θα δημιουργήσουν οικογένεια αφού δεν επαρκούν τα χρήματα; Αυτό έχει ως αποτέλεσμα την αύξηση των αγάμων ή την αύξηση των διαζυγίων, που έχουν σοβαρές επιπτώσεις στη γονιμότητα.

- **Η υπογεννητικότητα.** Είναι ο πλέον βασικός παράγοντας για το δημογραφικό πρόβλημα της χώρας

μας. Τα αίτια της υπογεννητικότητας είναι τα εξής: α) Γεωγραφική και επαγγελματική εγκατάλειψη των γεωργικών εργασιών και ελάττωση του αριθμού των αγροτών, που είναι παραδοσιακά αναπαραγωγική ομάδα πολιτών. β) Ασύμμετρη αστικοποίηση, δε-

δομένου ότι η ζωή των μεγάλων αστικών κέντρων δεν ευνοεί τη σύσταση της οικογένειας με 3 και πάνω παιδιά. γ) Εκτός του σπιτιού εργασία των γυναικών, λαμβανομένου υπόψη ότι η γέννηση - προπαντός τρίτου - παιδιού δημιουργεί πρόσθετες δαπάνες στεγάσεως, φυλάξεως των παιδιών, εκπαίδευσέως, διατροφής κ.λπ., για τη γυναίκα που επιθυμεί σήμερα, για λόγους ανάγκης και οικονομικής ανεξαρτησίας, να διατηρεί την εκτός σπιτιού εργασία δ) Διεθνοποίηση της ενημερώσεως, με τα μαζικά μέσα ενημερώσεως και προπαντός την τηλεόραση, για τη δημογραφική έκρηξη του Τρίτου Κόσμου, τη μεγάλη αύξηση του πληθυσμού των χωρών υπό ανάπτυξη και τη διαστρεβλωμένη αντίληψη περί υπερπληθυσμού και ανεργίας. ε) Δογματική προκατάληψη κατά της οικογένειας με παιδιά ως τρόπου ζωής και έλλειψη οικογενειακής πολιτικής. στ) Περιορισμός των γάμων και αύξηση των διαζυγίων. ζ) Άνοδος του επιπέδου ζωής και του επιπέδου των αναγκών. η) Ελάττωση της επιδράσεως της εκκλησίας. θ) Χειραφέτηση της γυναίκας. ι) Αποτελεσματικότερα μέτρα περιορισμού των γεννήσεων: αντισύλληψη, έκτρωση, στείρωση. ια) Επίδραση της μαζικής μεταναστεύσεως. ιβ) Ανεπάρκεια στεγαστικής οικογενειακής πολιτικής.

Στη χώρα μας η υπογεννητικότητα έχει φτάσει σε κρίσιμο σημείο. Η αναλογία είναι 1,42 παιδιά για κάθε γυναίκα. Ενδεικτικώς αναφέρεται ότι το 1980 ήταν 2,21, το 1985, 1,97 και το 1990, 1,45. Δηλαδή, κάθε χρόνο μεγαλώνει η υπογεννητικότητα στη χώρα μας. Αντιθέτως, υπάρχει δημογραφική έκρηξη στην Αλβανία (6,2 παιδιά ανά γυναίκα). Σε μικρότερο βαθμό ισχύει για την Τουρκία (κατά πληροφορίες των ειδικών, ο δείκτης γεννήσεων είναι 3,2 παιδιά ανά γυναίκα). Σχετικώς με την Τουρκία, ο καθηγητής Αγγ. Αγγελόπουλος γράφει: "Ελπίζουν ότι, όταν η διεθνής οικονομία βελτιωθεί και η Ευρώπη μπει στην ανοδική οικονομική της φάση, θα χρειαστεί, λόγω της υπογεννητικότητάς της, ξένους εργάτες και φυσικά Τούρκους, δεδομένου ότι, όπως υποστηρίζουν, έχουν κληρονομήσει την κουλτούρα και τον ευρωπαϊκό πολιτισμό".

ΜΕΤΡΑ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΛΗΦΘΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Κατά το παρελθόν, οι εκάστοτε κυβερνήσεις της χώρας θέσπισαν ορισμένα μέτρα για την αντιμετώπιση του δημογραφικού προβλήματος. Αυτά είναι:

- **Το επίδομα πολυτέκνων μητέρων.** Το ποσόν που έδινε, όμως, η πολιτεία ήταν ανεπαρκέστατο. Εξ

αντικειμένου, με τα χρήματα που έπαιρναν οι πολύτεκνες μητέρες δεν μπορούσαν να συντηρήσουν τα παιδιά τους.

- **Χορήγηση στεγαστικών δανείων.** Το χορηγούμενο ποσό, όμως, δεν κάλυπτε τις ανάγκες στεγάσεως. Δινόταν μεν το δάνειο με ευνοϊκούς όρους, αλλά δεν επαρκούσε.

- **Άδεια εγκυμοσύνης και τοκετού.** Ήταν ένα μέτρο που παρείχε κίνητρα στις γυναίκες να τεκνοποιήσουν.

- **Ίδρυση βρεφονηπιακών σταθμών,** προκειμένου να εξυπηρετηθούν οι εργαζόμενες μητέρες. Κατά τις εργάσιμες ώρες των μητέρων, τα παιδιά τους βρίσκονται στους σταθμούς αυτούς. Πολύ καλό μέτρο, αλλά ο αριθμός των βρεφονηπιακών σταθμών κάλυπτε πολύ μικρό μέρος των αναγκών.

- **Διάφορα προγράμματα για τη βελτίωση των όρων ζωής των κατοίκων στις παραμεθόριες περιοχές.** Όμως αυτά έμειναν εν πολλοίς "γράμματα κενόν", δεν έγινε σχεδόν απολύτως τίποτα.

- **Καθιερώθηκε η 26η Οκτωβρίου ως "Ημέρα των Πολυτέκνων".** Πρέπει να αναφέρουμε εδώ ότι κατά την περυσινή γιορτή (26η Οκτ. 1997), ένας μόνο βουλευτής από τους 300 μας θύμισε την ημέρα των πολυτέκνων. Αλήθεια, οι υπόλοιποι βουλευτές γιατί την ξέχασαν;

- **Ψηφίστηκε σχετικός νόμος, ώστε να προτιμούνται στις προσλήψεις τέκνα πολυτέκνων - κατά ένα ποσοστό.** Όπως φαίνεται, όμως, έχει αρχίσει να μην εφαρμόζεται ο νόμος αυτός σήμερα. Παράδειγμα: με τις προσλήψεις στη Δ.Ε.Η. με το νόμο 1648, οι πολύτεκνοι αδικήθηκαν σκανδαλωδώς, ενώ ωφελήθηκαν άλλες κατηγορίες που εμπίπτουν στον ίδιο νόμο.

- **Θεσπίστηκε με νόμο (705/1977) η κατάταξη εθελοντριών στους τρεις κλάδους των Ενόπλων Δυνάμεων (Στρατός, Ναυτικό, Αεροπορία) με 5ετή θητεία.** Οι γυναίκες αυτές εκτελούν διάφορες υπηρεσίες τις οποίες εκτελούσαν στρατιώτες. Έτσι, απαγκιστρώθηκε αριθμός οπλιτών, που πλαισίωναν τις μονάδες. Η σχετική πολιτική εγκαταλείφθηκε στα μέσα του 1982 και έως το 1987, για να επανενεργοποιηθεί μετά το 1988.

Παρά τη λήψη των παραπάνω μέτρων, μπορούμε να πούμε ότι δεν ασκήθηκε μέχρι σήμερα δημογραφική πολιτική στη χώρα μας, παρά το γεγονός ότι το Σύνταγμα του 1975 (Άρθρο 21, παρ. 1) ορίζει ότι η οικογένεια, ο γάμος, η μητρότητα και η παιδική ηλικία προστατεύονται από το κράτος και ότι τα προγράμματα οικονομικής και κοινωνικής αναπτύξεως από το 1976 δεν έπαψαν να μιλούν για την ανάγκη αντιμετώπισης της καταστάσεως.

Παρά τη συστηματική στατιστική παρακολούθηση και διαπίστωση ότι ζωτικά δημογραφικά γεγονότα γνωρίζουν πρωτοφανή δυσμενή εξέλιξη (αδυναμία ανανέωσης του πληθυσμού, μαζική μετανάστευση, ερήμωση της υπαίθρου, δημογραφική γήρανση, προβληματική

κατάσταση των συντάξεων, αθρόα εισροή ξένων εργαζομένων κ.ά.), η δημιουργούμενη κατάσταση συνειδητοποιείται με βραδύ ρυθμό και από τις τρεις εξουσίες της πολιτείας (νομοθετική, διοικητική, δικαστική). Η δημογραφική ενημέρωση παραμένει απόλυτα ανεπαρκής.

Ενθαρρυντικό στοιχείο είναι η συγκρότηση, το 1991, μιας διακομματικής επιτροπής της Βουλής για τη μελέτη του δημογραφικού προβλήματος. Η επιτροπή αυτή, αποτελούμενη από 23 βουλευτές, υπέβαλε το πόρισμά της το Φεβρουάριο του 1993. Προτείνει τη θέσπιση ορισμένων μέτρων. Μετά παρέλευση 5ετίας, όμως, πολύ λίγα έχουν γίνει.

ΝΕΑ ΜΕΤΡΑ ΠΟΥ ΛΑΜΒΑΝΕΙ Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Κάθε κυβέρνηση προσπαθεί να θεσπίσει ορισμένα μέτρα για να αμβλύνει το δημογραφικό πρόβλημα και συγχρόνως να εξασφαλίσει την εδαφική ακεραιότητα της χώρας. Αναφέρονται τα κυριότερα μέτρα που έλαβαν πρόσφατα οι κυβερνήσεις ή προτίθενται να λάβουν στο μέλλον:

- **Αύξηση του αριθμού των εθελοντών και των εθελοντριών προς κατάταξη στους τρεις κλάδους των Ενόπλων Δυνάμεων.**

- **Θέσπιση μέτρων για ικανοποίηση των ανυπότακτων,** προκειμένου να μειωθεί ο αριθμός τους και, κατά το δυνατόν, να προσέλθουν προς κατάταξη στο στράτευμα.

- Στη Λευκή Βίβλο του Υ.ΕΘ.Α., του Δεκεμβρίου του 1997, προβλέπεται η υποχρεωτική στράτευση των γυναικών στο μέλλον, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, για την παλλαϊκή άμυνα. Βεβαίως, δεν έχουν δοθεί απαντήσεις σε βασικά ερωτήματα. Πότε θα αρχίσει η στράτευση των γυναικών; Έχει οργανωθεί τέτοια υπηρεσία στην τοπική αυτοδιοίκηση, για την καταγραφή των γυναικών που θα ενταχθούν στην παλλαϊκή άμυνα; Θα πρέπει να αναφέρουμε εδώ ότι σε όλες σχεδόν τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ενώσεως ισχύει το καθεστώς της υποχρεωτικής στρατεύσεως για τους άνδρες και της εθελοντικής κατάταξης για τις γυναίκες. Μόνο στο Ισραήλ ισχύει το καθεστώς υποχρεωτικής θητείας και για τα δύο

φύλα. Η επίκουρος καθηγήτρια Κοινωνιολογίας στο Ε.Μ.Π. Σήλια Νικολάου, γράφει σχετικά ότι: "οι κοινωνικές συγκυρίες σήμερα καθιστούν αναγκαία την ουσιαστικότερη συνεισφορά της Ελληνίδας και σ' αυτόν τον τομέα της κοινωνικής ζωής (...). Η στράτευση των γυναικών, εθελοντική ή υποχρεωτική, πρέπει να εξετάζεται σε συνολική βάση και σε συνάρτηση με αυτή των ανδρών. Το πρόβλημα αφορά το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας".

- **Κατάταξη γυναικών από το έτος 1991 και στις παραγωγικές σχολές των Ενόπλων Δυνάμεων και των Σωμάτων Ασφαλείας.**

- **Δραστηκή μείωση των αναβολών λόγω σπουδών.** Οι νεολαίες των πολιτικών κομμάτων αντέδρασαν και το Υ.ΕΘ.Α., σχολιάζοντας τις αντιδράσεις, διευκρίνισε ότι οι θέσεις των νεολαίων "ελήφθησαν σε πολύ μεγάλο βαθμό υπ' όψιν" στη διαμόρφωση του νομοσχεδίου.

- **Ασφαλιστική κάλυψη και σε στρατευμένους.** Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο έκρινε ότι η στρατιωτική θητεία είναι μια βασική υποχρέωση των πολιτών έναντι του κράτους και δημιουργεί υποχρεώσεις όχι στους εργοδότες, αλλά στην πολιτεία για ασφαλιστική κάλυψη των στρατευμένων.

- **Περιορισμός των αδειών των στρατευμένων κατά τη διάρκεια της θητείας τους.**

ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΜΥΝΑ

Πριν αναφέρουμε τις επιπτώσεις του δημογραφικού προβλήματος στην εθνική άμυνα, θα πρέπει να αναφέρουμε μερικά σχετικά στοιχεία. Σήμερα, η οροφή των Ενόπλων Δυνάμεων (Στρατός, Ναυτικό, Αεροπορία) της χώρας είναι περίπου 160.000 (αξιωματικοί, υπαξιωματικοί και οπλίτες). Η κάλυψη των αναγκών των μονάδων γίνεται από τις κλάσεις (ΕΣΣΟ), που καλούνται ανά δίμηνο ή τρίμηνο προς κατάταξη στους τρεις κλάδους των Ενόπλων Δυνάμεων. Υφίσταται ο θεσμός της υποχρεωτικής θητείας, αφότου η Ελλάδα έγινε ανεξάρτητο κράτος. Η στρατιωτική θητεία συγκαταλέγεται από το Σύνταγμα της χώρας στις βασικότερες υπο-

χρεώσεις του πολίτη. Υφίσταται, επίσης, ο θεσμός της εθελουσίας κατατάξεως πενταετούς υποχρεώσεως. Το προσωπικό αυτό καλύπτει κυρίως ανάγκες χειρισμού ειδικών οπλικών συστημάτων και επικοινωνιών.

Εφόσον ο αριθμός των γεννήσεων έχει μειωθεί σημαντικά, επόμενο είναι να μην επαρκεί ο αριθμός των στρατευσίμων των ΕΣΣΟ για τις ανάγκες οροφής των Ενόπλων Δυνάμεων. Τέτοιο πρόβλημα υπήρχε στη δεκαετία του 1960. Είχε δε λυθεί με την παράταση της θητείας κάθε ΕΣΣΟ για 3-4 μήνες. Η λύση αυτή εφαρμόστηκε και στη δεκαετία του 1970 και μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 1980.

Κατά την τελευταία δεκαετία, ο θεσμός της εθελουσίας κατατάξεως έδωσε κάποια λύση στις ελλείψεις για την κάλυψη των αναγκών. Μάλιστα παρατηρείται συνεχής αύξηση των εθελοντών και των εθελοντριών.

Η μείωση του προσωπικού λόγω υπογεννητικότητας και η εσωτερική μετανάστευση θα έχουν ως αποτέλεσμα τη μη ταχεία συμπλήρωση των μονάδων κατά τις πρώτες ημέρες της επιστρατεύσεως από εφεδρους των παραμεθωρίων περιοχών. Δεδομένου δε ότι οι μονάδες αυτές αναλαμβάνουν αποστολές πρώτης προτεραιότητας για την αντιμετώπιση ενός εισβολέα, οι επιπτώσεις για την εθνική άμυνα θα είναι σοβαρές. Τα πληθυσμιακά κενά που δημιουργούνται σε διάφορες παραμεθώριες περιοχές (νησιά Αιγαίου και Ιονίου πελάγους, βόρεια σύνορα της χώρας) υπάρχει ο κίνδυνος να καλυφθούν από αλλοδαπούς - κυρίως μουσουλμάνους - και τα επακόλουθα θα είναι εξαιρετικά δυσμενή για τη χώρα μας (αλλαγή ποσοστού εθνοτήτων που θα διαβιούν στις περιοχές αυτές, πρόβλημα μειονοτήτων, ασφαλείας κ.ά.).

Κρίνεται σκόπιμο να αναφέρουμε εδώ την επερώτηση που υπέβαλε στη Βουλή των Ελλήνων, στις 12 Φεβρουαρίου 1979, ο βουλευτής Κρήτης Μ. Δρεπτάκης, ο οποίος έλεγε: "Κανείς στην αίθουσα αυτή δεν μπορεί να αμφισβητήσει ότι τόσο η εθνική μας ανεξαρτησία όσο και η εδαφική μας ακεραιότητα εξαρτώνται από την ύπαρξη ενός ανανεούμενου και αυξανόμενου πληθυσμού. Δεν είναι, επομένως, υπερβολή να λεχθεί ότι πέρα από τις κοινωνικές και οικονομικές επιπτώσεις του, το δημογραφικό πρόβλημα είναι θέμα κυριολεκτικά εθνικής επιβίωσης".

Λαμβάνοντας υπόψη τη βούληση των εκάστοτε κυβερνήσεων της χώρας για μείωση της θητείας, καθορισμό της εναλλακτικής θητείας, εφαρμογή μέτρων εξυπηρέτησεως των ανυπότακτων κ.ά., προκύπτει το ερώτημα: Από πού θα βρεθούν στρατεύσιμοι για να καλύψουν τις ανάγκες οροφής των Ενόπλων Δυνάμεων;

Όπως βλέπουμε, λοιπόν, το δημογραφικό πρόβλημα έχει επιπτώσεις στην εθνική άμυνα και την εξασφάλιση της εδαφικής ακεραιότητας της χώρας. Αποτελεί το υπ' αριθμόν ένα εθνικό πρόβλημα. Ο καθηγητής και συγγραφέας Σαρ. Καργάκος, σχετικά γράφει τα εξής: "... Κυρίως, όμως, η υπογεννητικότητα αποτελεί ανασχετικό παράγοντα στην αμυντική θωράκιση της χώρας".

ΠΟΛΥΤΕΚΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Τριμηνιαίο
δημοσιογραφικό όργανο της
"Πανελληνίας Ενώσεως Φίλων των
Πολυτέκνων" (Π.Ε.ΦΙ.Π.)

Ακαδημίας 78Δ 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 3838496, 3822586,

ΕΙΡΗΝΗ: ΑΓΑΘΟ ΕΝ ΑΝΕΠΑΡΚΕΙΑ... ΑΡΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ

του Π. Διακουμάκου *

**«Δεν υπάρχει ζήτημα θερμού επεισοδίου. Θα έχουμε πόλεμο»: Υπουργός Εξωτερικών Ελλάδος
«Οι Τούρκοι παίζουν με τη φωτιά»: Υπουργός Εθνικής Αμύνης Ελλάδος.**

Οι υπουργοί εξωτερικών και εθνικής αμύνης της Ελλάδος, κατά τις πληροφορίες του Αθηναϊκού Τύπου στις 8/3/99, μετά τις απαράδεκτα προκλητικές και πέραν πάσης ανοχής ύβρεις και απειλές του Προέδρου της Τουρκίας, του Πρωθυπουργού και του Υπουργού Εξωτερικών, αναγκάστηκαν με κατηγορηματικό τρόπο να δηλώσουν δημοσίως ότι: **«οι Τούρκοι παίζουν με την φωτιά και ότι κάνουμε σαφή προς όλους την ετοιμότητά μας να απαντήσουμε σε κάθε πρόκληση και απειλή».** Επίσης, ότι δεν **«υπάρχει ζήτημα "θερμού επεισοδίου"». Θα έχουμε πόλεμο ή ειρήνη...»**

Είναι γεγονός ότι με αφορμή το θλιβερό επεισόδιο του Οτσαλάν, και οι σκοπιμότητες κατά την παρούσα προεκλογική περίοδο όπου βρίσκεται η Τουρκία, οδηγούν σε μεγάλωστομες απειλές, που υπηρετούν προεκλογικούς σκοπούς για εσωτερική κατανάλωση. Οι ανωτέρω δηλώσεις των Ελλήνων επισήμων έγιναν για να καταλάβουν οι Τούρκοι και αυτοί που τους ενθαρρύνουν ότι σε όλα υπάρχει ένα όριο, το οποίο και έχουν υπερβεί, και θα πρέπει να είναι έτοιμοι να υποστούν τις συνέπειες της ανεξέλεγκτης και παράλογης πολεμοκαπηλείας τους.

Είμεθα υποχρεωμένοι, όντας στο κέντρο του κυκλώνα, να αντιληφθούμε ότι εντελώς πρόσφατα έχουν διαμορφωθεί νέα δεδομένα στην περιοχή μας. Όσο και να μας είναι δυσάρεστο, πρέπει να δεχθούμε ότι οι τουρκικές εξαλλες θέσεις και αχαλίνωτες απειλές, έχουν την ανοχή, εάν όχι και τη συμπάρασταση, ορισμένων κύκλων της Ουάσινγκτον. Είναι επίσης γεγονός ότι τις τουρκικές θέσεις συμμαρτίζεται το Ισραήλ, το οποίο συγκαλυμμένα ενεργεί κατά της Ελλάδος και Κύπρου. Είναι θλιβερό το φαινόμενο να είμεθα μάρτυρες των όσων βυσσοδομούνται κατά της Ελλάδος και Κύπρου εν κρυπτώ, από το κράτος του Ισραήλ, το οποίο με περίτεχνους φαρισαισμούς αποποιείται. **Το Ισραήλ περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο κράτος της περιοχής, πρέπει να αντιληφθεί ότι στο απώτερο μέλλον, όταν όλα θα αλλάξουν, μόνη η Ελλάδα στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου είναι σε θέση**

*** Αντιπτέραρχος ε.α., Επίτιμος Αρχηγός Τακτικής Αεροπορίας, τ. Στρατιωτικός Αντιπρόσωπος Ελλάδος στο Ν.Α.Τ.Ο. και στη Δ.Ε.Ε.**

να του εξασφαλίσει ειρηνική και μακρά συμβίωση με τους εκεί λαούς. Στη μακρά ιστορία της ελληνικής φυλής και άλλοι λαοί αγνόησαν αυτή την αλήθεια και δυστύχησαν. Σήμερα, βρισκόμαστε μπροστά σε μία νέα πραγματικότητα που έχει διαμορφωθεί στην ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων, της Μέσης Ανατολής και της Ανατολικής Μεσογείου. Την πραγματική αυτή κατάσταση οφείλουμε να αναγνωρίσουμε πλήρως και όπως ακριβώς έχει με αντικειμενικότητα, χωρίς συναισθηματισμούς.

Παρατηρούμε ότι:

- Η Τουρκία έχει συμπήξει έναν ισχυρό άξονα στρατιωτικής συμμαχίας και αμυντικής-επιθετικής συνεργασίας με το Ισραήλ. Η Ουάσινγκτον, που είναι ο εμπνευστής του τουρκο-ισραηλινού άξονος, επιχαίρει για το γεγονός και τα συμβαίνοντα και συναινεί στους μακροπρόθεσμους σχεδιασμούς των δύο χωρών, που σε γενικό πλαίσιο προσδιορίζονται στην κυριαρχία των χωρών αυτών στην Ανατολική Μεσόγειο και την Εγγύς Ανατολή.

- Η Συρία, τρομαγμένη από τις απειλές της Άγκυρας και το θανάσιμο εναγκαλισμό της, μέσω Τουρκίας, από το Ισραήλ, σπεύδει να συμμορφωθεί στις επιταγές της Άγκυρας και απαλλάσσεται ταχύτατα από το δυστυχή Κούρδο ηγέτη Οτσαλάν, ενώ παράλληλα, αποκηρύσσοντας το παρελθόν της, αναζητεί συμβιβασμό με το Ισραήλ.

- Η Τουρκία επαίρεται για τη νίκη της κατά του Ρ.Κ.Κ. και τη σύλληψη των ηγετών του (αρχηγό και υπαρχηγό) και με θράσος εξαπολύει απειλές και προκαλεί προς πάσαν κατεύθυνση (Κύπρος-Ελλάδα-Συρία-Αρμενία).

- Οι Αμερικανοί πιέζουν την Ελλάδα, κατόπιν απαιτήσεως της Άγκυρας, να προβεί στο δημόσιο αφορισμό του Ρ.Κ.Κ., ενώ η Τουρκία απειλεί ότι, εάν δε σπεύσουμε να συμμορφωθούμε με τις επιταγές της και να της αναγνωρίσουμε τη μοναδικότητα της περιφερειακής δυνάμεως στην περιοχή, μάς αναμένουν πολλά δεινά.

- Το Ν.Α.Τ.Ο. αναζητεί μια θέση στο μέλλον και έσπευσε να "πατήσει πόδι" στα Σκόπια μέσω Θεσσαλονίκης. Οι Σέρβοι, ανήσυχτοι, αδυνατούν να αντιληφθούν τα σε βάρος τους τεκταινόμενα, ενώ οι Αλβανοί του Κοσσυφοπεδίου οραματίζονται την απαρχή και το λυκαυγές της μεγάλης Αλβανίας.

- Στην Ελλάδα "κουρδοποιήσαμε" την πολιτική μας ζωή, σαν να μας λείπουν τα άλλα προβλήματα, ενώ το κυβερνών κόμμα περνά δύσκολες ημέρες. Η πολιτική ζωή της χώρας παρουσιάζεται περισσότερο ζοφερή,

Αμερικανικής κατασκευής μαχητικό α/φος F-18

με τις αναμενόμενες εξαγγελίες δημιουργίας περισσότερων πολιτικών κομμάτων και τη βεβαία ιταλοποίηση της πολιτικής μας ζωής.

- Οι σχέσεις Αθηνών-Λευκωσίας δοκιμάζονται από την περίπτωση των S-300, αλλά προ παντός από την επιδειχθείσα ανικανότητά μας να διασώσουμε έναν ικέτη και διεθνή φυγάδα, τον ατυχή Κούρδο ηγέτη Οτσαλάν.

ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΧΑΘΕΙ ΟΛΑ - ΕΧΟΥΝ ΜΕΙΝΕΙ ΑΡΚΕΤΑ

Όλα τα ανωτέρω συνθέτουν μια δυσάρεστη εξέλιξη σε βάρος μας, περισσότερων σωρευμένων δυσμενών συγκυριών. Παρά ταύτα, υπάρχουν και παρήγορα γεγονότα:

- Η κυβέρνηση και η αντιπολίτευση αλλά και τα περισσότερα άλλα πολιτικά κόμματα αντιμετωπίζουν με ομοψυχία και από κοινού με σθένος τις τουρκικές προκλήσεις και απειλές.

- Η κυβέρνηση ύστερα από πέντε χρόνια απάθειας και αδιαφορίας για τον εξοπλισμό των Ε.Δ. αφ' ότου το κυβερνών κόμμα στο οποίο ανήκει ανήλθε στην εξουσία (1993), επιτέλους, συνειδητοποίησε τους κινδύνους που διατρέχει η Ελλάδα σήμερα και στο άμεσο μέλλον, με τις δραματικές ελλείψεις που παρατηρούνται στην άμυνά μας, και σπεύδει να καλύψει το χαμένο χρόνο με εξοπλιστικά προγράμματα.

- Η οικονομία, με βάση τα δημοσιονομικά μεγέθη, βαίνει καλώς, παρά τα πιεστικά προβλήματα που υπάρχουν σε μεγάλες μάζες του πληθυσμού.

- Το πλέον παρήγορο στοιχείο και η μόνη ουσιαστι-

κή ισχυρή παράμετρος στην πλειάδα των ατυχών συγκυριών που βαρύνουν την χώρα μας είναι οι Ένοπλες Δυνάμεις μας. Έτοιμες και αποφασισμένες, παρά τις ελλείψεις τους, είναι εκεί για να επιτελέσουν το ιερό χρέος τους. Οφείλουμε όλοι να τις εμπιστευόμαστε. Το αξίζουν.

ΟΠΩΣ ΜΑΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΟΧΘΗ

Ο Τούρκος πρόεδρος στις ανεξέλεγκτες αθυροστομίες του και στις αιτιάσεις του κατά της Ελλάδος ισχυρίστηκε σε επίσημη πρόσφατη τηλεοπτική του συνέντευξη ότι τους τελευταίους αιώνες από την περίοδο ακόμη της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, η Ελλάδα ήταν πάντοτε παρούσα και πίσω από κάθε εξέγερση και κάθε επιθετική ενέργεια κατά της Τουρκίας. Ο Τούρκος πρόεδρος αναφέρθηκε στα φαινόμενα που χαρακτηρίζουν πράγματι μια επιθετικότητα εκ μέρους της Ελλάδος κατά του Οθωμανού και Τούρκου δυνάστη, ήδη από την επαύριο της αλώσεως της Βασιλεύουσας, αλλά δεν ενδιαφέρθηκε να προσδιορίσει τα αίτια για τα οποία οι Έλληνες επί αιώνες παρουσιάζονται ως οι ορκισμένοι εχθροί του Ασιατή εισβολέα. Ηθελήμενα αποσιώπησε ότι ο ξεσηκωμός του 1821, που διέλυσε τα θεμέλια της οθωμανικής κυριαρχίας, ήταν η μια και πετυχημένη επανάσταση από μια σειρά άλλων άτυχων επαναστάσεων των Ελλήνων μετά το 1453, αλλά και άλλων υπόδουλων λαών στον οθωμανικό ζυγό. Ποτάμι το αίμα και ένα εκατομμύριο ψυχές Ελλήνων θυσιάστηκαν στο βωμό της ελευθερίας από το 1821 μέχρι το 1830, όπου γίναμε ανεξάρτητο κράτος. Αυτά οι Τούρκοι φαίνεται να μην τα καταλαβαίνουν. Ασιάτες και άρπαγες, νομαδικός λαός πολεμιστών, ποτέ δεν μπήκε στον κόπο να ασχοληθεί και να σκεφθεί για αξίες και πανανθρώπινα αγαθά. Λαός γεννημένος να υποτάσσεται στη βούληση των αφεντάδων του, καταλαβαίνει μόνο τη δύναμη και ενεργεί πάντοτε με τη βία και το φόβο. Είναι αδύνατο να καταλάβει ο Σ. Ντεμιρέλ γιατί ξεσηκωνόντουσαν κατά του δυνάστη πρώτοι οι σκλάβοι Έλληνες. Εντελώς πρόσφατα, κάποιος "δυτικός" επίσημος, που δε δόθηκε στη δημοσιότητα το όνομά του, ισχυρίστηκε ότι δεν απειλείται η Ελλάδα από την Τουρκία και ότι η Τουρκία δεν έχει επιθετικές βλέψεις κατά της Ελλάδος, αλλά, το αντίθετο συμβαίνει. Τούτο συνάγεται ιστορικά, ισχυρίστηκε, γιατί τους τελευταίους δύο αιώνες, η Ελλάδα επετέθη πέντε φορές κατά της Τουρκίας, ενώ η Τουρκία καμία. Πράγματι, κάποιος έτσι μας βλέπουν από την αντίπερα όχθη. Οι απελευθερωτικοί πόλεμοι των Ελλήνων για τους σκλαβωμένους αδελφούς τους, στα μάτια τρίτων είναι επιθετικοί πόλεμοι της Ελλάδος κατά της Τουρκίας. Αυτές οι απόψεις για τη χώρα μας, των οποιωνδήποτε τρίτων, δεν πρέπει να μας ενοχλούν ιδιαίτερα. Απεναντίας, πρέπει να μας προβληματίζουν, να μας χαλυβδώνουν τη θέλησή μας για αγώνες και θυσίες και να μας

οδηγούν στην ισχυροποίηση της χώρας μας.

Ο Τούρκος πρωθυπουργός Μπ. Ετζεβίτ μας βλέπει ως μια χώρα που υποθάλλει την τρομοκρατία και με κάθε τρόπο απεργάζεται την ασφάλεια της Τουρκίας και επιδιώκουμε το διαμελισμό της. Τους ίδιους παραλογισμούς διαβάσει κάποιος και στη μελέτη του Τουρκικού Γενικού Επιτελείου του 1985 με τίτλο "ΟΙ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΚΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ". Εκεί, η τουρκική φαντασία οργιάζει. Ταυτίζει τη "Φιλική Εταιρεία", που οδήγησε στην επανάσταση του 1821, με την "Εθνική Εταιρεία" (που παρέσυρε την Ελλάδα στον πόλεμο της ντροπής του 1897) και η οποία θεωρεί ότι υπάρχει τώρα με έδρα στην Κύπρο και πάντοτε επιδιώκει την πραγματοποίηση της "Μεγάλης Ιδέας".

Πολλά θα μπορούσαν να γραφούν ακόμη για το πώς μας βλέπουν οι Τούρκοι, με αποκορύφωμα μία τελευταία "μελέτη" Τούρκων στρατιωτικών, στην οποία μας αρνούνται την οποιαδήποτε σχέση μας με τους αρχαίους Έλληνες και μας χαρακτηρίζουν ως τους ταραξίες της Βαλκανικής και ως μια χώρα που θέτουμε σε κίνδυνο το Ν.Α.Τ.Ο. (εφ. ΕΞΟΥΣΙΑ, 5 Μαρτίου 1999).

ΕΝΑ "ΘΕΡΜΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ" ΟΔΗΓΕΙ ... ΣΕ ΠΟΛΕΜΟ

Ο Υπουργός Εξωτερικών της Ελλάδος σε συνέντευξή του στην κυπριακή εφημερίδα "Φιλελεύθερος" δήλωσε ότι: «ενδεχόμενη πρόκληση θερμού επεισοδίου εκ μέρους της Τουρκίας θα οδηγήσει σε ελληνοτουρκική σύρραξη και σε σκληρότατη αντιπαράθεση...» (εφ. ΕΞΟΥΣΙΑ, 8 Μαρτίου 1999). Ο ΥΠ.ΕΞ. με τις δηλώσεις του αυτές διακήρυξε προς πάντα ενδιαφερόμενο ότι, εάν η Τουρκία προκαλέσει ένα θερμό επεισόδιο, τα πράγματα δε θα μείνουν εκεί. Η Ελλάδα είναι αποφασισμένη να προχωρήσει σε σκληρά αντίποινα. Η δήλωση αυτή σε συνδυασμό με την αντίστοιχη του Υ.ΕΘ.Α. κατά την αυτή ημέρα ότι: «οι Τούρκοι παίζουν με τη φωτιά» στέλνει ένα καθαρό μήνυμα στην Άγκυρα αρκετά δυνατό, για να συνέλθει. Να αναλογισθεί τις ευθύνες της και να σταματήσει τις εμπρηστικές φραστικές προκλήσεις, γιατί θα είναι υπεύθυνη για ό,τι θα ακολουθήσει. Την προειδοποιεί ότι η πρόκληση ενός "θερμού επεισοδίου", στο οποίο κατά τον προσφιλή τους τρόπο επιδίδονται οι Τούρκοι, θα οδηγήσει ενδεχομένως σε πόλεμο. Οι Τούρκοι και αυτοί που τους καλύπτουν είναι υποχρεωμένοι να βγάζουν τα συμπεράσματά τους. Τώρα, στις παραμονές των τουρκικών εκλογών (αρχές Απριλίου 1999) τον Μπ. Ετζεβίτ, τον πορθητή της Κύπρου και πρωθυπουργό που συνέλαβε τον Οτσαλάν, θα τον εξυπηρετούσε

ένα καλοσχεδιασμένο "θερμό επεισόδιο" στο Αιγαίο ή στην Κύπρο και θα του προσέφερε ψήφους. Ασφαλώς, όμως, δεν είναι έτοιμος να επωμισθεί τό κόστος μίας σκληρής απαντήσεως και τους κινδύνους μίας προς τα άνω κλιμακούμενης ελληνοτουρκικής αναμετρήσεως. Οι "στρατηγοί" και ο Ετζεβίτ γνωρίζουν καλά ότι η Ελλάδα όντας σήμερα με την "πλάτη στον τοίχο", όπου την έφεραν οι προκλήσεις και ενέργειες της Τουρκίας και των φίλων της, δεν έχει κανένα άλλο περιθώριο ή άλλη επιλογή από το να χτυπήσει σκληρά σε οποιαδήποτε προσχεδιασμένη πρόκλησή τους. Η Ελλάδα, με τη νέα θέση της, πιστεύει ότι τα ελληνικά αντίποινα θα φέρουν τους Τούρκους σε δυσχερέστατη θέση. Το ενδεχόμενο μίας ήττας των τουρκικών Ε.Δ. σε σειρά αναμετρήσεων στην ξηρά, την θάλασσα και τον αέρα, είναι η πλέον πιθανή έκβαση μίας άφρονος εκ μέρους της Άγκυρας προκλήσεως. Οι ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις κάνουν υπομονή 44 χρόνια, από τους βανδαλισμούς του Σεπτεμβρίου του 1955 στην Κωνσταντινούπολη και 25 χρόνια από την εισβολή των Τούρκων στην Κύπρο. **Ο Μουσολίνι κατά παρόμοιο τρόπο προκάλεσε τον ελληνικό λαό και δυστύχησε. Οι Τούρκοι βαδίζουν στα βήματα των φασιστών του Ιταλού δικτάτορα και θα έχουν την ίδια τύχη με αυτούς.**

Ο γράφων θέλει να πιστεύει ότι οι δηλώσεις των δύο κορυφαίων υπουργών θα συνοδεύονται από τις πρέπουσες οδηγίες προς τις Ένοπλες Δυνάμεις. Οι αρμόδιοι και υπεύθυνοι διοικητές του στρατού, του ναυτικού και της αεροπορίας γνωρίζουν πάρα πολύ καλά τι θα κάνουν σε κάθε περίπτωση. Αρκεί η κυβέρνηση να τους αφήσει ήσυχους να ενεργήσουν απερίσπαστοι με βάση τις οδηγίες της και τα σχέδιά τους. Οι παλινωδίες των ΙΜΙΩΝ δεν πρέπει να επαναληφθούν. Και δε θα επαναληφθούν, εάν ο οποιοσδήποτε ανθυπολοχαγός παραμείνει ελεύθερος και απερίσπαστος στην αντιμετώπιση της όποιας καταστάσεως. Χωρίς τις οδηγίες των πολιτικών της τελευταίας στιγμής. Ο στρατός γνωρίζει καλά τη δουλειά του.

Τεθωρακισμένο μεταφοράς προσωπικού BMP-1

**ΜΟΡΦΗ-ΕΚΤΑΣΗ-ΕΝΤΑΣΗ-ΣΗΜΑΣΙΑ
ΕΝΟΣ "ΘΕΡΜΟΥ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΥ"**

Οι Τούρκοι μας απειλούν και οι δημοσιογράφοι έχουν μορφοποιήσει αυτές τις απειλές σε "θερμό επεισόδιο", το οποίο στη φαντασία τους έχει μυθοποιηθεί και θεωρείται ως το αποκορύφωμα μιας θερμής αναμετρήσεως σε ορισμένο τόπο και χρόνο κατά μία ελληνoturκική κρίση, με περαιτέρω δραματικές επιπτώσεις σε βάρος της χώρας μας. Κατ' αρχήν, πρέπει να γίνει δεκτό ότι μία ελληνoturκική αναμέτρηση με στρατιωτικά μέσα οπωσδήποτε είναι μία δυσάρεστη εξέλιξη, η οποία επιβάλλει προσεκτικούς χειρισμούς. Οπωσδήποτε, όμως, δεν πρόκειται περί καταστροφής ούτε περί ενός αιφνιδίου πολέμου. Μεταξύ ενός "θερμού επεισοδίου", δηλαδή μιας περιορισμένης ένοπλης συγκρούσεως, και ενός γενικού ελληνoturκικού πολέμου, υπάρχει τεράστια απόσταση.

Ένα "θερμό επεισόδιο" μπορεί να συμβεί στην ξηρά, στη θάλασσα ή στον αέρα ή και στα τρία μαζί, στον ίδιο ή διαφορετικούς χρόνους και τόπους. Το κάθε προσχεδιασμένο θερμό επεισόδιο έχει συγκεκριμένο σκοπό και υπηρετεί ορισμένους πολιτικο-στρατιωτικούς στόχους. Δηλαδή, το προσχεδιασμένο είναι μία παγίδα που πρέπει να αποφευχθεί. Η έγκαιρη, ορθή αναγνώριση του επιδιωκόμενου σκοπού, η ετοιμότητα και βίαιη ισχυρή αντίδραση είναι η μόνη ορθή απάντηση στην πρόκληση. Στα IMIA αφήσαμε επί ένα και πλέον μήνα να "σαπίζει" το φορτηγό τουρκικό πλοίο που προσάραξε εκεί, και μετά αιφνιδιαστήκαμε, γιατί αφήσαμε τους Τούρκους να οργανωθούν. Ασφαλώς, θα ήταν άλλη η εξέλιξη, εάν εγκαίρως είχε δοθεί η εντολή σ' ένα λοχαγό να εξασφαλίσει την περιοχή από κάθε ενδεχόμενο.

Ένα επεισόδιο, που συνήθως καλείται "μεθοριακό", θα μπορούσε να συμβεί στον Έβρο ή στην Κύπρο. Στην περίπτωση αυτή, τουρκικά τμήματα αναμένεται να προσβάλουν αιφνιδιαστικά με πυρά θέσεις στην Ελλάδα ή την ελεύθερη Κύπρο, επιζητώντας κατά κύριο λόγο τη δημιουργία εντάσεως και κρίσεως στις ελληνoturκικές σχέσεις. Σπανιότατα θα έχει ως στόχο η

σύγκρουση αυτή την κατάληψη εδαφών ή τη δημιουργία τετελεσμένων. Στην οποιαδήποτε ένοπλη πρόκληση, η απάντηση είναι μία. Πρέπει να είναι άμεση, με μαζικά πυρά, που θα αυξάνουν όσο οι επιτιθέμενοι επιμένουν. Είναι λάθος τεράστιο, όταν μας προσβάλλουν με πυρά, "να κρυφτούμε" και να ζητάμε από τους Αμερικανούς ή τον Ο.Η.Ε. (Κύπρος) να μας προστατεύσουν, γιατί εμείς (τα κακόμοιρα) είμαστε "καλά παιδιά" και υπάκουα...

Ένα τέτοιο περιστατικό, όπου η σκληρή αντίδρασή μας θα αιφνιδιάσει τον αντίπαλο, που δεν την ανέμενε, θα τελειώσει γρήγορα και υπέρ μας, ενδεχομένως με κάποιες απώλειες εκατέρωθεν, μετά τις παρεμβάσεις τρίτων. Υπάρχει εδώ ένα κρίσιμο σημείο. Δεν πρέπει να αιφνιδιασθούμε και προ παντός το Υ.ΕΘ.Α. να έχει από τώρα "λύσει τα χέρια" των τοπικών διοικητών. Ας μη φοβούνται οι πολιτικοί: Πόλεμος δε γίνεται από ένα επεισόδιο. Απεναντίας, η σθεναρή αντίδραση προλαμβάνει τον πόλεμο.

Ένα επεισόδιο στη θάλασσα είναι ένα σοβαρότερο γεγονός, περισσότερο σύνθετο, και απαιτεί μεγαλύτερη προσοχή και επιμέλεια από αυτόν που το προσχεδιάζει. Στη θάλασσα θα επιχειρηθεί η προσβολή ενός πολεμικού πλοίου μας ή η κατάληψη ενός βράχου ή μιας ακατοίκητης βραχονησίδας ή μιας μικρής κατοικημένης νησίδας, όπου δεν υπάρχουν τμήματα χωροφυλακής. Είναι φανερό ότι και οι τρεις πιθανές αυτές περιπτώσεις είναι πολύ σοβαρές εξελίξεις στις ελληνoturκικές σχέσεις και οδηγούν ευθέως σε επικίνδυνες καταστάσεις κλιμακώσεως της κρίσεως. Εδώ πρόκειται περί σκοπίμου, προσχεδιασμένης προσβολής της εδαφικής μας ακεραιότητας ή της βυθίσεως πολεμικού μας. Δεν έχει σημασία εάν η απόπειρα θα γίνει εναντίον ενός ακατοίκητου ελληνικού βράχου στο Αιγαίο ή εναντίον κάποιας περιοχής των Αθηνών. Σε όλες τις περιπτώσεις, προσβάλλεται το ελληνικό κράτος και επιβάλλεται άμεση και σκληρή απάντηση. Η κυβέρνηση οφείλει από τώρα να προειδοποιήσει επίσημα τους Τούρκους και να ενημερώσει τους Αμερικανούς, Ν.Α.Τ.Ο., Ε.Ε., Δ.Ε.Ε., Ρώσους, Δ.Α.Σ.Ε., Ο.Η.Ε., ότι αμυνόμενοι θα απαντήσουμε έχοντας στη διάθεσή μας όλα τα στρατιωτικά μέσα που απαιτούνται για την προστασία των κυριαρχικών μας δικαιωμάτων. Μόνο με αυτές τις ξεκάθαρες θέσεις οι Τούρκοι θα συγκρατηθούν. Άλλως, εάν μας οδηγήσουν σε μία διαδικασία όπως στα IMIA, θα χάσουμε και το βράχο ή την νησίδα, αλλά προ παντός θα χάσουμε την αξιοπρέπειά μας και θα μαστιγωθεί δημόσια και θα καταρρακωθεί η υπερηφάνειά μας.

Στον αέρα, ένα προσχεδιασμένο "θερμό επεισόδιο" θα έχει ως στόχο την κατάρριψη ενός ή και περισσότερων κυρίως μαχητικών της Πολεμικής Αεροπορίας. Αυτό αναμένεται να συμβεί κατά τη διάρκεια μιας καλοστημένης σειράς εμπλοκών, όπως αυτές που γίνονται τακτικότερα στο Αιγαίο και τις οποίες εμπλοκές πάντοτε προκαλούν οι Τούρκοι. Οι εμπλοκές πραγματοποιούνται με βίαιους ελιγμούς κλειστής αερομα-

MAXH

& ΕΠΙΒΙΩΣΗ

**ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΔΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ**

**ΦΡΑΓΚΟΓΙΑΝΝΗ & ΒΛΑΧΑΒΑ
ΠΑΠΑΓΟΥ, ΤΗΛ. 6547724**

χίας των τουρκικών αεριωθουμένων για την απόκτηση τακτικών πλεονεκτημάτων βολής, όταν αντιληφθούν την προσέγγιση ελληνικών μαχητικών, που τα πλησιάζουν κατά τα διεθνή νόμιμα, για να αναγνωρίσουν την ταυτότητά τους, λόγω της παράνομης εισόδου τους στο FIR Αθηνών ή των πτήσεών τους εντός του εθνικού εναέριου χώρου. Εδώ είναι σκόπιμο να αναφερθεί ότι, εάν τα τουρκικά α/φη συνεχίσουν την πτήση τους χωρίς να αντιδράσουν, δεν ενοχλούνται από τα μαχητικά μας. Απλώς, από ασφαλείς αποστάσεις παρακολουθούνται, όσο οι Τούρκοι πετάνε στο διεθνή χώρο. Εάν παραβιάσουν εθνικό εναέριο χώρο, τότε τα α/φη μας αεραμύνης, οπλισμένα πάντοτε με όπλα αεραμύνης, λαμβάνουν κατάλληλες θέσεις που τους εξασφαλίζουν το τακτικό πλεονέκτημα, δηλαδή δυνατότητα αμέσου βολής, και προειδοποιούνται οι Τούρκοι να απομακρυνθούν από τον ελληνικό εθνικό χώρο. Εάν συμμορφωθούν, ουδείς τους ενοχλεί. Εάν αντιδράσουν για να αποκτήσουν αυτοί το "πλεονέκτημα", τότε αρχίζει η εμπλοκή..., η οποία μπορεί να οδηγήσει και σε κατάρριψη α/φους, από λάθος ή σκόπιμα. Η κατάρριψη ενός α/φους, με τις κρατούσες σήμερα συγκυρίες ελληνικών και τουρκικών α/φων στο Αιγαίο και με τα όπλα-βλήματα αέρος-αέρος που διαθέτουν και οι δύο πλευρές, είναι, δυστυχώς, πολύ εύκολη υπόθεση. Αρκεί κάποιος πιλότος να αποφασίσει να "πατήσει ένα κουμπί" ή να το πατήσει κατά λάθος. Τέτοια λάθη έχουν συμβεί στο παρελθόν και δυνατόν να συμβούν και στο μέλλον. Προκειμένου περί σχεδιασμένης καταρρίψεως από πλευράς των Τούρκων, δύναται να λεχθεί ότι ένα τέτοιο "θερμό επεισόδιο" με στόχο την ένταση στο Αιγαίο, είναι πιθανό και πραγματοποιείται με ευχέρεια από αυτόν που θα το σχεδιάσει. Η ουσία είναι ότι με τις μαζικές παραβάσεις στο Αιγαίο καθημερινά από τα τουρκικά α/φη των κανόνων εναερίου κυκλοφορίας του Διεθνούς Οργανισμού Πολιτικής Αεροπορίας (Ι.Σ.Α.Ο.), και τις καθημερινές παραβάσεις του εθνικού ελληνικού εναέριου χώρου-πτήσεις κάτω των 10 ν.μ., εγγύς των ακτών των νήσων, υπερπτήσεις των νήσων κ.λπ. - και οι συνεχείς αναχαιτίσεις των τουρκικών α/φων από τα α/φη αεραμύνης της Π.Α., δημιουργούν τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε οι εμπλοκές να οδηγήσουν σε καταρρίψεις. Ένα τέτοιο ενδεχόμενο είναι δυνατόν να σχεδιασθεί και από πλευράς Τουρκίας και από πλευράς Ελλάδος. Οι επιπτώσεις ενός τέτοιου επεισοδίου δεν αναμένεται να είναι δραματικές στις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Οπωσδήποτε, όποιες καταστάσεις κι αν διαμορφωθούν, θα είναι ελεγχόμενες και με καλή εκατέρωθεν θέληση δε θα οδηγήσουν σε πόλεμο.

Εδώ πρέπει να γραφούν μερικά πράγματα, γιατί η ελληνική πολιτική ηγεσία, από το 1974 και μετά όπου οι Τούρκοι έπαψαν να υποβάλλουν σχέδια πτήσεως όταν μπαίνουν στο FIR Αθηνών, όπως έχουν υποχρέωση κατά τους διεθνείς κανόνες του Ι.Σ.Α.Ο., δέχεται και εγκρίνει την πάγια πολιτική της Πολεμικής Αεροπορίας να αναχαιτίζεται οποιοδήποτε α/φος πετάει

μέσα στα όρια του FIR Αθηνών και είναι "άγνωστο". Αρκετοί έχουν αμφισβητήσει τις αναχαιτίσεις και μάλιστα ένας διακεκριμένος και σοβαρός δημοσιογράφος (κ. Μαρίνος) σε έγκριτη εφημερίδα, έγραψε με τρόπο επικριτικό για τις αναχαιτίσεις, τις χαρακτήρισε δαπανηρές και ζητούσε τη διακοπή τους. Κάποιοι άλλοι πολιτικοί ζητούν να τελειώνουμε με τα 10 νμ. του εθνικού εναέριου χώρου, τον οποίο μόνο οι Τούρκοι δεν αναγνωρίζουν, και να περιορισθούμε στα 6 νμ., όσα είναι και τα χωρικά μας ύδατα και όπως προβλέπεται από το διεθνές δίκαιο μετά την ισχύ του, σχετικά πρόσφατα.

Σε αυτούς που αμφισβητούν τη διαδικασία των συνεχών και πεισματικών αναχαιτίσεων ημέρα και νύκτα, με όλους τους καιρούς, κάθε τουρκικού α/φους που μπαίνει αυθαίρετα στο Αιγαίο, η απάντηση είναι ότι αυτό αποτελεί υποχρέωση της χώρας μας και αρμοδιότητα που μας έχει ανατεθεί ρητά και επίσημα από τον Ο.Η.Ε., βάσει της συνθήκης του Σικάγο του 1944 και της συμφωνίας των Παρισίων του 1952. Σκοπός αυτής της ευθύνης μας είναι μέσα στο FIR Αθηνών να προστατεύουμε την ασφάλεια πτήσεων της διεθνούς αεροπλοΐας. Προκειμένου περί των αναχαιτίσεων των τουρκικών αεροσκαφών που παραβιάζουν τον εθνικό μας εναέριο χώρο των 10 ν.μ. (και κάτω), όπως εμείς τον έχουμε ορίσει από το 1931, αποτελεί χρέος της Πολεμικής Αεροπορίας και εντάσσεται στις αποστολές που το ελληνικό κράτος έχει αναθέσει στις Ένοπλες Δυνάμεις. Το ότι δεν καταρρίπτονται τα παραβιάζοντα την ελληνική επικράτεια τουρκικά α/φη είναι πολιτική επιλογή των ελληνικών κυβερνήσεων και θα συνεχίσουν να μην καταρρίπτονται επί όσον χρόνο έτσι αποφασίζουν οι ελληνικές κυβερνήσεις. Η Πολεμική Αεροπορία με τις συνεχείς αναχαιτίσεις κάθε α/φους στο Αιγαίο εξασφαλίζει στην ελληνική πολιτεία την επιλογή καταρρίψεως ή μη καταρρίψεως του παραβιάζοντος την κυριαρχία μας τουρκικού α/φους. **Πέραν αυτού, η κάθε αναχαιτίσή μας αποτελεί έργο άσκηση κυριαρχικού μας δικαιώματος και έργο διαμαρτυρία μας, που δεν επιτρέπει τη δημιουργία εθιμικού κανόνος δικαίου, που θα καταργεί αυτό το δικαίωμά μας ως κυρίαρχου κράτους.**

Ως προς τις προτάσεις ορισμένων πολιτικών που "ψιθυρίζουν" και δεν τολμούν φανερά να προτείνουν τον περιορισμό του εναέριου εθνικού χώρου στα 6 ν.μ. αντί των 10 σήμερα που ισχύουν από το 1931, η απάντηση είναι ότι μια τέτοια απόφαση σημαίνει εγκατάλειψη και παραχώρηση του 17% του κυρίαρχου χώρου μας στο Αιγαίο, στους Τούρκους. Νομίζω ότι δε θα υπάρξει ελληνική κυβέρνηση που θα προβεί σε τέτοια πράξη. Τι πρέπει να γίνει: Το διεθνές δίκαιο μας δίδει το δικαίωμα να αυξήσουμε τα χωρικά μας ύδατα στα 12 ν.μ. αντί των 6 ν.μ. που έχουμε σήμερα. Κάποτε θα ασκήσουμε και αυτό το δικαίωμά μας και δε θα υπάρχει πρόβλημα εθνικού εναέριου χώρου 10 ν.μ., που ενοχλεί τους Τούρκους. Στο μεταξύ, οι βιαστικοί πολιτικοί να κάνουν υπομονή.

ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΕΣ ΕΠΙΛΟΓΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΛΗΨΗ ΠΟΛΕΜΟΥ

Στην πρώτη σειρά επιλογών αποτροπής του απειλούμενου από την Τουρκία πολέμου είναι η ισχυροποίηση της χώρας και της Κύπρου με σύγχρονα όπλα και μέσα. Η Ελλάδα, ύστερα από πέντε έτη κατά τα οποία δεν αγοράσθηκε τίποτε ουσιαστικό για τις Ένοπλες Δυνάμεις, από το β' εξάμηνο του 1998 έχει προχωρήσει σε σπουδαίες και κρίσιμες για την άμυνα και ασφάλειά μας επιλογές νέων και σύγχρονων οπλικών συστημάτων. Σε ανάλογες εξοπλιστικές προσπάθειες έχει αποδυθεί και η Κύπρος. Όταν προοδευτικά υλοποιηθούν οι προμήθειες και τα νέα όπλα και μέσα παραδοθούν στις Ένοπλες Δυνάμεις, η ισορροπία αποκαθίσταται μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας, ενώ η Κύπρος ισχυροποιείται σημαντικά. Τότε, ένας πόλεμος έχει αποσοβηθεί και οι προκλητικοί Τούρκοι θα γίνουν προσεκτικότεροι.

Μέχρι τότε, και αναφερόμεθα στα προσεχή 2-3 χρόνια, η κατάσταση θα είναι κρίσιμη, γιατί η τουρκική υπεροχή στον αέρα και στην ξηρά είναι δεδομένη και αναμφισβήτητη. Στο ναυτικό τα πράγματα δεν είναι πολύ ευχάριστα για τους Τούρκους. Η τουρκική υπεροχή δε σημαίνει και βέβαια ήττα των ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων, σημαίνει μόνο ότι πρέπει να σχεδιασθεί σωστά η άμυνά μας με τα υπάρχοντα ήδη οπλικά συστήματα. Σε ό,τι αφορά τη σωστή σχεδίαση, αυτή υπάρχει και πολύ λίγες βελτιώσεις είναι αναγκαίες. Υπάρχουν, όμως, τομείς εξαιρετικής σπουδαιότητας, οι οποίοι, δυστυχώς, τα τελευταία χρόνια παραμελούνται, γιατί ακόμη και οι στρατηγοί ασχολούνται με τις κοινωνικές παροχές των Ε.Δ. στο λαό κ.λπ.

Οι ιδιαίτερες σημασίας τομείς είναι:

- **Η συντήρηση όπλων**, οπλικών συστημάτων, μέσων κ.λπ. Το κράτος πρέπει να αποφασίσει να διαθέσει χρήματα. Άμυνα χωρίς ετοιμοπόλεμα άρματα, πλοία και α/φη, δε γίνεται. Οι υπουργοί οικονομικών κοροϊδεύουν τον ελληνικό λαό και τον εαυτό τους, όταν προσπαθούν χωρίς κονδύλια να αξιοποιηθούν σε ποσοστό άνω του 90% τα υπάρχοντα οπλικά συστήματα.

- **Η εκπαίδευση** πρέπει να συστηματοποιηθεί, ιδιαίτερα στο Στρατό Ξηράς. Ορισμένοι πολιτικοί, ορισμένα Μ.Μ.Ε. και οι κακοί και τεμπέληδες στρατιώτες, έχουν συμπήξει μία αναξιοκρατική ομάδα ταπεινών συμφερόντων και φυγόπονων, και έχουν οδηγήσει την εκπαίδευση σε αδιέξοδο. Ο ηγέτης, μικρός ή μεγάλος, που θα απαιτήσει σωστή εκπαίδευση, κινδυνεύει να χάσει τη θέση του και οπωσδήποτε την ησυχία του, με τις προκλητικές οχλήσεις παρατρεχάμενων υπουργών, για να προσέξει τον προστατευόμενό τους.

- **Η συνεργασία στρατού-ναυτικού-αεροπορίας** δε βρίσκεται στο καλύτερο επίπεδο. Το ναυτικό και η αεροπορία έχουν πολύ δουλειά μπροστά τους γύρω από θέματα ενεργού αεραμύνης. Επίσης, ο στρατός θα πρέπει να βρει το σωστό δρόμο συνεργασίας των ελικοπτέρων APACHE με τα μαχητικά της Π.Α.

- **Η επάνδρωση των μονάδων του στρατού** πρέπει να προκαλέσει τις συγκεκριμένες ενέργειες του Υπουργού Αμύνης. Οι κοινωνικές παροχές στους στρατιώτες, οι συνήγοροι του οπλίτη και η επάνδρωση των μονάδων των μεγαλουπόλεων μόνο κακό κάνουν στην πατρίδα. Όποιος αμφιβάλλει ας ρωτήσει τους στρατιώτες μας του 1912-1913, που διπλασίασαν την Ελλάδα, τους στρατιώτες μας που πολεμούσαν επί 10 χρόνια και φθάσανε νικητές μέχρι την Άγκυρα, και τους στρατιώτες μας του έπους του 1940. Ήταν τότε που αυτοί οι λίγοι, φορτωμένοι στην πλάτη την Ελλάδα, τη δόξασαν και την ανέβασαν στους ουρανούς.

- **Οι αμοιβές των στελεχών των Ε.Δ.** Είναι καιρός να υπάρξει διάκριση αμοιβών μεταξύ του στρατηγού και του οποιουδήποτε τεχνίτη της Δ.Ε.Η., Ο.Τ.Ε., Ε.Υ.Δ.Α.Π. κ.λπ. Βεβαίως και δεν αποτολμώνται προτάσεις για συγκρίσεις των αμοιβών των στρατιωτικών με τους υπαλλήλους της Ολυμπιακής ή τους δικαστικούς. Αυτοί είναι οι προνομιούχοι. Οι στρατιωτικοί να φροντίζουν εν σιγή να περιφέρουν με αξιοπρέπεια τη φτώχεια τους. Να αρκούνται στα ψιχία που περισσεύουν από τις ανάγκες του δημοσίου. Να μη διεκδικούν και να σκέπτονται πώς θα ζήσουν οι δυστυχείς αρχιερείς, δάσκαλοι και λειτουργοί της ΑΡΠΑΧΤΗΣ του δημοσίου. (η λέξη αρπαχτή ανήκει στον πρωθυπουργό κ. Κ. Σημίτη. Αυτός την χρησιμοποιεί).

Πολλά ακόμη θα μπορούσαν να γραφούν ως υποδείξεις προς τους αρμόδιους για ενέργειες και λήψη μέτρων που θα βοηθήσουν να καλυφθεί η ποσοτική υπεροχή των τουρκικών Ε.Δ., αλλά οι αναφερθέντες τομείς είναι οι βασικότεροι. Η επαγρύπνηση, το ακμαίο ηθικό και η πειθαρχία είναι στοιχεία ισχύος που στις Ένοπλες Δυνάμεις βρίσκονται σε παραδεκτά (πειθαρχία), καλά (ηθικό), άριστα (επαγρύπνηση), επίπεδα και είναι δεκτικά και περαιτέρω βελτιώσεων.

Ξανά επικαλούμεθα τις δηλώσεις της 29ης Μαρτίου 1999 των υπουργών εξωτερικών και αμύνης, για να τονισθεί με έμφαση ότι οι επιλογές τους είναι αυτές που μόνες τους μπορούν να ενεργήσουν αποτρεπτικά στον απειλούμενο πόλεμο και να σώσουν την ειρήνη. Πρέπει να ξεκαθαρισθεί στους Τούρκους ότι "μπλοφάρουμε" και ότι είμαστε αποφασισμένοι. Το ίδιο πρέπει να χωνέψουν καλά και οι Αμερικανοί. Ο Γ. Παπανδρέου το 1964, όταν ο Αμερικανός Πρόεδρος Τζόνσον τον απείλησε ότι οι Τούρκοι θα επιτεθούν στην Ελλάδα, του ανέφερε ότι, εάν ανοίξουν οι Τούρκοι την πόρτα του φρενοκομείου, εμείς θα μπούμε μέσα... Έτσι η ειρήνη διεσώθη. Το 1974-1976, όταν και τότε πρωθυπουργός ήταν ο Ετζεβίτ και απειλούσε με πόλεμο και καταλήψεις νησιών, ο Κ. Καραμανλής με αποφασιστικότητα προχώρησε στον εξοπλισμό των Ενόπλων Δυνάμεων και των νησιών του Αιγαίου παρά τις απειλές και τις συστάσεις των Αμερικανών ... και τότε η ειρήνη διεσώθη. Σήμερα, οι συγκυρίες και οι συνθήκες είναι ανάλογες. Οφείλει ο πρωθυπουργός κ. Σημίτης να διασώσει την ειρήνη, δείχνοντας και εννοώντας την αποφασιστικότητά του. ■

Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΖΗΤΕΙ ΠΡΩΩΡΟ ΘΑΝΑΤΟ

της Ανθής Γεωργιάδου

Εμποτισμένος "με το ύδωρ το ζων" έκλεινε τον επαναστατικό κύκλο, μια συννεφιασμένη Κυριακή, 20 Μαρτίου στα 37 βυρωνικά του χρόνια.

Η Αθανασία πάντα ζητάει έναν πρόωρο θάνατο.

Χωρίς ίχνος αμφιβολίας, ήρεμα και γαλήνια, πιστός στο δικό του νόμο, σαν έτοιμος από καιρό, σαν θαρραλέος, σαν που ταιριάζει σε κείνον που αξιώθηκε τέτοια πατρίδα, έδωσε ακόμα και στο άδοξο τέλος του ύψος ηρωικό. Φοβήθηκαν οι ενεστώτες καιροί την οξύτητα και μεγαλοπραγμοσύνη του. Την εντολή "εκ ποδών ποιήσασθαι το Θεόφιλο" μετέφεραν στην οδό Θουκυδίδη...

(Ματθαίος Οικονομίδης, Γενικός Γραμματέας του Παγκύπριου Συνδέσμου Εφέδρων, Καταδρομέων, Περιοδικό "Ενδοχώρα", Μάρτιος-Απρίλιος 1997).

Μεγάλο εμπόδιο στα επεκτατικά σχέδια των Τούρκων, ο Θεόφιλος Γεωργιάδης έθεσε ως στόχο του και έκανε τον αγώνα του πράξη για την απελευθέρωση της πατρίδας του, θυσίασε και αυτήν τη ζωή του ακόμη για να δει κάποια μέρα την Κύπρο ελεύθερη.

«Των πληρωμένων δολοφόνων οι σφαίρες σίγησαν την τιμία φωνή του. Όμως, δεν έσβησαν την μορφή του από τις καρδιές μας. Ο Θεόφιλος Γεωργιάδης θα παραμείνει πάντα ως σύμβολο ηρωικής αντίστασης και αγωνιστικής συνέπειας»...

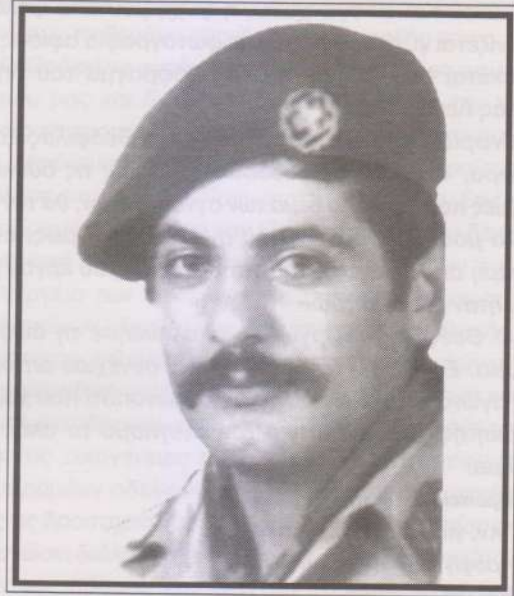
(Εφεδροί καταδρομείς της Επαρχίας Λεμεσού, σε εκδήλωση μνήμης, το Μάρτιο 1996).

Ο Θεόφιλος Γεωργιάδης αγωνίστηκε, ώστε να πάψει να υφίσταται το διπλό δράμα της παράνομης εισβολής και κατοχής του βορείου τμήματος της Κύπρου και να πάψει να τουρκοκρατείται η Κερύνεια, ο Πενταδάκτυλος, η Αμμόχωστος και η Καρπασία. Αλλά αγωνίστηκε, επίσης, για τη ζωή των εγκλωβισμένων της Καρπασίας καθώς, επίσης, μετείχε ενεργά στις προσπάθειες διακρίβωσης της τύχης για την ανεύρεση και τον απεγκλωβισμό των 1619 αγνοουμένων μας.

Στην ομιλία του, ο Νίκος Θεοδοσίου, Πρόεδρος της Παγκύπριας Επιτροπής Συγγενών Αγνοουμένων και Αδελφωτών Αιχμαλώτων στο Ανώτατο Τεχνολογικό Ινστιτούτο Κύπρου, σε εκδήλωση μνήμης για το Θεόφιλο Γεωργιάδη στις 17 Μαρτίου 1997 είπε:

«... Ο Θεόφιλος προτίμησε ν' ακολουθήσει τα λόγια του Ίωνα Δραγούμη, ο οποίος είπε: "...Πρέπει να φαντάζομαι ότι από εμένα μόνο εξαρτάται η σωτηρία του έθνους. Και αν δεν ήμουν εγώ, δε θα ήταν κανένας άλλος για να το σώσει..."»

Αυτή η ανάγκη να φανταστεί κάποιος ότι είναι μόνος του στον αγώνα βγαίνει από την έλλειψη αγωνιστικότητας και από την κατακυρίευση της ηττοπάθειας και της αδράνειας. Δύο χαρακτηριστικά που διαπίστωσε τόσο εύκολα ο Θεόφιλος, γι' αυτό και έκανε μοναδικό στόχο

Ο Κύπριος αγωνιστής Θεόφιλος Γεωργιάδης

του την απελευθέρωση των κατεχόμενων εδαφών μας. Ο Θεόφιλος ήταν και είναι ένας ήρωας, ένας αγωνιστής της ελευθερίας της Κύπρου. Ένας συνεχιστής του Ευαγόρα Παλληκαρίδη. Γι' αυτό και η σημαία των Φυλακισμένων Μνημάτων αλαφροσκέπασε το Θεόφιλο πριν από το τελευταίο του ταξίδι...

...Είχα την τιμή και γνώρισα το Θεόφιλο Γεωργιάδη (είχα παρευρεθεί σε τρεις συναντήσεις μαζί του).

Εκείνο το οποίο μου έκανε αξέχαστη εντύπωση ήταν το ήρεμο ύφος του, η ευστροφία του και πάνω απ' όλα, είχα απέναντί μου για πρώτη φορά έναν άνθρωπο που δεν ήταν συγγενής αγνοουμένου, κι όμως, ήταν τόσο πειστικό το πραγματικό ενδιαφέρον του για τους αγνοούμενους και το ενδιαφέρον του αυτό δεν ήταν μόνο λόγια, όπως όλων των άλλων. Το ενδιαφέρον αυτό έγινε πράξεις. Πράξεις που τον έφεραν σε θέση να γνωρίζει χρήσιμες και συγκεκριμένες πληροφορίες για το θέμα των αγνοουμένων. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι μία από τις σφαίρες που δέχθηκε ο Λεβέντης είχε σχέση με τις προσπάθειες αυτές. Πόσο αξιοποιήθηκαν αυτά τα στοιχεία από τους αρμόδιους και καλοπερασάκηδες;

Αφού ο Θεόφιλος διαπίστωνε την προσπάθεια φήμωσης και ολοκληρωτικής απουσίας διαφώτισης για το θέμα των αγνοουμένων, έθεσε ως στόχο να εκτεθεί η Τουρκία διεθνώς για την παράνομη κατακράτηση αιχμαλώτων. Διότι πίστευε ότι δεν είχαμε άλλη επιλογή από το να δηλώνουμε ότι οι αγνοούμενοι βρίσκονται εν ζωή.

Ο Θεόφιλος έλεγε χαρακτηριστικά:

«Ο αγώνας για τους αγνοούμενους είναι ιερός και

κανείς δε θα τον καταπνίξει. Δεν πρέπει να συνδέουν το θέμα των αγνοουμένων με το πολιτικό θέμα της Κύπρου, αλλά μοναδικός σκοπός μας θα πρέπει να είναι ο απεγκλωβισμός τους.

«Όσο ζω» λέει ο Θεόφιλος, «θα επιμένω ότι οι αγνοούμενοι βρίσκονται εν ζωή. Δε θα δεχθώ να θαφτούν ζωντανά. Και αν εγώ χαθώ, η ψυχή μου από ψηλά θα αγωνίζεται γι' αυτούς». (βλέπε φωτογραφία αφίσας που βρίσκεται τοποθετημένη στο οδόφραγμα του Λήδρα Παλάς Λευκωσίας).

Γνωρίζω με βεβαιότητα ότι, αν ο Θεόφιλος ζούσε σήμερα, -λέει ο κος Θεοδοσίου- σ' αυτές τις δύσκολες στιγμές που περνά το θέμα των αγνοουμένων, θα τον είχα δίπλα μου, υποστηρικτή του αγώνα μας. Όμως, αντλή δύναμη από την ψυχή του για συνέχιση του έργου μας, που ήταν και δικό του.

Ο Θεόφιλος Γεωργιάδης ακολούθησε τη δική του πορεία. Εν γνώσει των επιπτώσεων συνέχισε απτόητος τον αγώνα του, ακολουθώντας το μονοπάτι που χάραξε ο ποιητής γράφοντας για τον ελληνισμό το ακόλουθο ποίημα:

Πρέπει νά Ζήσης

Άν, γιά νά ζήσης, Λευτεριά,
τροφή τίς σάρκες μας ζητᾶς
καί γιά νά πίνης,
αἷμα καί δάκρυα δικά μας θέλεις,
θά σοῦ τά δώσουμε.

Πρέπει νά ζήσης.

Σ.Φ.Μ. Ἀπομόνωση
Δεκέμβριος 1971

Πείσμα καί Πίστη πού γινότανε παραμιλητό.

Και έδωσε τη σάρκα του, έδωσε τον εαυτό του, έδωσε το είναι του ο Θεόφιλος. Δημιούργησε τη Μαγιά, εδραίωσε τις Θερμοπίλες, άναψε το Φάρο της Λευτεριάς. Ας αναλογιστούμε: Πόσο φωτιστήκαμε;

Πόσο αξιοποιήθηκε η θυσία του Αθανάτου;

Στριφογυρίζει η ψυχή του ανήσυχη και περιμένει τη λευτεριά.

Ο ίδιος έκανε ό,τι μπορούσε και όσα πρόλαβε. Από εμάς εξαρτάται τώρα η συνέχιση του αγώνα του και η ολοκλήρωση του ονείρου του, του ονείρου μας: «Η πολυπόθητη λευτεριά μας».

Όσα προανέφερα από την ομιλία του κου Θεοδοσίου αποδεικνύουν αναμφισβήτητα τον αγώνα του Θεόφιλου Γεωργιάδη για το θέμα των αγνοουμένων μας ενάντια στην τουρκική αδιαλλαξία καθώς και την τουρκική διάθεση για επεκτατισμό και εξάπλωση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Πιστεύω ότι η υπόσχεση του κου Θεοδοσίου, ως Προέδρου της Παγκύπριας Επιτροπής Συγγενών Αγνοουμένων και ως έφεδρου καταδρομέα, για συνέχιση του αγώνα του Θεόφιλου και για εκδίκηση στο χαμό του, θα πρέπει να είναι υπόσχεση όλων μας, διότι δεν μπορεί ο αγώνας, τα ιδανικά και το όραμα του Θεόφιλου για ελευθερία, δημοκρατία, δικαιοσύνη να μη βρουν συνεχιστές. Το οφείλουμε στο Θεόφιλο και σε όλους τους αδικοχαμένους αγωνιστές μας να συνεχίσουμε τον

αγώνα τους, και όσο περισσότεροι γίνουμε τόσο ισχυρότεροι και αποτελεσματικοί θα είμαστε.

Στο κείμενο το οποίο έγραψε για το βιβλίο μου με τίτλο "ο αδελφός μου ο Θεόφιλος" ο κος Κώστας Ζουράρις λέει: «Δέν είσαι ένας», αυτόν τον χρησμό, οϊωνό άριστο οϊωνίζεται γιά τόν ές άει Θεόφιλο Γεωργιάδη, ό υψικέλευθος του γένους Νίκος Καζαντζάκης. «Δέν είσαι ένας είσαι ένα σώμα στρατού. Μιά στιγμή κάτω από τόν ήλιο φωτίζεται ένα άπό τά πρόσωπά σου. Καί εύθύς σβήνει καί άνάβει άλλο, νεώτερό σου». Δέν είσαι ένας είσαι Θεόφιλος θεοκέλευστος, τοίς κείνων ρήμασι πειθόμενος.

Όταν, τότε, στά 1974, μέ τήν προδοσία καί τόν έκδυτικισμό τών ταγών της, ή ρωμιούση έχασε μία μάχη, τή μάχη τής Κύπρου, τότε, ή καθ' ήμᾶς σύναξη ζώντων καί τεθνεώτων τό νοίωσε καί πάλι τό κύκλιον τό άρχήθεν, τό πρωτεύθυνον του τρόπου μας: όπιοί έν Άμοριώ άγιοι 42 Μάρτυρες, έν άίς καί ό Θεόφιλος, ξανάπαιρναν τήν μαρτυριάν τής παρατεταμένης ένοπλης άγρυπνίας, μέχρι νά τό ξαναϊσώσουνε τό δίκιο πού 'χε στραβώσει, κι όπι, ναί! Ξανά έσύ, κατά κόσμον Θεόφιλε Γεωργιάδη, πέραν άπό τής εύμρειας τήν κακομοιριά καί του ύλοζωισμού τήν έκδοτη δειλία, ξανά έσύ, είς καί ώς άριστος μύριοι, σώμα στρατού τό μοναχικό σου σώμα, ναί, στρατολογία άληθει άθλοφόρε... περικαλλής γεγένησαι, Θεόφιλε! όπλοισ γάρ τής πίστewς παρετάξω έμφρόνως... Κι όταν έπεσες δολοφονημένος άπό τόν πανικό τών κιοτήδων τυράννων, τότε ές άει νικηφόρος ώφθης, διότι θεόφιλος καί θεοκέλευστος.

Υπάρχει μία άνέκπτωτος παραμυθία στην παλληκαρία μαρτυρία πού προσέφερε στον τόπο μας, ό Θεόφιλος Γεωργιάδης, πρόσφορο αυτός όλόκληρος: σέ εποχές δύσβατες, μέσα σέ τόση ύλόφρονα άνθρωπαρέσκεια καί άδιάβατες, διότι σάρωνε ή «ποικίλη δράση τών στοχαστικών προσαρμογών» τής λούφας και τής παρακμής, ό Θεόφιλος, βλέποντας πώς δέν έχει νά περιμένει τούς άλλους καί μήν περιμένοντας άλλο. Έπιμένοντας μόνος του, ήθλησε μοναχός του, ένας όλόκληρος στρατός θεοσύλλεκτος, κατά τόν καθ' ήμᾶς τρόπον. Δέν μετράει ή δολοφονία του στην περίπτωση του πολλαπλασιάζει ή μαρτυρία του. Ό Θεόφιλος πρόλαβε κι έκανε τά πάντα τά πάντα καί τινά άκόμη: στον έφουσηχασμό άντέταξε τήν σφριγηλή έγρήγορη, στην άφασία τήν προόραση, στην άλογία τήν έμφρονα προφητεία. Κι ένω, σύμπαο ό κατά κόσμον έλληνισμός δεχόταν μέ μισή ντροπή καί όλόκληρη ραγιάδικη μοιρολατρεία τόν έγκλωβισμό του - ώς συλλογικός έγκλωβισμένος - στά έκ τής έσπέρας έπιβαλλόμενα «τετελεσμένα», ό Θεόφιλος τσάκισε τήν έγκλωβισμένη νοοτροπία, χτίζοντας πρώτα - πρώτα συμμαχία μέ τίς στρατιές τών μαρτύρων μας καί μαζί, δωρίζοντας τήν όμαιμία του στην έξ ανατολών αύγή πού μᾶς αντιδωρίζει, διαυγάζουσα θυσιαστικά μία άνέσπερη διαυγή.

Η ρωμιούση, σήμερα, επανέρχεται σιγά σιγά στά πάτρια, στά έδη, στά όμομήτρια καί σύμπαο ό έλληνισμός, ό άπανταχού, αρχίζει νά ξαναλεί όχι στην ύποτελεια καί ναί στον έαυτό του, δηλαδή ναί στην ύποποιόν κένωσιν του τρομαγμένου καί προσημένου άπό τήν σήψη «έγώ» μας.

Ναί, στην άτομική μας κένωσιν, πού καθίσταται ύποποιός καί ζωοποιός του προσώπου μας, όταν τό έγώ μας κενούται, γιά νά ζήσει ή εύχαριστική σύναξη του κοινού τών Έλλήνων.

«Ο Θεόφιλος, μπροστάρης, έδειξε και μās άνεδειξε. Και γιά όλους έμās ώς Θεόφιλος θεοκέλευστος, την αγαθήν μερίδα έξελέξατο, ητις ούκ αφαιρεθήσεται άπ' αυτού.»

Ο Θεόφιλος δεν περίμενε, αγωνίστηκε μόνος του αλύγιστος, ακούραστος, αποφασισμένος, θαρραλέος ενάντια στην καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων παγκοσμίως και υπερασπίστηκε καταπιεσμένους λαούς.

Ο Θεόφιλος γνώριζε τον τουρκικό κίνδυνο που παραμονεύει τη Θράκη, το Αιγαίο, την Κύπρο.

Γνώριζε, επίσης, ότι οι Τούρκοι δε διστάζουν να χρησιμοποιούν κάθε αθέμιτο μέσο για την αναβίωση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, καταπατώντας τ' ανθρώπινα δικαιώματα, σκοτώνοντας ομαδικά, βιάζοντας, λεηλατώντας χωριά.

Δεν δίσταζε, όμως, ο Θεόφιλος ν' αποκαλύπτει αυτές τις παράλογες πράξεις του φασιστικού τουρκικού στρατού και να τις καταδικάζει με δηλώσεις του στις εφημερίδες και στα μέσα μαζικής επικοινωνίας στην Κύπρο και στο εξωτερικό. Με τ' άρθρα του και τα συνέδρια που ο ίδιος διοργάνωνε, έκανε γνωστό το βρώμικο ρόλο και τα επεκτατικά σχέδια της Άγκυρας για την Κύπρο και την Ελλάδα.

Γι' αυτό και η τουρκική κυβέρνηση δυσανασχέτησε και έδωσε εντολή να δολοφονηθεί ο Θεόφιλος, ώστε να πάψει να διακηρύττει παγκοσμίως τις βρώμικες ενέργειες της Τουρκίας. Διότι τώρα άρχισαν εξ αιτίας του Θεόφιλου να κατακρίνουν την τουρκική κυβέρνηση και στην Ευρώπη.

Παράδειγμα, το Συνέδριο των Βρυξελλών στις 12 και 13 Μαρτίου '94, το οποίο ήταν καθοριστικό για τη ζωή του Θεόφιλου.

Γνωρίζουμε όλοι ότι μια εβδομάδα μετά το συνέδριο αυτό, Τούρκοι πράκτορες της Μ.Ι.Τ. δολοφόνησαν το Θεόφιλο.

Στην ομιλία του στο Πανεπιστήμιο Κύπρου, στις 19 Μαρτίου 1997, ο Ανδρέας Χατζηνικολάου, γενικός οργανωτικός γραμματέας του Παγκυπρίου Συνδέσμου Εφέδρων Καταδρομένων είπε ότι:

«Τό Θεόφιλο, σαν μια αστείρευτη πηγή έμπνευσης, έχουμε καθήκον προς τον ίδιο και προς την πατρίδα μας να τον κρατούμε κοντά στην ψυχή και στη συνειδησή μας, για ν' αντλούμε δύναμη από τους δικούς του αγώνες, τη δική του θυσία και για να συνεχίσουμε το δικό του αγώνα, τον αγώνα των αθανάτων αγωνιστών της λευτεριάς. Ο Θεόφιλος ήταν ένας αναμφισβήτητος Έλλην πατριώτης. Πίστευε στον αγώνα στον οποίο είχε εμπλακεί και υιοθετούσε κατά γράμμα το ρητό των καταδρομένων: «Ο τολμών νικά».

Η υπέρτατη αγάπη για την πατρίδα και για τη λευτεριά και το σοβαρό του ελληνικό φρόνημα κυριαρχούσαν στην υψηλή αποστολή του, αποστολή που με τόση αξιοπρέπεια και λεβεντιά επλαισίωσε με τη γενναία και τολμηρή στάση του.

Ο Θεόφιλος Γεωργιάδης εξέφραζε συχνά την ανησυχία και αγωνία του για τη μορφή λύσης που οι κατ' αυτόν τον τρόπο καλούμενοι μεγάλοι της γης θα επέβαλλαν πάνω στο νησί μας. Η ανησυχία και αγωνία του αυτή

προχωρούσε πέραν της Κύπρου και έφθανε σε θέματα που αφορούσαν το Αιγαίο και τη Θράκη. Παράλληλα, όμως, σαν κατήγορος που ήταν όσον αφορά τον ενδοτισμό και την ηττοπάθεια, πίστευε ακράδαντα πως είχε ήδη αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση για το ίδιο το τουρκικό κράτος και πως τα πολλαπλά προβλήματα που αντιμετώπιζε (και συνεχίζει να αντιμετωπίζει) άρχισαν να κλονίζουν τα θεμέλια της ίδιας της ύπαρξής του...

Ο Θεόφιλος εντάχθηκε ως ενεργό μέλος του συνδέσμου μας και διετέλεσε δραστήριο μέλος της επαρχιακής επιτροπής Λευκωσίας στον τομέα της εκπαίδευσης. Με έναυσμα και πηγή έμπνευσης τους ωραίους και υψηλούς σκοπούς του Παγκυπρίου Συνδέσμου Εφέδρων Καταδρομών, που τόσο τον εξέφραζαν και που δεν είναι άλλοι από τη δημιουργία των προϋποθέσεων και την καλλιέργεια των συνθηκών για την απελευθέρωση των κατεχομένων εδαφών μας, η διατήρηση της εθνικής μας ταυτότητας, η βελτίωση του αξιόμαχου των μελών μας, η υλική και ηθική συμπαράσταση προς τη διοίκηση και τις μοίρες καταδρομών και η συμπαράσταση με κάθε τρόπο προς τις οικογένειες των πεσόντων και αγνοουμένων καταδρομένων αδελφών μας, ο Θεόφιλος συμμετείχε σε όλες τις δραστηριότητες του συνδέσμου μας. Επίσης, είχε οργανώσει διάλεξη σχετική με το ρόλο της Τουρκίας εναντίον της Κύπρου και εναντίον του ελληνικού μητροπολιτικού χώρου. Ήταν τόσο επιτυχής η διάλεξή του αυτή, που του ζητήθηκε και δεύτερη διάλεξη, αλλά δεν πρόφτασε να την κάνει.

Οι δολοφονικές σφαίρες του βάρβαρου κατακτητή έφραξαν το δρόμο του θάνατου αγωνιστή. Η ενεργός ανάμειξη του Θεόφιλου σ' ένα τρισδιάστατο και πολύπλευρο αγώνα εναντίον του Τούρκου κατακτητή, αναμφισβήτητα, δημιούργησε σοβαρά προβλήματα στο βάρβαρο της Ανατολίας. Το αποτέλεσμα; Οι τουρκικές μυστικές υπηρεσίες και οι πράκτορές τους εδώ στην Κύπρο, εκτέλεσαν άνανδρα και εν ψυχρώ έναν άξιο, ένα μεγάλο και αγνό αγωνιστή της λευτεριάς.

Δυστυχώς, οι Τούρκοι κατάφεραν να δολοφονήσουν το Θεόφιλο. Όμως, δεν κατάφεραν να δολοφονήσουν το όραμα και τα ιδανικά του ήρωα Θεόφιλου. Η αθανασία ζητά έναν πρόωρο θάνατο και ο Θεόφιλος Γεωργιάδης, ο οποίος για μας τους καταδρομείς έχει πάρει τη θέση που του αρμόζει στο πάνθεο των ηρώων δίπλα στους άλλους 164 πεσόντες και αγνοούμενους καταδρομείς, θα μας οδηγή πάντα σ' εκείνους τους αγώνες που θα φέρουν τη λευτεριά στη βασανισμένη μας πατρίδα...

Προς την αγαπητή οικογένεια του Θεόφιλου θα ήθελα να πω πως η θυσία και η προσφορά του Θεόφιλου προς την πατρίδα μας απαλύνει τον πόνο του χαμού του. Όλοι θα θυμόμαστε πως η όλη στάση του ήταν αγέρωχη, λεβέντικη και σεμνή και θα αποτελεί για μας τρανή απόδειξη πως οι αγώνες του για τη λευτεριά δεν πήγαν χαμένοι.

Θα ευρίσκονται εις απροσπέλαστον ύψος πατριωτισμού, καύχημα μέγα και παράδειγμα προς μίμηση. Ο Θεόφιλος απέδειξε πως οι μέθοδοι που χρησιμοποιούν οι βάρβαροι Τούρκοι κατακτητές δεν μπορούν να

κάμψουν το ηθικό μας και να καταπνίξουν τον ακατάλυτον πόθο για λευτεριά ούτε να κρατήσουν δούλη την αδάμαστη ελληνική ψυχή μας.

Ο Θεόφιλος μας δίδαξε πως το μόνο έπαθλο στο στίβο του αγώνα μας θα πρέπει να είναι η πολυπόθητη λευτεριά της βασανισμένης μας πατρίδας.

Ο πατριωτισμός και η θυσία του Θεόφιλου θα παραμείνουν ένας φωτεινός φάρος για τους απανταχού ελεύθερους και ανελεύθερους Έλληνες, οι πρώτοι για να διαφυλάττουν σαν κόρη οφθαλμού το πολύτιμο αγαθό της ελευθερίας και οι δεύτεροι για ν' αγωνίζονται σαν και αυτόν, προκειμένου να το αποκτήσουν.

Αδελφέ Θεόφιλε, ως έφεδροι καταδρομείς του Παγκυπρίου Συνδέσμου Εφέδρων Καταδρομέων, σε διαβεβαιούμε πως ανεπεπταμένες θα κρατάμε τις σημαίες, συνεχίζοντας το δικό σου αγώνα και τιμώντας τη δική σου θυσία. Είμαστε και εμείς έτοιμοι σαν ένα πειθαρχημένο σύνολο, κάτω από τις προσταγές της διοίκησης των Δ.Κ. και κατ'επέκταση της ηγεσίας της εθνικής φρουράς για κάθε θυσία, ακόμα και για ένα συμβολικό θάνατο σε μια χαμένη έπαλη...

Ο κος Χατζηνικολάου τελείωσε την ομιλία του στο Πανεπιστήμιο στις 19/3/97 με τους ακόλουθους στίχους του Κ. Καβάφη, οι οποίοι και είναι αντιπροσωπευτικοί για το Θεόφιλο:

«Υπήρξε δίκαιος, σοφός, γενναίος
Υπήρξε έτι το άριστο εκείνο, ελληνικός.
Ιδιότητα δεν έχει η ανθρωπότης τιμιότερα»

Και θυσιάστηκε ο Θεόφιλος Γεωργιάδης για την πατρίδα και ο Αυξεντίου και ο Παλληκαρίδης. Και θυσιάστηκαν τα 3 παλικάρια, χειριστές του ελικοπτερου στα Ίμια, και δεχθήκαμε άλλο ένα πλήγμα και πληγώσαμε την αξιοπρέπειά μας (στα Ίμια).

Και χάσαμε τους S-300 κατόπιν αθετήσεως των υποσχέσεων των ηγετών μας.

Και συνέχεια η λευτεριά και η ειρήνη θα ζητάνε αίμα και δάκρυα από τα παλικάρια μας και θα υπάρχουν πατριώτες έτοιμοι να θυσιάσουν για τα μεγάλα ιδανικά.

Όμως «η Ιστορία επαναλαμβάνεται» έλεγε ο Θεόφιλος. Τι να θυμηθούμε; τους Βαλκανικούς Πολέμους, την καταστροφή της Σμύρνης, τη σφαγή των αδελφών μας Ποντίων;

Ο Θεόφιλος αναζητούσε μέσα από τα λάθη να βρει

τα τρωτά σημεία της Ιστορίας μας και όχι μόνο της ελληνικής αλλά και τα λάθη της τουρκικής Ιστορίας.

Και κατέληγε πάντοτε να λέει: «**Η Ιστορία επαναλαμβάνεται και η Τουρκία μόνο τη γλώσσα των όπλων καταλαβαίνει**». **Η Τουρκία ποτέ δεν εγκατέλειψε εδάφη τα οποία κατέλαβε με πόλεμο (δεν τα εγκατέλειψε) μέσω συνομιλιών. Γι' αυτό και πρέπει να εκπαιδευτούμε σκληρά. Περισσότερος ιδρώτας στην εκπαίδευση, λιγότερο αίμα στον πόλεμο**». Ενώ φθάσαμε σήμερα μετά από τόσες θυσίες αγωνιστών μας να έχουμε γίνει: «*Παίγιον των Εθνών*» όπως λέει ο Μακρυγιάννης. Την ώρα που ο Καντάφι, ο Γκλιγκόρφ, ο Φιντέλ Κάστρο, Ο Αραφάτ και οι Παλαιστίνιοι κάνουν αγώνα, πάνε κόντρα στις Μεγάλες Δυνάμεις και υπερασπίζονται τα συμφέροντά τους, ορθώνουν το ανάστημά τους, για να γράψουν ιστορία. Αυτή την ώρα, η Ελλάδα βρίσκεται αντιμέτωπη με μία σοβαρή κρίση. Μετά από χειρισμούς θλιβερούς καταλήγει ο Οτσαλάν στα χέρια των Τούρκων, όπου εμείς ενεχόμαστε και ανεχόμαστε αυτή την καταδίκη του.

Και όπου η Ελλάδα πρέπει να απολογηθεί για αυτή την καταδίκη. Δημιουργήθηκε ένα χάσμα ανάμεσα στο ελληνικό κράτος και στην κοινωνία των πολιτών. Και ο λαός αξιώνει εξηγήσεις από τους υπαίτιους.

Η δε Τουρκία πέτυχε να έχει τον Οτσαλάν δέσμιο και να επιδίδεται στα γνωστά απάνθρωπα βασανιστήρια. Και ακόμη, πέτυχε, σε στρατιωτικό επίπεδο, να επεμβαίνει στην εξωτερική πολιτική της Ελλάδος.

Ο Ετζεβίτ κατέστρεψε την Κύπρο και έχει θέσει και πάλι ως στόχο του το Αιγαίο και τη Θράκη.

Η Ιταλία, η Ρωσία, η Ολλανδία, με σωστή στρατηγική και σωστή εξωτερική πολιτική απέφυγαν να παραδώσουν τον Οτσαλάν στους Τούρκους. Γιατί ενέχεται η Ελλάδα σ' αυτό το θλιβερό γεγονός, σ' αυτό το δράμα, το οποίο έχει κι άλλες πράξεις, και στην κορύφωση του οποίου γράφεται η δολοφονία του Οτσαλάν, επακόλουθο της τουρκικής φασιστικής νοστοροπίας.

Αλλά, ατυχώς, αντί να καρπούμεθα τα αγαθά της ελευθερίας, δημοκρατίας, δικαιοσύνης, δηλαδή την ανάπτυξη και την ευημερία, οι λανθασμένοι χειρισμοί σε ουσιαστικά θέματα μας ωθούν να αναζητούμε εξιλαστήρια θύματα, για να εξωραίσουμε τις τεράστιες πολιτικές μας ευθύνες.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ
ΑΘΗΝΑ: 9959825
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: 031-274700
ΛΑΡΙΣΑ: 041-535765

Ποιοι είναι οι κύριοι αντικειμενικοί στόχοι της ETAL

- * Η αναζήτηση και παροχή ευκαιριών επαγγελματικής απασχόλησης-δραστηριοποίησης των μελών της εταιρείας και η βελτίωση του βιοτικού τους επιπέδου με κάθε έντιμο τρόπο.
- * Η δημιουργία κατάλληλων συνθηκών συμμετοχής των μελών σε επιχειρηματικές δραστηριότητες.
- * Η αλληλοϋποστήριξη και η καλλιέργεια κοινωνικών σχέσεων μεταξύ των μελών.
- * Ο εντοπισμός και η ικανοποίηση σοβαρών οικογενειακών προβλημάτων των μελών και η ουσιαστική συμπαράσταση σε δύσκολες οικογενειακές στιγμές.
- * Η μελέτη και προώθηση της έρευνας γενικά σε θέματα, που αφορούν την εθνική μας άμυνα.
- * Η συμβολή στην πολιτισμική και επιστημονική ανάπτυξη.
- * Η δημιουργία τράπεζας δεδομένων με σκοπό την ανταλλαγή πληροφοριών σε εθνικό και διακρατικό επίπεδο.

ΕΤΑΛ
 ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

ΤΑ ΟΚΤΩ ΚΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΩΤΙΣΜΟΥ

του Ανδρέα Μακρίδη *

Ο **κυπριωτισμός**, που ως κοινωνικοπολιτική επιδημία μαστίζει σήμερα την κυπριακή κοινωνία δεν είναι φαινόμενο καινούριο. Υπήρξε ανέκαθεν το δυναμικό μέσον, με το οποίο οι κατακτητές επιχείρησαν να αλώσουν την ψυχή των Ελλήνων της Κύπρου και να εδραιώσουν την κυριαρχία τους στο νησί. Η **κυπριωτιστική συνείδηση** χρησιμοποιήθηκε ως υποκάταστατο ή μεταβατική εναλλακτική πρόταση των δυνάμεων του αφελληνισμού και εν συνεχεία της εθνικής αφομοίωσης των Κυπρίων από τους κατακτητές. Το καινούριο στην εποχή μας είναι ότι η προπαγάνδα του κυπριωτισμού επιζητεί να οικοδομηθεί πάνω σε **ιδεολογική βάση**. Ο κυπριωτισμός εμφανίζεται ως **νεορεαλιστική ιδεολογία**, η οποία δομείται, δήθεν, πάνω στις σύγχρονες νεωτερικές απόψεις της Κοινωνιολογίας και αποτελεί την μοναδική διέξοδο από το πρόβλημα της Κύπρου. Προς τούτο παραχαράσσεται ή παραμερίζεται η Ιστορία, φυλακίζονται τα αισθήματα, αποτελεσματώνεται η συνείδηση, για να δημιουργηθεί η απαραίτητη κόπρος, μέσα από την οποία θα φυτρώσει και θα ανθίσει το όψιμο ιδεολόγημα του κυπριωτισμού.

Ο **κυπριωτισμός**, είτε ως πνευματικός μιλιταρισμός των αποικιοκρατών είτε ως εισαγόμενος πολιτισμικός ιμπεριαλισμός της πλανηταρχικής Υπερδύναμης των Η.Π.Α., είτε ως εγχώριο ιδεολόγημα επιστρατευμένων αεθνικών ομάδων είναι... εκκομψευμένος σοβινισμός και εξτρεμιστικός εθνικισμός. Ως πολιτική έκφραση, παρουσιάζει συγγένεια με τη δικτατορία και το φασισμό. Εκμεταλλεζόμενος τα ουμανιστικά όνειρα των νέων και τον άδολο ψυχισμό των αφελών επιχειρεί να εκριζώσει την εθνική τους συνείδηση και να τους μεταμοσχεύσει μίαν άλλη, επίπλαστη και τεχνητή. Προς τούτο, παραχαράσσει την Ιστορία, αναιρεί το παρελθόν και τα αντικαθιστά με χαλκευμένα ιδεολογήματα και χάρτινα όνειρα! Το ίδιο έπραξαν ο Μουσολίνι, ο Χίτλερ, ο Φράνκο, ο Κεμάλ Ατατούρκ.

Θεμελιώδες υπόβαθρο του κυπριωτισμού στάθηκε το ανεξάρτητο κυπριακό κράτος, το οποίο επεβλήθη με το δοτό Σύνταγμα της Ζυρίχης και το οποίο διαιώνισε τον διαχωρισμό του κυπριακού ελληνισμού από την Ελλάδα, ενταφιάζοντας τα οράματα και τον πόθο του λαού για ένωση. Επί του ανεξάρτητου κράτους εκβλάστησαν όλα τα ιδεολογήματα του νεοκυπριωτισμού

* Φιλολόγος-Ιστορικός
μέλος της ΟΜΑΔΑΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ
ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΥΠΡΟΥ

“...Η εθνική συνείδηση, προϊόν διαχρονικών εμπειριών και ψυχικών αποταμιεύσεων, δεν μπορεί να ξεερριζωθεί με ιδεολογήματα, νομοθετήματα και βία. Ο ψυχισμός και ο εθνισμός που παράγουν μάρτυρες και ήρωες δεν μπορεί να απονευρωθεί και να απονεκρωθεί με αυθαίρετες κινδυνολογίες και χάρτινα οράματα!...”

και οι φαντασιακές διαφορετικότητες που εντοπίζονται, από τους οπαδούς της φασιστικής αυτής «ιδεολογίας», μεταξύ Ελλήνων της Κύπρου και Ελλήνων της μητροπολιτικής Ελλάδας.

Συνοπτικώς, ο Κυπριωτισμός εκφράζεται με τα πιο κάτω κατευθυντήρια ιδεολογήματα:

- **Δημιουργία νέου κυπριακού έθνους** και κυπριακής εθνικής συνείδησης, που θα αποτελέσει τη νέα ιθαγένεια των Ελλήνων της Κύπρου, των Τουρκοκυπρίων, των μειονοτήτων των διαφόρων θρησκευτικών ομάδων και μεμονωμένων στοιχείων, που στερούνται και αναζητούν εθνική ταυτότητα.
- **Δημιουργία νέας εθνικής γλώσσας**. Το ρόλο αυτό ονειρεύονται να παίξει η κυπριακή διάλεκτος ή η αγγλική, που ως γλωσσική γέφυρα θα συνενώσει τις διάφορες κυπριακές πληθυσμιακές... «κοινότητες»!
- **Δημιουργία νέου εθνικού ύμνου** και νέων εθνικών συμβόλων: σημαίας, θυρεών κ.τ.λ.

Το νέο εθνικιστικό αυτό πραξικόπημα προϋποθέτει:

- **Κατάργηση της Ιστορίας**, απονέκρωση συνειδήσεων και πολιτιστική λήθη ή αμνησία.
- **Αφελληνισμό των Ελλήνων της Κύπρου** και αποτουρκισμό των Τουρκοκυπρίων.

Οι προϋποθέσεις αυτές καταδεικνύουν το εθνικιστικό και σοβινιστικό ποίον του κυπριωτισμού. Οι εθνικές συνειδήσεις δεν επιβάλλονται με τη βία, είναι αποτέλεσμα μακροχρόνιων ιστορικών διαδικασιών, κοινωνικής, οικονομικής και πολιτιστικής αφομοίωσης και ομοιογένειας. Η **εθνική συνείδηση, προϊόν διαχρονικών εμπειριών και ψυχικών αποταμιεύσεων, δεν μπορεί να ξεερριζωθεί με ιδεολογήματα, νομοθετήματα και βία**. Ο ψυχισμός και ο εθνισμός που παράγουν μάρτυρες και ήρωες δεν μπορεί να απονευ-

“...Έτσι, ο Νεοκύπριος άλλοτε ως παλιάτσος και άλλοτε ως καραγκιόζης σέρνεται μέσα στην κυπριακή κοινωνία επαιτώντας την αναγνώρισή του και θηρεύοντας οπαδούς...”

ρωθεί και να απονεκρωθεί με αυθαίρετες κινδυνολογίες και χάρτινα οράματα!

Ως εκ τούτου, ο κυπριωτισμός είναι προκαταδικασμένος σε παταγώδη αποτυχία. Αυτοδιαφημίζεται και παρουσιάζεται ως καινούρια πολιτική «θρησκεία», στην πραγματικότητα, όμως, φιλοδοξεί να δημιουργήσει ηλεκτρονικούς-ρομποτοειδείς οπαδούς ή ορθότερα φασιστικά ρομπότ, τα οποία θα ενστερνισθούν και θα στηρίξουν το κυπριωτιστικό καθεστώς. Εκμεταλλεύεται την ουμανιστική φαντασιοπληξία και τη νεανική ματαιοδοξία, τον ιστορικό και πολιτισμικό αναλφαβητισμό και την εφηβική μωροφιλοδοξία, την υπόθαλψη ταπεινών ενστίκτων, και ευελπιστεί ότι με την πνευματική αποβλάκωση και την πολιτική ηλιθοποίηση θα κατασκευάσει τον πληθυσμό του νέου έθνους. Καταφανώς, η ιδεολογική αυτή κλωνοποίηση του ανθρώπου δεν μπορεί να τελεσφορήσει. Ο άνθρωπος είναι κάτι περισσότερο από ένα ρομπότ που το προγραμματίζεις και το κάνεις σοφό ή ηλίθιο, ήμερο ή θηρίο!

Η Σοβιετική Ένωση, η Γιουγκοσλαβία, η Τσεχοσλοβακία, η Τουρκία και τόσες άλλες περιοχές, όπου επεβλήθησαν εθνικές ταυτότητες και συνειδήσεις με τη βία ή την ουτοπία, αποβαίνουν σήμερα αδιάφευστοι μάρτυρες, που επιβεβαιώνουν το «**αδύνατον γενέσθαι**», αφού μετεξελίχθησαν σε πεδία βίαιων συγκρούσεων, ωμοτήτων, επαναστάσεων και εθνικών διεκδικήσεων.

Στη δική μας πατρίδα, έχει πολιτογραφηθεί ως εθνικισμός η αγάπη προς την Ελλάδα και ο σεβασμός προς την εθνική μας Ιστορία και παράδοση και έχει σκοπίμως ταυτισθεί με το προδοτικό πραξικόπημα και την ετερόφωτη αθηναϊκή χούντα. Η φασιστική αυτή αυθαιρεσία, εθελουφλώντας, ετεροκινούμενη και υπό το κράτος του πιο νοσηρού πολιτικού φουτουρισμού, αναδεικνύεται ακριβώς η ίδια σε **ακραίο εθνικισμό**, που οδηγεί σε νέο αιματοκύλισμα και αδελφοκτονία, αφού με το ψευδο-ιδεολογικό της πραξικόπημα επιζητεί να ξεριζώσει συνειδήσεις, να εκμηδενίσει το δικαίωμα του εθνικού αυτοπροσδιορισμού και να επιβάλει νόθες εθνικές συνειδήσεις.

Βεβαίως, οι όψιμοι αυτοί κυπριωτιστές δεν εμφανίστησαν εκ του μηδενός, ως δηλητηριώδες «**μανιτάρι**», που φύτρωσε στην ψυχή της Κύπρου και κάτω από τη βαριά σκιά, που παρέχει η δημοκρατία και η αδιάπτωτη ανοχή των κυβερνώντων «εθνοπατέρων»

μας. Είναι παραφυάδα, που ξεπετάχθηκε από το προαιώνιο δένδρο της μειοδοσίας και του ραγιαδισμού, της οσφυοκαμψίας και του γεννιτσαρισμού, που φύτεψαν στον τόπο μας σταυροφόροι και αλλόδοξοι κατακτητές. Ο **κυπριωτισμός** έπληττε και πλήττει την Κύπρο κατά κύματα, εδώ και αιώνες.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΥΜΑ

Πρώτο κύμα **κυπριωτισμού** αποτελούν οι ποικιλώνυμοι και ανώνυμοι απάτριδες και δοσίλογοι που «**μήδισαν**» και συνεργάστησαν με τους κατακτητές ή καταπρόδωσαν το έθνος τους, θέτοντας τα προσωπικά τους συμφέροντα, τα προνόμια και την εύνοια του κατακτητή υπεράνω της εθνικής τους ταυτότητας και αξιοπρέπειας. Οι φραγκολεβαντίνοι αυτοί ενισχύοντας την αφαιμάξη και την καταπίεση του λαού, ταυτίστηκαν με τους εισβολείς Φράγκους, Ενετούς, Τούρκους, Άγγλους κ.τ.λ. και ανεδείχτησαν σε κυπρίζοντες χαμαιλέοντες! Ανάμεσα σ' αυτούς κατατάσσονται οι **γραικύλοι** και οι **γασμούλοι**, οι **φραγκολεβαντίνοι**, οι **τουρκόγυφτοι κοτζαμπάσηδες** και οι **τουρκίζοντες δραγουμάνοι**, που ως αφιονισμένα ογλάνια του κομφορμισμού και του αρριβισμού δημοπράτησαν και εκποίησαν την εθνική τους συνείδηση και συνέβαλαν στην προσχεδιασμένη φθορά της εθνικής υπόστασης του πληθυσμού της Κύπρου.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΥΜΑ

Με την αγγλοκρατία (1878) αρχίζει η επίσημη και συστηματική καλλιέργεια του κυπριωτιστικού πνεύματος, από τη Μ.Βρετανία και την τοπική της διοίκηση. Άξονες και στόχοι της αγγλικής αποικιοκρατίας υπήρξαν: η διαφθορά και παρακμή της ελληνικής συνείδησης των Κυπρίων., η απομάκρυνσή τους από τον πόθο της ένωσης και την Ελλάδα (**διαίρει και βασίλευε**), η εμφύλια διάσπαση και ρήξη, που θα εδραίωναν και θα διαιώνιζαν την αγγλική κυριαρχία στο νησί.

Ο αφελληνισμός και εξαγγλισμός των Ελλήνων της Κύπρου αρχίζει από τις πρώτες ημέρες της αγγλοκρατίας, με την έντεχνη προβολή του αγγλικού πολιτισμού, της φυλετικής ανωτερότητας των Άγγλων και της γλώσσας τους. Οι αποικιοκράτες πουλούν στους γεωργοκτηνοτρόφους αγρότες λάμψη και αριστοκρατία, που εξαργυρώνονται με υποτέλεια και κυριαρχία.

Μεθοδεύοντας τη σκευωρία του κυπριωτισμού, Άγγλοι και Σουηδοί αρχαιολόγοι κατασκεύασαν το εθνικό, προγονικό πρότυπο του Κυπρίου, τον **Ετεοκύπριο**, ο οποίος θα «τεκμηρίωνε» τη φυλετική διαφορά του Κυπρίου από τον Έλληνα. Χωρίς κανένα αρχαιολογικό εύρημα ή στοιχείο, χάλκευσαν και έπλασαν με ψευτιά κάποιον πρόγονο, τον οποίο υποδούλωσαν οι Αχαιοί και ο οποίος έκτοτε υποφέρει την κατοχή τους. Συνεπακολούθως, οι σημερινοί Κύπριοι είναι απόγονοι του φαντασιακού αυτού ψευδοειδώλου, που καθορίζει

το δικαίωμά τους να έχουν την κυπριακή αντί της ελληνικής εθνικής ταυτότητας. Την ιστορική αυτή παραχάραξη εξόχως αποκάλυψε ο Michael Given στο έργο του: «*Inventing the Eteocypriots: Imperialist Archaeology and the Manipulation of Ethnic Identity*»

Οι αφελληνιστικές ενέργειες των Άγγλων εντάθηκαν την περίοδο της **παλμεροκρατίας**, μετά την εξέγερση του 1931. Θέτουν την παιδεία υπό τον έλεγχο της αγγλικής διοίκησης, τροποποιούν τα αναλυτικά προγράμματα, αφαιρώντας την ελληνική ιστορία και επιβάλλοντας τη διδασκαλία της αγγλικής γλώσσας, ιδρύουν το διδασκαλικό κολλέγιο του Μόρφου και άλλα αγγλόφωνα και ελεγχόμενα κολλέγια, με τα οποία χειραγωγούν τις συνειδήσεις των νέων. Παράλληλα, αυξάνουν τις υποτροφίες για σπουδές στην Αγγλία, όπου θα παραχθούν οι αγγλόφρονες (Barrister at Law, Business Administration, Economists κ.τ.λ.) που θα στελεχώσουν τον κρατικό μηχανισμό και τη δημόσια υπαλληλία. Ταυτοχρόνως, επιδίδονται στην καταπολέμηση των εθνικοφρόνων πνευματικών και πολιτικών ηγετών του τόπου, οι οποίοι πρωτοστατούσαν στην εθνική διαπαιδewγήση, συντηρούσαν τις εθνικές μνήμες και κρατούσαν ζωντανή και ακμαία την εθνική συνείδηση των Κυπρίων. Οι διωγμοί αυτοί υλοποιήθηκαν με συλλήψεις, καταδίκες, φυλάκιση, εξορία κ.τ.λ. ιερέων, δασκάλων, πολιτικών, προσωπικοτήτων.

Με τις σκευωρίες τους αυτές οι Άγγλοι κατασκεύασαν το μυθολογικό τέρας, το φανταστικό εξάμβλωμα, που ονομάστη **Νεοκύπριος** ή **Κυπριωτιστής** και πολιτογραφήθηκε ως απόγονος ενός άλλου πλαστού ιστορικού εκτρώματος, του **Ετεοκύπριου!** Η απάτη αυτή ανακυκλώνεται από τότε και αναβιώνει, κερδίζοντας οπαδούς, ανάμεσα στους παραπλανημένους, τους ημιμαθείς, τους μωροφιλόδοξους και τους ανθέλληνες ξένους, που έχουν κυπριακή υπηκοότητα. Έτσι, ο **Νεοκύπριος** άλλοτε ως **παλιάτσος** και άλλοτε ως **καραγκιόζης** σέρνεται μέσα στην **κυπριακή κοινωνία** επαιτώντας την **αναγνώρισή του** και **θηρεύοντας οπαδούς.**

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΚΥΜΑ

Τρίτο κύμα κυπριωτισμού, που πλήττει την Κύπρο, αποτελεί το **οικονομικό κατεστημένο**, το οποίο συνθέτουν δεξιοί και αριστεροί μεγαλοεπιχειρηματίες, οικονομικοί παράγοντες και κεφαλαιοκράτες. Το κεφάλαιο της Κύπρου, μετά την ανεξαρτησία, συνέδεσε στενά την ανάπτυξή του με τα ξένα κεφάλαια, συνεργάζεται ή εξαρτάται από αυτά, με αποτέλεσμα να υφίσταται πολιτικές επιδράσεις και να διαφοροποιεί τις πολιτικές και εθνικές του τοποθετήσεις, ανάλογα με τα συμφέροντά του.

Πριν από την ανεξαρτησία, η κυπριακή κεφαλαιοκρατία, στην συντριπτική της πλειοψηφία, είχε εθνικό χαρακτήρα και πολλές φορές πρωτοστατούσε στους εθνικούς και ενωτικούς αγώνες. Στους αγώνες αυτούς ανεδείχθησαν μεγάλες εθνικές φυσιογνωμίες, προερ-

χόμενες από το χώρο του κεφαλαίου.

Σήμερα, η κυπριακή κεφαλαιοκρατία, αποεθνικοποιείται και αποχρωματίζεται σταδιακά, υποκαθιστώντας την ελληνική εθνική της συνείδηση με τον κυπριωτισμό. Από εθνική αστική τάξη μετασχηματίζεται σ' ένα είδος **κρατικής ή ιθαγενούς αστικής τάξης**, που επιλέγει ως εθνική ταυτότητα τη νεοκυπριακή. Η μεταστοιχείωση αυτή καθορίζεται, αφενός μεν από την σύνδεση ή εξάρτησή τους από το ξένο κεφάλαιο, από το φόβο υποβιβασμού των κεφαλαιουχικών τους επιχειρήσεων σε περίπτωση ένωσης με την Ελλάδα και αφετέρου από τα νέα πρότυπα αξιών, που εισήγαγε ο άκρατος καταναλωτισμός.

Η κυπριακή αστική τάξη θα μπορούσε να διαχωρισθεί σε τέσσερις κατηγορίες:

- Σ' εκείνους που διατηρούν την εθνική τους ταυτότητα και εξακολουθούν να προσφέρουν εθνικώς.
- Σ' εκείνους που διατηρούν την εθνική τους ταυτότητα, έχουν, όμως, αδρανοποιηθεί και αφομοιωθεί από την επιχειρηματική δραστηριότητα.
- Στους εντελώς απαθείς, που αναγνωρίζουν ως μόνη πατρίδα το κέρδος.
- Σ' αυτούς που εντάχθηκαν στον κυπριωτισμό.

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΚΥΜΑ

Το τέταρτο κύμα κυπριωτισμού εκπηγάει από τις Η.Π.Α. και πλήττει την Κύπρο με την μορφή του νεοαποικιακού πολιτιστικού και πολιτικού ιμπεριαλισμού. Εξάγεται κυρίως από τα αμερικανικά πανεπιστήμια και το Πεντάγωνο και εισάγεται στην Κύπρο ως νέα ρεαλιστική ιδεολογία, ως σώφρων προοπτική και πολιτική, που αντιπαλεύει τον εθνικισμό, ο οποίος επεσώρευσε στην Κύπρο τόσα δεινά. Ο αμερικανόκιντος κυπριωτισμός, επανδρωμένος από αμερικανόθρεφτους πανεπιστημιακούς και μεγαλοεπιχειρηματίες, εμφανίζεται ως προοδευτική ελίτ και ως η μόνη ασφαλής γέφυρα προς τη λύση του Κυπριακού. Προπαγανδίζεται ως η καινούρια επιλογή, που διαφοροποιείται από τον εθνικό φανατισμό και λειτουργεί στα ευπρεπή πλαίσια μιας κοσμοπολίτικης υπερούσιας αυθεντίας, η οποία θα λυτρώσει τον τόπο από τη στενόμυαλη και καθυστερημένη αντίληψη και την υποκουλούρα των ντοπαρισμένων εθνικιστών!

Στα πανεπιστήμια του Χάρβαρντ, της Νέας Υόρκης, του Πρίνστον κ.α. εκπαιδεύονται συστηματικά, κατά τις σπουδές τους, ή μετεκπαιδεύονται με σεμινάρια και συνέδρια στη «φιλοσοφία» του κυπριωτισμού οι πανεπιστημιακοί, που θα αποσταλούν στο Πανεπιστήμιο Κύπρου και, ως επίλεκτες αυθεντίες, θα αναλάβουν τη διάδοση και τον προσηλυτισμό των νέων στη νέα... «θρησκεία»! Οχυρωμένοι πίσω από την ασπίδα της πανεπιστημιακής αυτονομίας και οχούμενοι επί του άρματος της ελευθερίας λόγου, υποσκάπτουν ανενόχλητα την εθνική ταυτότητα των νέων και τους εμβολιάζουν με τον ιό του κυπριωτισμού!

Η μύηση των νέων εδράζεται και αναπτύσσεται

πάνω σ' ένα πλέγμα διαστρεβλωμένων ιδεών, που φαντάζουν προοδευτικές, σύγχρονες και ανώτερες, και απλήστως εκμεταλλεύονται τη νεανική αλαζονεία, τον εφηβικό επαναστατισμό και την ανικανοποίητη ανάγκη της επικυρωμένης και ριζοσπαστικής διαφοροποίησης. Κατευθυντήριες αρχές που συνθέτουν την παραπλάνηση και την άλωση των νέων και μούουν στην πολιτική αίρεση του κυπριωτισμού είναι οι πιο κάτω:

- Το Πανεπιστήμιο έχει ως αποκλειστικό στόχο τη μορφωτική κατάρτιση του νέου και κανένα ρόλο δεν οφείλει να παίξει στην εθνική του διαπαιδαγώγηση.
- Ο εθνικισμός (ορθότερα: εθνισμός) αποτελεί ανιάτο καρκίνωμα, το οποίο ευθύνεται για την τραγωδία της Κύπρου και από το οποίο ο νέος πρέπει να απελευθερωθεί, για να καταξιωθεί και να γίνει αποδεκτός στον κύκλο των εκλεκτών.
- Η επαναπροσέγγιση είναι η μόνη ρεαλιστική πολιτική, η οποία εκφράζεται από ανθρώπους ανώτερους, που κατάφεραν να υπερβούν το σοβινισμό και να καταξιώσουν την προσωπικότητά τους με τις υπέρτατες πανανθρώπινες αξίες του διεθνισμού και του ουμανισμού.
- Ο κυπριωτισμός είναι η έμπρακτη λύτρωση από τον αρρωστημένο εθνικισμό και η μοναδική προοπτική δίκαιης λύσης του κυπριακού προβλήματος.

Η αμερικανική ραδιουργία, που επεκτείνει τις πλεκτάνες της και στον χώρο των επιχειρηματιών, πραγματοποιείται καθ' ην στιγμή η Τουρκία, με την ανοχή και την εύνοια των Η.Π.Α., επιχειρεί, ξοδεύοντας εκατομμύρια δολάρια τον χρόνο, να εισβάλει και αλώσει τα αμερικανικά πανεπιστήμια, με την ίδρυση σ' αυτά εδρών τουρκικών σπουδών, εξαγορά πανεπιστημιακών κ.ά.

Ο ιστός αυτός του αφελληνισμού, που με τεκμηριωμένες καταγγελίες από αμερικανούς πανεπιστημιακούς έχει αποκαλυφθεί, εξυφανεται παράλληλα και στο επίπεδο της διπλωματίας με διάφορους τρόπους.

- Υπόσκαψη του Δόγματος του Ενιαίου Αμυντικού Χώρου.
- Προώθηση της Αγγλικής ως γλώσσας της τεκταινόμενης ομοσπονδίας ή συνομοσπονδίας (Ιδέες Γκάλι κ.ά.).
- Υπόθαψη και προώθηση επαναπροσεγγιστικών συναντήσεων.
- Στήριξη του Δικοινοτικού χαρακτήρα του Πανεπιστημίου Κύπρου κ.ά.

ΤΟ ΠΕΜΠΤΟ ΚΥΜΑ

Πέμπτο κύμα κυπριωτιστικής ποικιλίας, που καλλιεργείται στην Κύπρο αποτελεί η πολιτική και ιδεολογική μετεξέλιξη του Α.Κ.Ε.Λ. Το κόμμα αυτό, κινούμενο από λανθασμένες πολιτικές εκτιμήσεις, έχει φετιχοποιήσει την επαναπροσέγγιση και την έχει αναγάγει σε αιχμή της κοσμοθεωρίας του. Το Α.Κ.Ε.Λ., θεωρώντας την επαναπροσέγγιση ως έμπρακτη εφαρμογή

της αρχής του σοσιαλιστικού διεθνισμού και του σοσιαλιστικού ανθρωπισμού, τοποθετείται επί του θέματος ταξικά. Επιμένοντας στη θεωρία του μαρξισμού, καθορίζει ως κυρίαρχη αντίθεση του κυπριακού προβλήματος την αντίθεση των αστών καταπιεστών και των εργαζόμενων καταπιεσμένων. Έτσι, ελληνοκυπριακή και τουρκοκυπριακή αστική τάξη ανήκουν, από κοινού, στο στρατόπεδο των καταπιεστών, ενώ Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι ανήκουν στην τάξη των καταπιεσμένων. Ως εκ τούτου, πρέπει να ενωθούν εναντίον των καταπιεστών αστών, που συνευθύνονται για το Κυπριακό. Η εκτίμηση αυτή παραπέμπει και στην αναγκαιότητα της επαναπροσέγγισης, που θα συμβάλει στην επανένωση και συνεργασία των Ελλήνων και Τούρκων εργατών, αγροτών και εργαζομένων.

Συνέπεια και αναγκαιότητα της ιδεολογικής αυτής θεώρησης είναι να παραμεριστούν και εξουδετερωθούν οι συγκρουσιακές αντιθέσεις και διαφορετικότητες, που εμποδίζουν τη συνένωση των εργαζομένων και θα επιτρέψουν τη λαϊκή ενότητα Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων.

Ανάμεσα στις διαφορετικότητες που υποσκάπτουν τη συναίνεση και συνένωση των δύο κοινοτήτων, θεωρεί, δυστυχώς, το Α.Κ.Ε.Λ., τις εθνικές ταυτότητες και ιδιαιτερότητες των Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων, που εκδηλώνονται ως σοβινισμός ή εθνικισμός. Συνεπώς, χωρίς να είναι ανθελληνικό κόμμα το Α.Κ.Ε.Λ., καταλήγει στην απόφαση ότι απαιτείται παραμερισμός ή υποβάθμιση των εθνικών χαρακτηριστικών των δύο κοινοτήτων, για να επιτευχθεί η λαϊκή ενότητα.

Δυστυχώς, η πολιτική αυτή προκαλεί μοιραία δύο αρνητικά συνεπακόλουθα. Πρώτον, την αναγωγή των Τουρκοκυπρίων σε θεοποιημένο, φετιχιστικό είδωλο, στο όνομα του οποίου μεγιστοποιούνται οι υποχωρήσεις και δομούνται οι χαριστικές συμπεριφορές και δεύτερον, τη σταδιακή ανάπτυξη μιας αναπόφευκτης άρνησης της ελληνικότητάς μας, που οδηγεί στη φθορά του εθνισμού μας, εκδηλώνεται ως ακούσιος ανθελληνισμός και συνεπάγεται την υιοθέτηση της κυπριωτιστικής ταυτότητας.

Ο πραγματισμός αυτός του Α.Κ.Ε.Λ., υλοποιούμενος πάνω σε ανάλογες πρακτικές, τείνει βαθμιαίως να επισκιάσει και αναιρέσει τη σκοπιμότητα και τους λόγους της επιλογής του και μεταστοιχειώνεται μοιραία, αργά αργά, σε αποξένωση και αλλοτρίωση της εθνικής συνείδησης, σε ανθελληνική πρακτική και ανθελληνικό μίσος, γίνεται πολιτική παράδοση και επίκτητος ψυχισμός, που κυριαρχεί στη συνείδηση, ιδιαίτερα των νέων. Από εμπειρία τακτικής, μετατρέπεται σε «ιδεολογία» και παρεξηγημένο όραμα, που ανυψώνει τον κυπριωτισμό στο επίπεδο του ιδεώδους προτύπου και τον κάνει σημαία της ριζοσπαστικής και προοδευτικής παράδοσης της αριστεράς. Η ψυχοπαθολογική αυτή μετάλλαξη ερμηνεύει το αρρωστημένο μίσος μερικών ακελικών για την ελληνική

σημαία, τον εθνικό μας ύμνο, τους Ελλαδίτες κ.τ.λ., και ταυτόχρονα μεγεθύνει τη συνείδηση του ουτοπικού κυπριωτισμού τους!

Και το χειρότερο, οδηγεί το Α.Κ.Ε.Λ., ένα αντιϊμπεριαλιστικό και αντιηγεμονικό κόμμα, στην ακούσια σύγκλιση και ταύτιση των στόχων του με εκείνους του δυτικού ιμπεριαλισμού, που από άλλη κατεύθυνση και με άλλη πρόθεση καλλιεργούνται. Μοιραία, το Α.Κ.Ε.Λ. μεταβάλλεται σε θύμα και συνεργό των αγγλο-αμερικανικών σχεδίων, που προωθούν και μυθοποιούν το πρότυπο του κυπριωτισμού.

ΤΟ ΕΚΤΟ ΚΥΜΑ

Το έκτο κύμα κυπριωτισμού εκδηλώνεται από το Νεοκυπριακό Σύνδεσμο. Ο σύνδεσμος αυτός είναι, ουσιαστικά, μια ασήμαντη και αμελητέα μικροομάδα, της οποίας τα περισσότερα μέλη δεν είναι Έλληνες. Πρόκειται για Τουρκοκυπρίους, Λατίνους, Μαρωνίτες, Μαλτέζους κ.ά., οι οποίοι σπούδασαν σε αμερικανικά ή αγγλικά κολλέγια και πανεπιστήμια, απέκτησαν κουλτούρα, νοοτροπία και πολιτική συνείδηση αγγλο-αμερικανική, αφομοιώθηκαν από το δυτικό πνεύμα και συνέδεσαν τα ποικίλα συμφέροντά τους με την ξένη χρηματαγορά και το ξένο κεφάλαιο. Η μικροομάδα αυτή, εμφανιζόμενη ως υπερούσια ελίτ του τόπου ή ως η αφρόκρεμα του σύγχρονου πνεύματος, κηρύσσει το φανταστικό της μανιφέστο από δανεικούς άμβωνες, θορυβώντας ακατασχέτως, ως τενεκεδένιο κύμβαλον. Οι Νεοκύπριοι του Συνδέσμου, αποκρύπτοντας την ξενική τους εθνική ταυτότητα, προβάλλουν το αναξιόπιστο ιδεολόγημα και το πλανερό δόγμα του **κυπριωτισμού**, εμφανιζόμενοι ως διαφωνούντες «Κύπριοι», ως νεοφώτιστοι ιδεολόγοι, που προτείνουν τη «νέα» **αλήθεια**, που φέρουν τη **σωτήρια πρόταση**.

Στην ουσία, πρόκειται για **πολιτική αίρεση**, που εκμεταλλευόμενη την πλουραλιστική ανοχή του λαού και την πολυφωνία των Μ.Μ.Ε., εξυφαίνει τον ανθελληνικό ιστό της, αναμένοντας να πιαστούν πάνω σ' αυτόν ημιμαθή και ευκολόπιστα «έντομα»!

Η άρνηση των εθνικών ταυτοτήτων, παρόλον που δεν αναφέρεται στο καταστατικό του συνδέσμου, αποτελεί τη βασική στοχοθέτησή του. Η τεκμαρτή

αυτή πραγματικότητα, επιβεβαιώνεται από όλες τις ανακοινώσεις του συνδέσμου, από τα προσωπικά τους δημοσιεύματα και από την ανυπόφορη κακοσμία της ανθελληνικής εμπάθειας, που τους διακατέχει.

Το «κήρυγμα» των Νεοκυπρίων και η προσχεδιασμένη αποσύνθεση του κυπριακού ελληνισμού που πραγματοποιούν με την ανεπίτρεπτη ανοχή του κυπριακού κράτους, δεν είναι απλώς μια ιδεολογική ηχορύπανση ή μια συνταγματική πραγμάτωση της ελευθερίας έκφρασης. Στην πραγματικότητα, είναι ένας αντισυνταγματικός και παράνομος **εθνικισμός**, με όλα τα γνωρίσματα του **σοβινισμού**, που υποχθονίως υποσκάπτει τα αναφαίρετα εθνικά δικαιώματα του λαού, το σεβασμό στην παράδοση και την εθνική του Ιστορία. Πρόκειται για **«πολιτική συμμορία»**, η οποία σε κρίσιμες στιγμές, αποπλίζει - εντός των τειχών - το λαό μας, διασπώντας την ενότητά του και αφαιρώντας του το έσχατο αμυντικό όπλο που του απέμεινε, την εθνική του ταυτότητα και τον εθνικό του πολιτισμό.

ΤΟ ΕΒΔΟΜΟ ΚΥΜΑ

Το έβδομο κύμα αποτελεί ο όψιμος **«εθνικόφρων» κυπριωτισμός** της δεξιάς. Παλαιοί εθνικόφρονες δεξιοί (αρκετοί από τους οποίους με πατριωτικό-αγωνιστικό παρελθόν) έχουν μετεξελιχθεί σε ένα είδος υποταγμένης κομματικής υπαλληλίας. Ταρίχευσαν την εθνική τους συνείδηση και την εκθέτουν στις ψηφοθηρικές βιτρίνες των κομμάτων τους ή την προβάλλουν καιροσκοπικά, κατά τις προεκλογικές τους, ψηφοτυχοδιωκτικές δημαγωγίες.

Οι ξεπεσμένοι αυτοί «ευπατρίδες» συγκροτούν τη συνομοταξία του **«δεξιού ομορτουισμού»**, που υποτάσσει τις εθνικές πραγματώσεις στις κομματικές και προσωπικές προτεραιότητες και στον **ουτοπικό ρεαλισμό**. Πειθαρχώντας στο αλλοτριωτικό πεπρωμένο της μικροπολιτικής και του κομματικού συμφέροντος, αποδέχονται να τους ράβουν στο στόμα το κομματικό... «φερμουάρ» και παραιτούνται από τους εθνικούς αγώνες, τους οποίους αναβάλλουν, υποτίθεται προσωρινά, για το απώτερον μέλλον!

Ουσιαστικά, πρόκειται για ριψάσπιδες, που

περιοδικό ΕΝΔΟΧΩΡΑ

Νικηταρά 21α 681 00 Αλεξανδρούπολη, τηλ.: 0551-31329

10 ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ ΠΟΥ ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΤΑΙ

ανέχονται ή υιοθετούν τον **κυπριωτισμό** και για άλλους που τον υποτιμούν αδιερεύνητα και τον αφήνουν, να κατισχύσει στον τόπο μας, ανίκανοι να αντιληφθούν το μέγεθος της επερχόμενης εθνικής καταστροφής.

Οι ίδιοι, θυσιάζουν την εθνική μας ταυτότητα προς εξευμενισμό των δυτικών, υπέρ της ενταξιακής μας προοπτικής ή στο όνομα του καλοθελητισμού και της τακτικής του... καλού παιδιού. Η αγανάκτηση και οι διαφωνίες τους συγκρατούνται στα συνειδησιακά τους άδυτα και στις απρόσιτες φυλακές της ανέκφραστης εσωτερικότητάς τους, ενώ ανέχονται και υποθάλλουν: την κυπριωτιστική προπαγάνδα, το δικοινοτικό πανεπιστήμιο, την απονέκρωση της γλώσσας μας και την ευρύτερη απονεύρωση της εθνικής μας υπόστασης.

ΤΟ ΟΓΔΟΟ ΚΥΜΑ

Το Πανεπιστήμιο Κύπρου, αντίθετα με τα εθνικά οράματα του λαού, έχει εξελιχθεί σε αιχμή του κυπριωτιστικού δόρατος. Ο **δικοινοτικός χαρακτήρας** του, που προσυπογράφηκε ομοφώνως από τους Κυπρίους βουλευτές, επικυρώνει τον **κυπριωτιστικό** του **χαρακτήρα** και κατοχυρώνει την κυπριωτιστική δράση των πανεπιστημιακών, οι οποίοι έχουν ενταχθεί στη νεοκυπριακή «ιδεολογία».

Βεβαίως, οι πλείστοι των πανεπιστημιακών είναι εξαίρετοι επιστήμονες και ακραιφνείς ελληνόφρονες, εξουδετερώνονται, όμως, από τους ρυθμιστικούς κανονισμούς της δικοινοτικότητας του Πανεπιστημίου, ακολουθώντας την τραγική μοίρα του αποπλισμένου διαφωνούτσου. Αφοσιωμένοι στο γνωστικό τους αντικείμενο και στο γνωσιολογικό τους έργο, αφήνουν τους ολίγους ελληνόφοβους κυπριωτιστές συναδέλφους τους να κυριαρχούν, να χαράσσουν πολιτικές γραμμές, να διαμορφώνουν το νεοκυπριακό χαρακτήρα του πνευματικού μας ιδρύματος και να αλώνουν συστηματικά την εθνική συνείδηση των νέων μας.

Οι πανεπιστημιακοί αυτοί, προερχόμενοι κυρίως από τα αμερικανικά πανεπιστήμια, μύστες των σεμιναρίων του Χάρβαρντ και στρατευμένα πνευματικά στελέχη του κυπριωτισμού, επιδίδονται ανενόχλητοι στο αντεθνικό τους έργο, στηριζόμενοι και από την αγγλο-αμερικανική πολιτική. Μέσα στις ακαδημαϊκές αίθουσες καλλιεργούν τον κυπριωτισμό, εκδίδουν βιβλία κυπριωτιστικής προπαγάνδας, μετέχουν σε κυπριωτιστικές εκδηλώσεις, κάνουν ομιλίες και με κάθε τρόπο καλλιεργούν και προωθούν τον κυπριωτισμό. Παράλληλα, υποσκάπτουν την εθνική συνείδηση των νέων μας ευνουχίζοντας τις εθνικές τους αξίες. Τοποθετούν την ελληνικότητα και τον εθνισμό τους στο σκυβαλοδοχείο των απηρχαιωμένων αντιλήψεων, που δήθεν έθρεψε ο αλυτρωτισμός των αρχών του αιώνα μας και αντιπαρατάσσουν τον κυπριωτισμό, ως την σύγχρονη σώφρονα και επιστημονική ιδεολογία που αρμόζει στον μοντέρνο άνθρωπο, στον υγιώς σκεπτόμενο και στον καταξιωμένο επιστήμονα, που έχει

απαλλαγεί από το επαχθές και αρρωστημένο φορτίο του σοβινισμού και του εθνικισμού!

Δυστυχώς, οι κυπριωτιστές αυτοί πανεπιστημιακοί δε δρουν ως απομονωμένοι και αποξενωμένοι «μοναχοί» ή «σταυροφόροι» της νεοκυπριακής προπαγάνδας. Αντιθέτως, συνεπικουρούνται και ενισχύονται από ομοϊδεάτες τους που κατέχουν άλλα κοινωνικά, πνευματικά και πολιτικά πόστα: ξένους και έλληνες ακαδημαϊκούς του εξωτερικού και της Ελλάδας, ξένους και ντόπιους πολιτικούς προστάτες, μνημένους δημοσιογράφους και εκδότες, στρατευμένους υπαλλήλους της Δημόσιας Υπηρεσίας και αποπροσανατολισμένους φοιτητές και άλλους, οι οποίοι έχουν διεισδύσει στις διάφορες υπηρεσίες του Υπουργείου Παιδείας ή των άλλων υπουργείων, στα σχολεία, στα αγγλόφωνα κολλέγια, στις ξένες πρεσβείες και όπου αλλού χαράσσεται πολιτική ή διαπλάθεται η διαπαιδαγώγηση των νέων.

ΕΠΙΛΟΓΙΚΑ

Εδώ και τρία χρόνια, η Ομάδα Πρωτοβουλίας για το Πανεπιστήμιο Κύπρου, αναλαμβάνοντας την ευθύνη της εθνικής σωτηρίας του τόπου μας, αποκαλύπτει την αντεθνική σκευωρία των κυπριωτιστών και παλεύει να ανατρέψει την φθορά της εθνικής μας συνείδησης, που θα οδηγήσει στο άθλιο τέλος του κυπριακού ελληνισμού. Εξευτελιζόμενοι και προπηλακίζόμενοι από ημετέρους και υμετέρους, δυσφημιζόμενοι και διασυρόμενοι ως εθνικιστές και σοβινιστές συνεχίζουμε, αίροντας το σταυρό του εθνικού μας μαρτυρίου και πετροβολούμενοι από εκείνους που θα έπρεπε πρώτοι να σηκώνουν την ευθύνη του εθνικού μας πεπρωμένου. Είμαστε αποφασισμένοι να συνεχίσουμε μέχρι εσχάτων τον ιερό αυτό αγώνα, όσες προσωπικές θυσίες κι αν απαιτηθούν, γιατί πιστεύουμε ότι ο αγώνας μας αυτός αποτελεί πνευματική συνέχεια του εθνικο-απελευθερωτικού μας αγώνα, γιατί καθορίζει το μέτρον της ανθρωπίνης και εθνικής μας αξιοπρέπειας, γιατί καθορίζει το κριτήριο της υστεροφημίας μας, γιατί, αν χάσουμε την **ελληνική μας ταυτότητα**, δεν ξέρουμε γιατί να υπάρχουμε.

Έτσι, για ακόμα μια φορά, απευθυνόμαστε σε κάθε ελληνική ψυχή της Κύπρου και της Ελλάδας και την καλούμε να αφυπνισθεί και να υψώσει την φωνή της, για την σωτηρία του ελληνισμού της Κύπρου. Ο κυπριωτισμός δεν είναι μια αδύναμη και σπασμωδική ιδεολογία μερικών αποπροσανατολισμένων ή ξενοκίνητων αρνησιπάτριδων, δεν είναι μια εφήμερη ιδεολογική μόδα, που θα περάσει. Είναι μέγιστος κίνδυνος, που αποδεκατίζει - από μέσα - το λαό μας, είναι η οργανωμένη πολιτική αίρεση, που ανάγει τους εθνικούς μας πόθους σε εθνική ματαιότητα. Είναι... τα οκτώ, παλιρροϊκά κύματα, που πλήττουν πανταχόθεν την ελληνικότητα και την εθνική μας ύπαρξη, για να την πνίξουν στον άδοξο βυθό του ολοκληρωτικού και αιώνιου θανάτου. ■

Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΣΤΗ "ΝΕΑ ΤΑΞΗ"

Όπως έχω επισημάνει και άλλες φορές στο περιοδικό Ελλοπία, το δημογραφικό πρόβλημα στην χώρα μας αποτελεί ένα από τα μείζονα εθνικά μας προβλήματα. Ο πληθυσμός της Ελλάδας γερνάει δραματικά, κάτι που, φυσικά, θα επηρεάσει και την αμυντική οργάνωση της χώρας. Ο στρατός μας σε λίγα χρόνια δεν θα έχει το αναγκαίο προσωπικό για να απαρτίσει τις μονάδες του, η χώρα μας, λοιπόν, θα εξασθενήσει στρατιωτικά και θα είναι έρμαιο στις ορέξεις των εχθρών της.

Στην εποχή μας, που τα προσώπεία έχουν πια πέσει, όταν οι εχθροί της χώρας σατανικά απεργάζονται την καταστροφή μας, όταν η Νέα Τάξη Πραγμάτων ανατέλλει εφιαλτικά, όταν η απειλή του πολέμου κρέμεται κυριολεκτικά πάνω από τα κεφάλια μας, εμείς οι Έλληνες θα πρέπει να αντισταθούμε, να ενισχύσουμε κατ' αρχάς τον θεσμό της οικογένειας, τα ήθη και τα έθιμά μας, να αρνηθούμε το δυτικό, αμερικανικό τρόπο ζωής που θεωρεί τους ανθρώπους πόνια, ασήμαντες μονάδες, και αριθμούς. Θα πρέπει να διδάξουμε τα παιδιά μας τις πραγματικές αξίες της ζωής, την αξία της ελευθερίας, το σεβασμό για την ελευθερία των λαών, το φιλότιμο, την αλληλεγγύη. Θα πρέπει να οργανωθούμε, να δημιουργήσουμε ενεργούς πυρήνες άμυνας, να αντισταθούμε στην τηλεοπτική αμερικανική πολιτιστική επίθεση που υφιστάμεθα από τα κανάλια μας, να μην αφήσουμε να μας αλλοτριώσει αυτός ο ξενικός τρόπος ζωής, να αντισταθούμε στα ξενόφερτα ήθη και έθιμα που αλλοτριώνουν τις ψυχές μας, να αμυνθούμε στη σαπίλα που χαρακτηρίζει τον δυτικό ξεπεσμένο τρόπο σκέψης.

Είμαστε Έλληνες, έχουμε μια ιστορία χιλιάδων ετών και μια πλούσια πολιτιστική παράδοση για να σκύψουμε και να ξεδιψάσουμε, **είμαστε μια πνευματική, αναμφισβήτητα, υπερδύναμη στον κόσμο**, ας πάψουμε λοιπόν να ερωτοτροπούμε με τα πνευματικά υπολείμματα του δυτικού πολιτιστικού ιμπεριαλισμού. Ας αμυνθούμε, τη δύναμη την έχουμε.

Θωμάς Καλογρίτσας

ΚΑΛΟΓΡΙΤΣΑΣ

ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ 571, ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
ΤΗΛ.: 6014144-49

ΠΡΟΤΥΠΟ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΜΕΓΑΛΗ
Η ΑΡΧΑΙΑ ΜΑΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ...
ΜΗ ΤΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΜΑΣ ΠΛΑΚΩΣΕΙ

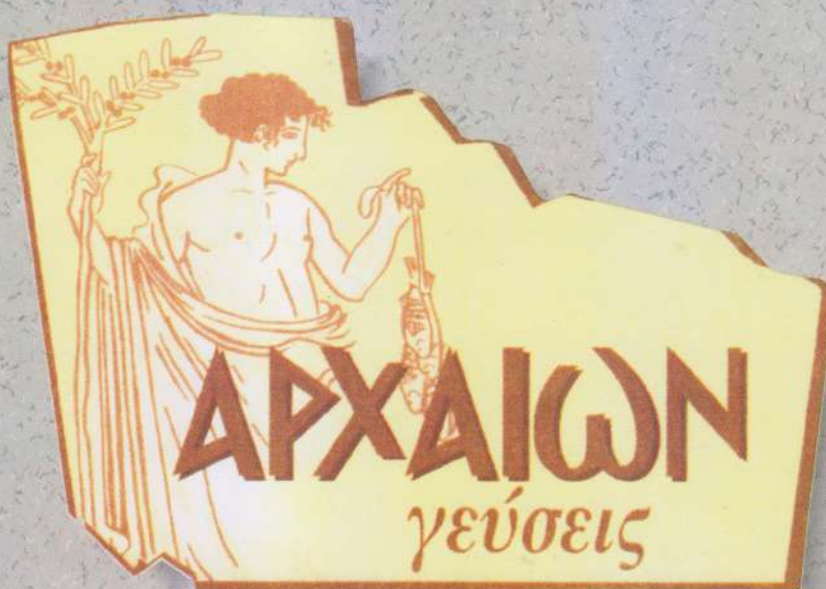
ΜΕΤΑ ΑΠΟ 2.500 ΧΡΟΝΙΑ...

Ἀρχαιογνώστες Ἀρχιτέκτονες
Ἐξειδικευμένοι Γευσιγνώστες
Ἐρευνητές Ἀρχαίων Ποτῶν

ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΝ ΣΗΜΕΡΑ

Σ' έναν ειδικά σχεδιασμένο χώρο, απίθανους, ξεχασμένους, μα αιώνια
συναρπαστικούς συνδυασμούς γεύσεων από την έως τώρα άγνωστη

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ!

"ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΡΙΖΑ ΠΑΝΤΟΣ ΑΓΑΘΟΥ
Η ΤΗΣ ΓΑΣΤΡΟΣ ΗΘΟΜΗ..."

Επίκουρος (341-270 π.Χ.)

ΞΑΣ ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ ΝΑ ΔΟΚΙΜΑΣΕΤΕ

"ΚΡΕΩΚΑΚΚΑΒΟΣ - ΤΟΜΕΣ ΔΕΛΦΑΚΙΟΥ ΕΝ ΜΕΛΙΤΙ ΘΥΜΩ
ΟΞΕΙ, ΜΕΤΑ ΕΦΘΩΝ ΚΥΔΑΜΩΝ" ΔΕΙΠΝ. Γ/72 d.

(Πανσέτα χοιρινού με γλυκόξινη σάλτσα από μέλι, θυμάρι, ξύδι & βραστά κονιά)

"ΚΩΛΗ ΕΡΙΦΙΟΥ ΠΑΡΑ ΜΥΤΤΩΤΩ ΕΡΕΒΙΝΘΩΝ ΚΑΙ ΠΡΑΣΣΟΙΣ"

(Μπούτι κατοικιού με σκορδαλιά ρεβιθιών & πράσσα) ΔΕΙΠΝ. Γ/368 c.

και απολαύστε μια απίθανη αρχαία σαλάτα με:

"ΚΡΑΜΒΗ, ΕΥΖΩΜΟΝ, ΣΕΛΙΝΟΝ, ΔΣΠΑΡΑΓΓΟΙ, ΩΔ ΜΕΜΕΙΓΜΕΝΑ ΚΟΚΚΑΛΟΙΣ,
ΚΑΡΥΟΙΣ, ΒΟΛΒΟΙΣ, ΔΣΤΑΦΟΙΣΙΝΤΕ ΚΑΙ ΡΟΟΙΣ"

(λάχανο, ρόκα, σέλινο, σπαράγγια, αυγά με κουκουναίρι, καρύδια, βολβούς, σταφίδες και ρόδια)

ΚΟΔΡΑΤΟΥ 22 - ΑΘΗΝΑ - ΤΗΛ.: 5239661

<http://www.arxaion.gr>

e-mail: adamis@arxaion.gr